

Trọng Sinh Lý Mạc Sầu

Contents

Trọng Sinh Lý Mạc Sầu	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	13
4. Chương 04	17
5. Chương 05	21
6. Chương 06	27
7. Chương 07	32
8. Chương 08	37
9. Chương 09	42
10. Chương 10	45
11. Chương 11	52
12. Chương 12	56
13. Chương 13	59
14. Chương 14	61
15. Chương 15 – Hoàn	66

Trọng Sinh Lý Mạc Sầu

Giới thiệu

“Trong ‘Thần điêu hiệp lữ’ tên của nàng – Lý Mạc Sầu, nghĩa là không u sầu, nhưng cuộc đời nàng d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-ly-mac-sau>

1. Chương 01

Chương 1: Trả thù Lục Triển Nguyên

Cơn đau đầu mãnh liệt đánh thức trí nhớ mờ mịt trong ký ức của một ai đó.

Trong trí nhớ rất mờ nhạt và giản dị, nàng đã được sống trong một ngôi mộ sâu và tối, trong cuộc sống vốn không có cảm xúc hay sóng gió, chỉ biết đến sự phụ và người chuyên xử lý những công việc vặt trong Cổ Mộ là Tôn bà bà.

Từ đó về sau, cuộc sống của nàng không khác gì của sư muội Tiểu Long Nữ

Đáng lẽ cuộc sống như vậy cũng không có gì không tốt. Không cần phải nhận ra điều gì tốt, điều gì không.

Ấy vậy mà từ cuộc gặp gỡ với người kia – Lục Triển Nguyên...cuộc đời nàng thay đổi

Lý Mạc Sầu tình cờ gặp Lục Triển Nguyên trọng thương ở gần Cổ Mộ nên cứu giúp. Dưỡng thương nhiều tháng, hai người tự nhiên nảy sinh tình cảm. Trước khi rời đi người kia thề thốt son sắt sẽ về nhà thừa với cha qua hơn một tháng nhất định sẽ quay lại cưới nàng. Nếu sư phụ nàng không đồng ý để nàng rời Cổ Mộ, hắn sẽ ở lại Cổ Mộ cùng nàng bên nhau.

Thế nhưng ngày đó, người ước hẹn vẫn mãi không xuất hiện.

Cuối cùng không đợi được, nàng một mình rời Cổ Mộ bất chấp vi phạm lệnh cấm của sư phụ đến Lục gia trang tìm hắn. Kết quả người không gặp, chỉ nghe thấy tin tức hắn đang chuẩn bị hôn sự với người con gái khác.

Chẳng lẽ người trên đời thật sự đều gian ác như lời sư phụ sao?

Chẳng lẽ nam nhân trên đời đều là hạng người vô tình vô nghĩa như lời sư phụ sao?

Người nam nhân dịu dàng nắm tay nàng trò chuyện.... là người nhẵn tâm như vậy sao?

Mấy ngày liền bôn ba lại chịu đả kích nặng nề, nàng đổ bệnh phải ở tạm trong một nhà trọ nhỏ...

Một lần nữa tôi mở to mắt không thể tin được. Chính nội tâm kích động tràn ngập đau đớn và cảm hận nhắc nhở tôi, đây đều là sự thật.

Tôi... làm thế nào lại trở thành nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết chứ?

Đáy lòng truyền đến nỗi đau là của nàng không phải của tôi nhưng bởi vì sự đồng cảm mà tôi hoàn toàn thấu hiểu đau xót và tuyệt vọng của nàng.

Sau một lúc lâu tôi ôm lấy ngực, nhẹ giọng nói: “Cô đã chịu oan ức rồi, tôi sẽ giúp cô đòi lại.”

Khó khăn lắm mới đứng dậy, tôi phát hiện trong bụng trống rỗng đến cực điểm, đói đến mức mờ cả hai mắt. Trên người lại không có lấy chút ngân lượng thậm chí quần áo cũng rách toạc.

Thì ra ngày nàng rời Cổ Mộ cũng chỉ mới mười bảy tuổi, giống như Tiểu Long Nữ khi mới bước chân vào thế gian, cái gì cũng không hiểu, cũng không biết muốn ăn cơm là phải trả bạc.

Dọc đường ném không ít khổ cực, nếu nàng không có võ công phòng thân chắc sớm đã bị người khác lợi dụng.

Cũng may bà chủ nhà trọ này là người tốt bụng bằng không đã nhân lúc nàng đói bệnh mà đuổi nàng đi.

Vài ngày nữa là hôn lễ của Lục Triển Nguyên, tôi âm thầm suy tính nên làm thế nào để giúp nàng đòi lại món nợ này.

Dựa theo võ công tâm pháp trong trí nhớ tôi ngồi xuống thiền mấy canh giờ. Nhân lúc trời tối tôi thức dậy rồi phi thân từ cửa sổ ra ngoài. Cũng không có mục tiêu gì, chỉ là muốn đến nhà những phú hộ bình thường trong thành mà giở ngón cướp của nhà giàu chia cho người nghèo như Robin Hood. Đương nhiên người nghèo kia chính là tôi rồi.

Ngày thứ hai tôi đến tiệm may tốt nhất trong thành may mấy bộ y phục màu tuyết trắng, còn đến tiệm bán đàn mua một chiếc đàn tranh cổ (1) âm sắc tốt nhất sau đó đổi đến nhà trọ tốt nhất ở trọ.

Mỗi ngày đều trong phòng luyện đàn không ra khỏi phòng, hai bộ y phục mới trong nay mai sẽ đưa đến, tôi cảm thấy chất liệu tơ tằm màu trắng giống hệt bộ y phục của Tiểu Long Nữ ở trên TV rất đẹp.

Giờ đây tôi nhất định phải để cho Lục Triễn Nguyên phải ấn tượng sâu sắc mới được.

Đến ngày Lục Triễn Nguyên thành thân, theo tính toán canh giờ bọn họ hẳn là sắp bái đường.

Tôi che mặt bằng một mảnh lụa trắng mỏng. Lý Mạc Sầu trong gương vốn đã dịu dàng động lòng người, nay lại nhờ mảnh lụa che khuất càng tạo hiệu quả làm người ta muốn nhìn thoáng qua dung nhan đằng sau đó.

Tôi tùy ý mang theo đàn tranh dùng khinh công đến Lục phủ thì thấy bên trong bái đường đã xong. Tân nương được đưa vào động phòng còn tân lang thì đang tiếp khách uống rượu.

Trên giang hồ Lục Triễn Nguyên chỉ có thể là nhân vật hạng ba thế nhưng Lục gia tựa hồ rất biết đối nhân xử thế, người trên giang hồ đến chúc mừng rất nhiều.

Tôi âm thầm nói với bản thân để làm dịu nỗi đau đớn trong ngực: “Có thể giúp cô báo thù hay không thì phải xem lúc này.”

Dùng nội lực thật mạnh đánh ra mấy tiếng đàn, mọi người trong đại sảnh nhất thời hoảng sợ trở nên im bật.

Tôi tung ra một dải lụa dài, vận khinh công trên dải lụa rồi chậm rãi đi xuống.

Vô công tâm pháp phái Cổ Mộ có lẽ không phải hạng nhất, kiếm pháp cũng không phải hạng nhất nhưng luận về vẻ đẹp của khinh công có thể xem như hạng nhất.

Mọi người trong sảnh càng yên tĩnh đến mức thậm chí còn nghe được vài tiếng hít thở không khí.

Yên ổn đáp xuống đất, cha của Lục Triễn Nguyên đang tiếp chuyện với khách tại trong sảnh có chút khó hiểu chần chừ nói: “Vị cô nương này... là tới tham gia hôn lễ của hài nhi con ta sao?”

Lục Triễn Nguyên chưa từng thấy qua Mạc Sầu thì triển công phu, càng chưa gặp qua cách ăn mặc này nên nhất thời cũng không nhận ra ta.

Tôi từ từ gạt đầu, nhẹ nhàng: “Lục bá phụ, Mạc Sầu là bạn cũ của Lục công tử nghe nói Lục công tử thành hôn. Hôm nay tuy không được mời mà đến xin bá phụ vui lòng thứ lỗi.”

Giọng Lý Mạc Sầu trong trẻo như tiếng chim Vàng Anh rất êm tai thế cho nên nhất thời mọi người trong sảnh đều không nói gì, chỉ im lặng tỉ mỉ nghe cuộc đối thoại của chúng tôi.

Ông gạt gạt đầu đang muốn mời tôi ngồi xuống thì sắc mặt Lục Triễn Nguyên tái đi, kinh hô: “Mạc Sầu?...Nàng.... Sao nàng đến đây? Nàng ra khỏi Cổ Mộ sao?”

“Cổ Mộ?”, cha Lục Triễn Nguyên kinh ngạc, “Vị cô nương này chính là ân nhân nửa năm trước đã cứu hài nhi của ta? Ta vẫn muốn tự mình đi cảm tạ bởi vì phải vội chuẩn bị hôn lễ nên không có thời gian đến, cô nương mau mời ngồi.”

Lục Triễn Nguyên ở bên cạnh, sắc mặt thay đổi cũng không dám mở miệng.

Tôi nhẹ giọng: “Đa tạ Lục bá phụ! Con đến chỉ là có mấy câu phải hỏi Lục công tử, hỏi xong sẽ đi ngay.”

“Vậy?...”, ông ngập ngừng hết nhìn ta rồi lại nhìn Lục Triễn Nguyên. Chắc ông có thể nhận thấy chuyển viếng thăm này của ta có chút kỳ lạ nên nhất thời không biết nói gì cho phải.

Tôi lấy ra chiếc khăn gấm có đề thơ của Lục Triễn Nguyên đưa trước mặt Lục bá phụ nói: “Đây là lệnh lang lúc còn ở chỗ cháu dưỡng thương đã đưa cho cháu làm vật đính ước, chàng nói qua tháng sau nhất định sẽ đến lấy cháu”. Ta nói đến đây đại sảnh đã bắt đầu xôn xao, tôi tiếp tục nói: “Mạc Sầu chỉ là đứa trẻ mồ côi từ nhỏ đã đi theo Sư phụ. Chắc Lục bá phụ cảm thấy thân phận Mạc Sầu không xứng với Lục gia cho nên không đồng ý hôn sự khiến lệnh lang cưới người khác. Cháu lần này đến trả lại vật đính ước lúc trước, nếu lệnh lang đã thành thân thì hôn ước của chúng cháu từ đây xóa bỏ.”

Những lời này làm mặt ông ta hết xanh rồi trắng. Mặc kệ ông ta là người nhân phẩm như thế nào cũng đều phải có mặt mũi. Trên giang hồ, quan trọng nhất chính là hai chữ “tín nghĩa” mà người giang hồ thường hay khinh bỉ phú hộ quyền quý. Kia không phải nói Lục gia nhà ông không biết tín nghĩa tham giàu mà phụ người nghèo khó sao, cũng khó trách sắc mặt ông ta xấu như vậy.

Ở trước mặt đông đảo khách mời cho dù bất mãn với tôi, ông ta cũng không tiện làm ra chuyện gì chỉ nói: “Việc này ta cũng không hiểu rõ, chắc là có hiểu lầm bên trong” sau đó xoay sang Lục Triển Nguyên mà lấp bắp quát: “Nghịch tử, còn không mau lại đây cùng vị cô nương này giải thích rõ ràng trong đó có gì hiểu lầm”, ông ta cố tình nhấn mạnh hai chữ “hiểu lầm”.

Lục Triển Nguyên tuy bạc tình với Lý Mạc Sầu nhưng cũng không phải là người gian ác. Lúc nhìn thấy tôi dĩ nhiên cũng chột dạ chuyện cũ, trong khoảng thời gian ngắn không thể nghĩ ra được lời nối dõi nào, chỉ lấp bắp với tôi một câu: “Mạc sầu... Là ta phụ nàng.”

Lúc đầu mọi người trong sảnh còn bán tín bán nghi sau thấy hắn thừa nhận liền tiếp tục bàn tán.

Lần đầu tiên tôi nhìn về phía hắn. Quả nhiên bề ngoài tuấn lãng bất phàm, chỉ là nhân phẩm thật sự làm cho tôi chỉ muốn buồn nôn. Nếu không vì Lý Mạc Sầu, tôi cũng lười ứng phó với hắn.

Lặng im trong chốc lát, tôi thản nhiên hỏi: “Từ biệt đã mấy tháng, chàng có khỏe không?”

Với tính tình yêu hận mãnh liệt của Mạc Sầu chắc lúc này không phải mắng to thì cũng vung tay. Thế nhưng tôi biết như vậy không giải quyết được vấn đề do đó vẫn bình tĩnh hoà nhã.

Hắn nhìn tôi ngẩn ngơ, chỉ gật đầu lung tung: “Mạc Sầu, nàng làm thế nào đi ra được? Người Cổ Mộ chẳng phải luôn chỉ trích không được rời khỏi phái sao?”

Tôi thản nhiên nói: “Chàng nói qua hơn một tháng sẽ quay về thế nhưng ta đợi ba tháng cũng không thấy chàng. Ta sợ chàng xảy ra chuyện, thực sự lo lắng có lẽ chàng bị thương nên gạt sự phụ tới tìm chàng. Sớm biết chàng cưới người khác ta sẽ không tới. Ta tự ý đi nhất định sự phụ sẽ đem ta trục xuất sư môn. Chàng muốn cưới người khác, vì sao không cho người sớm nói cho ta biết? Để ta khỏi phải khổ sở đợi chờ mà phạm phải sai lầm lớn.”

Tự ý xuất môn, ở thời đại này chắc chắn là sai lầm lớn rồi.

Nghe tôi nói xong mọi người trong sảnh thổn thức không ngớt.

Hắn cũng nhớ tới quãng thời gian ngày xưa hai người bên nhau, đôi mắt cũng đỏ hoe: “Là ta phụ lòng nàng, nếu nàng muốn báo thù cũng là đúng. Cứ ra tay với ta, đừng... làm khó người khác.”

Võ công tôi mặc dù không phải hạng nhất thế nhưng so mọi người Lục gia thì mạnh hơn nhiều. Theo tính tình Lý Mạc Sầu chắc cũng muốn báo thù. Nhưng hôm nay đổi thành tôi, dù báo thù cũng không phải đơn giản chỉ giết người như vậy.

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu: “Hôm nay là ngày vui của chàng, nói cái gì báo thù chứ? Ta nguyện vì chàng hát một khúc nhạc để chúc mừng chẳng biết có được không?”

Hắn vừa ngẩn ngơ vừa quay đầu nhìn cha hắn.

Lục bá phụ cả giận nói: “Nghịch tử, nhìn ta làm gì? Mạc Sầu cô nương là ân nhân của ngươi, đàn một khúc nhạc có cái gì không được.”

Tôi khom người thi lễ với ông ta nói: “Lục bá phụ không cần tức giận. Con cũng biết chuyện này ngài không rõ sự tình, Mạc Sầu tuyệt đối sẽ không trách ngài.”

Nghe tôi nói xong, sắc mặt ông dịu đi, gật gật đầu cho người mang đàn đến.

Tôi đem đàn tranh tùy ý đàn mấy tiếng, nhẹ nhàng cất tiếng hát bài: “Điệp luyện” (2)

“Muốn nói với chàng

Đừng rời xa thiếp

Những thăng trầm cùng nhau trải qua

Lúc cô đơn
Ai đến bầu bạn
Lời hứa hẹn còn nhớ rõ
Bầu trời nhiều mây bay qua
Trên mặt đất nhiều chuyện xưa đã thành truyền thuyết
Trời bao la
Đất rộng lớn
Thiên hạ ai có thể hiểu được tình cảm say đắm
Bao nhiêu hoa rơi trong gió
Bấy nhiêu chuyện cũ phí hoài trong mưa
Gió quanh quẩn
Mưa tầm tã
Trong mưa gió chàng rời thiếp đi”

Đương nhiên đây không phải của tiếng lòng tôi mà là thủ đoạn làm cho Lục Triển Nguyên cả đời cũng không quên được Lý Mạc Sầu.

Tôi cũng không phải người lương thiện gì. Hẳn làm Lý Mạc Sầu thương tâm, tôi cũng sẽ bắt hắn phải đau lòng.

Cho đến khi tôi kết thúc bài hát, tàn dư những ý niệm trong trái tim Lý Mạc Sầu dường như được phân tán từ từ và nàng ấy cảm thấy nhẹ nhõm mà rời đi. Cuối cùng tôi đã thoát khỏi những tâm trạng đau thương không thuộc về tôi.

Khúc nhạc kết thúc trong sảnh rất yên tĩnh. Thật ra ban đầu những ánh mắt nhìn tôi chỉ là có chút kinh ngạc hoặc là ánh mắt soi mói muốn xem náo nhiệt, hoặc phòng bị tôi trả thù bằng ánh mắt khiêu khích. Giờ đây tất cả chỉ có chung ý nghĩ đồng cảm và thương xót.

Tất cả im lặng trong chốc lát, cha Lục Triển Nguyên ho khan hai tiếng mở miệng nói: “Cô nương nếu đã rời sư môn, không có chỗ để đi vậy về sau ở lại Lục phủ được không? Cô là ân nhân Lục gia, trên dưới Lục gia nhất định sẽ không bạc đãi cô.”

Khúc hát kia tựa hồ khuấy động những tình cảm xưa cũ của Lục Triển Nguyên. Hắn nhìn tôi đến thần thờ.

Con người chính là như vậy, làm như Lý Mạc Sầu ép buộc hắn nói nhất định về sau sẽ lại mãi mãi bên nhau, nói ra hai người yêu nhau đến thế nào!

Thế nhưng tôi từng bước lui về phía sau không khỏi làm hắn có chút lưu luyến dù chỉ là một chút thôi.

Nghe cha nói, hắn cũng vội vàng mở miệng: “Đúng vậy Mạc Sầu, nàng ở lại Lục phủ đi. Ta cũng không phải là không có tình ý đối với nàng, chỉ là trong nhà còn có cha mẹ, con cái phải biết hiếu đạo, không thể cùng nàng sống nơi thanh vắng Cổ Mộ (3). Hôm nay nếu nàng đã rời Cổ Mộ, vậy là không còn gì trở ngại nữa. Ta tuy rằng không có khả năng cho nàng tư cách chính thê thế nhưng từ nay về sau nàng có thể ngày ngày ở bên ta, lúc đó chẳng phải là việc tốt sao?”

Tôi ngăn người không nghĩ tới hắn lại dễ dàng nói ra lời không hợp lý như thế.

Quả thật, thời đại này nam nhân tam thê tứ thiếp là thường, thế nhưng người trong võ lâm đều coi trọng coi trọng tình ý chỉ yêu một người, rất ít người làm như vậy. Hắn vừa dứt lời, trong sảnh ồn ào hẳn, ngay cả cha hắn tay nắm lại cũng run lên.

Hiệu quả này ngược lại so với dự đoán trước của tôi còn tốt hơn nhiều.

Tôi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta đối với chàng có ơn, chàng chẳng những không báo đáp trái lại còn khi dễ ta là vô nghĩa; chàng và ta có ước hẹn nhưng lại vô cớ bội ước là vô tín; chàng trước đây phụ ta, hôm nay nói có tình ý với ta mà phụ thê tử mới cưới là vô tình. Hôm nay ta đến chỉ là muốn kết thúc với chàng, chàng vô nghĩa vô tín vô tình, chàng cho rằng ta còn có thể yêu thích chàng sao?”, càng về sau giọng ta càng lạnh lùng.

Vừa dứt lời, người trong sảnh tiếp tục bàn tán, thậm chí còn có thoáng một hai tiếng trầm trồ khen ngợi hay, họ đại khái là thích xem náo nhiệt thôi.

Lục Triển Nguyên bị tôi nói một phen thì sắc mặt trắng bệch, môi run run.

Tôi ném đàn tranh lên, dùng sức từ dưới lên đánh một phát làm nó gãy làm hai nửa, ngừng một chút nói: “Từ nay về sau, hai ta tựa như cây đàn này. Thiên hạ rộng lớn lẽ nào không có chỗ để ta đi, chính vì thiên hạ rộng lớn nên ta dù đến nơi nào cũng sẽ không đến phiên phủ Lục Triển Nguyên của ngươi”, nói xong tôi xoay người vén áo thì lễ với mọi người trong sảnh: “Cũng xin các anh hùng nơi đây làm chứng cho ta.”

Phần lớn người trong sảnh đều là bạn tốt tri giao của Lục gia, lúc này tuy rằng bọn họ đều có suy nghĩ thương xót nhìn tôi nhưng không tiện nói.

Tôi vái chào bọn họ rồi xoay người bước đi.

Sau đó, đột nhiên có ai đó lảng xảng đến cửa, miệng quát âm ỉ: “Tam Nương nàng vì sao còn muốn ngăn ta, sao có thể gả Nguyên Quân cho tên tiểu tử vô tín vô nghĩa vô tình như hấn được.”

Tôi ngẩn ngơ nhìn về phía người nọ đoán chắc là Vũ Tam Thông đến.

Người nọ tiếp tục nói với tôi: “Vị cô nương này, nhà của ta kỳ thật cũng không đồng ý hôn sự này, cũng không có tam môi lục sính (4), nghĩa nữ của ta là bị tên mặt trắng này lừa đến đây. Ngươi đừng đi, ta mang con gái ta về là người có thể gả cho hấn”, nói xong ông ta nhìn tôi bằng vẻ mặt chờ mong.

Lời vừa thốt lên vừa chấm dứt đại sảnh tiếp tục dậy sóng, cha Lục Triển Nguyên tức giận đến toàn thân run rẩy. Ông ta đứng bên người Vũ Tam Nương mặt đầy chua xót làm tôi không khỏi thảm thở dài một tiếng, lắc đầu nói với ông ta: “Con đã nói cùng Lục Triển Nguyên từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên quan”, nói xong không thèm quay trở lại nhìn ông ta, dùng khăn công rời đi.

(1) Đàn tranh cổ:

(2) Điệp luyện (): [.youtube /watch?v=FPTXHEyLkXc](https://www.youtube.com/watch?v=FPTXHEyLkXc)

(3) thanh đăng Cổ Mộ: ý chỉ Cổ Mộ là nơi yên tĩnh, xa lánh thế tục (không biết mình hiểu có đúng không?)

(4) tam môi lục sính:

Theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sính tương tự “tam thư lục lễ” ()

“tam môi” là chỉ những văn thư qua lại giữa sính lễ:

”Sính thư”—thư trao đổi lúc nhà trai ngỏ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.

”Lễ thư”—trong thư nhà trai chọn ngày lành, tháng tốt nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới.

”Nghênh thư”—thư dự kiến ngày giờ rước dâu

“Lục sính” là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia

Lễ Nạp Thái (Dạm ngõ) sẽ kèm theo lá thư thứ nhất

Lễ Vấn Danh sẽ kèm theo lá thư thứ hai

Lễ Nạp Cát

Lễ Nạp Tệ

Lễ Thỉnh Kỳ sẽ kèm theo lá thư thứ ba

Lễ Nghinh Thân (Vu Quy)

2. Chương 02

Chương 2: Gặp gỡ huynh muội Vệ gia

Ra khỏi Lục phủ mới cảm thấy cả người nhẹ nhõm, vốn tôi chỉ muốn tạo chút dư luận, làm cho người giang hồ biết Lục Triển Nguyên phụ tâm bạc tình, vô tín vô nghĩa. Không ngờ bởi vì Lục Triển Nguyên buộc miệng nói năng thiếu suy nghĩ cùng sự xuất hiện Vũ Tam Thông mà giành được hiệu quả còn tốt hơn.

Tốt lắm, những gì Lý Mạc Sầu xứng đáng nhận được đã hoàn thành. Sau này, đây sẽ là cuộc sống của tôi.

Chỉ là Mạc Sầu đã báo thù xong. Trở về phòng trọ, nghĩ đến cuộc sống của chính mình tôi lại nhất thời giật mình.

Cách đây vài ngày cảm xúc của Lý Mạc Sầu tràn ngập trái tim tôi. Vì vậy mọi sự chú ý đều hướng đến chuyện trả thù. Hiện giờ chuyện của nàng ấy đã sáng tỏ, tôi biết đi đâu bây giờ?

Quay về Cổ Mộ sao?

Có lẽ không phải không có cơ hội cầu xin sự phụ tha thứ, dù sao tôi cũng không như Mạc Sầu đại khai sát giới trên giang hồ làm tổn hại thanh danh. Nhưng ngay cả khi tôi có thể quay trở lại cũng chỉ là ở trong Cổ Mộ u thâm đó sống đến suốt đời mà thôi.

Mặc dù tôi không có gì lý tưởng gì cũng không cảm thấy cuộc sống như vậy có cái gì tốt để lựa chọn.

Thế nhưng Mạc Sầu trước giờ không quen bạn bè, biết đi đâu đây?

Mặc dù có võ công thế nhưng võ công không thể làm ra cơm ăn, một cô gái như tôi biết sinh tồn như thế nào? Không lẽ cứ đi ăn trộm mãi?

Hơn nữa võ công của tôi ở trên giang hồ chỉ có thể xem như hạng hai. Mười năm sau dựa vào độc thuật của Mạc Sầu mới có thể tạm tính là hạng nhất, hiện giờ còn kém rất xa. Nếu đụng phải nhân vật lợi hại ngay cả tự bảo vệ mình cũng là vấn đề.

Nói về nội công, Ngọc Nữ Tâm Kinh được xem như là thượng thừa hơn nữa thích hợp cho con gái tu tập. Chỉ là Sư phụ còn chưa truyền thụ, Mạc Sầu đã phá giới xuống núi Chung Nam. Huống hồ Ngọc Nữ Tâm Kinh chú trọng tâm lặng như nước, thực sự rất phiền phức.

Đám người Hoàng Dược Sư, Hồng Thất Công công phu hiển nhiên rất cao, nếu có thể đi theo bọn họ thì quá tốt. Chỉ là loại chuyện này có thể gặp mà không thể cầu, tỷ lệ thấp hơn một phần vạn. Tôi không nghĩ mình có vận mệnh tốt như Trình Anh hay Dương Quá đâu.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung thời gian này không biết đã thành hôn chưa. Võ công bọn họ cũng khá, tuổi tác không chênh lệch tôi bao nhiêu, cũng như lý do trên họ không có khả năng dạy võ công cho ta.

Chỉ còn có thể cân nhắc Thiếu Lâm Tự hay Toàn Chân giáo thôi. Thiếu Lâm Tự nổi tiếng Cửu Dương thần công nghĩ một biện pháp có lẽ có thể đến được, nhưng tên gọi theo tôi đánh giá là không thích hợp cho con gái tu tập cho nên không hứng thú lắm.

Nội công tâm pháp Toàn Chân giáo nghe nói rất thích hợp làm nền tảng nhưng hiện giờ nội công căn bản tôi đã gần đạt được, luyện chỉ vô ích, huống hồ tâm pháp kia tốt vậy sao?

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có mật thất Cổ Mộ mà Trọng Dương để lại là có thể dùng một chút. Chính là trong trí nhớ của Mạc Sầu cũng không có mật thất kia, thầy trò các nàng vẫn không biết bí mật đó.

Tôi không thể từ trong Cổ Mộ lên vào trong mật đạo được, chưa nói có thể tìm được mật đạo hay không cho dù tìm được rồi cũng phải nín thở lặn xuống mới có thể đến bên trong chỉ riêng điểm này tôi đã làm không được.

Lòng tôi không khỏi thở dài, thôi thì trước tiên không thêm nghĩ đến công phu nữa tìm kế mưu sinh đã.

Trước kia đại học tôi học y học cổ truyền Trung Quốc. Bởi vì chuyên ngành này yêu cầu rất cao nên ngoài việc phải học Trung Y còn phải học Chu dịch (1), trà đạo,...để tĩnh tâm

Cũng may là lúc đó tôi chọn học đàn tranh, nếu không hôm nay đã lúng túng lấy gì mà áp chế bọn người trong giang hồ chứ?

Y học Trung Quốc cũng được coi là có giá trị ở thời đại này, chỉ là nơi này có nữ thầy thuốc sao? Nhiều nhất chắc phải có nữ hộ sinh chứ?

Rắc rối...rắc rối a... Tôi không nghĩ ra kết quả đành đi ngủ. Buổi sáng thức dậy, kêu người đưa nước nóng đến rửa mặt chải đầu, rồi ra ngoài. Ngẫu nhiên đi dạo trong thành Gia Hưng thấy cái quán mới cảm thấy bụng thật là đói, tùy tiện đến quán phía trước tìm chỗ ngồi gần cửa sổ, gọi một bát mì và thịt bò hầm vừa ăn vừa ngắm đường phố bên ngoài.

Lúc một vị phu nhân ôm một đứa trẻ chừng ba bốn tuổi đi qua, tôi có liếc nhìn cũng không để ý lắm. Đến lần thứ hai nàng ấy vội vã đi ngang ta có nhìn nàng một cái. Lần thứ ba nàng ôm đứa trẻ chạy đến, khuôn mặt ửng hồng ta mới vén màn đi ra.

Thấy tôi đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt nàng hoang mang lo sợ làm tôi nhớ tới hiện giờ tôi ở trên đời cũng là bèo tấm không nơi nương tựa, không khỏi nảy sinh đồng cảm với nàng.

Dù chưa bao giờ xen vào chuyện người khác nhưng tôi vẫn đi tới trước mặt nàng, nhẹ giọng hỏi: “Vị đại tẩu này, ta thấy tẩu đi qua nơi này ba lượt là có chuyện gì khó khăn sao?”

Nàng ngạc nhiên, thần sắc đề phòng ngẩng đầu nhìn tôi. Chắc thấy tôi chỉ là một tiểu cô nương mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Con ta bệnh đã mấy ngày nay, uống thuốc cũng không thấy bớt, đã nhiều ngày ta vì chăm sóc nó mà chưa đi làm nay muốn nhờ đại phu xem bệnh nhưng nhất thời không đủ ngân lượng.”

Vừa rồi chỉ tình cờ nhìn lướt, giờ nhìn kỹ sắc mặt đứa trẻ này thực sự không khỏe. Nhưng hai mắt nó cực kỳ linh động thậm chí có khó chịu trong người cũng quật cường chịu đựng, không để mẹ lo lắng. Mới ba bốn tuổi mà nhìn thật thông minh a.

Tôi nhẹ giọng nói: “Ta cũng biết một chút y thuật, nếu đại tẩu tin tưởng ta giúp đại tẩu xem bệnh cho đứa trẻ này được không?”

Nàng ngập ngừng rồi lập tức gật đầu dẫn tôi đến một bóng cây. Tôi nhìn, nghe, hỏi, xem mạch (2) đứa trẻ, trong lòng đã có chẩn đoán quay sang nàng hỏi: “Đại tẩu lấy đơn thuốc cũ đưa ta nhìn một chút.”

Nàng lấy đơn thuốc trong lòng ngực ra. Tôi xem cẩn thận rồi cân nhắc trong chốc lát, đem một vị thuốc giảm đi nửa tiền và thêm một vị thuốc khác vào.

Nàng nhìn phương thuốc nghi ngờ, tôi thần nhiên cười nói: “Đại tẩu nếu không tin ta, cứ tìm đại phu nhờ xem thử”, nói xong lấy ra một thỏi bạc cho nàng. Thấy vẻ mặt nàng có chút tự tôn quật cường, ầm ầm nói: “Bạc là ta cho đại tẩu mượn, ta ở khách điểm Duyệt Lai phòng chữ thiên số một, ta họ Lý. Khi nào tẩu có tiền thì đến đó trả ta. Hiện giờ cho đứa nhỏ xem bệnh quan trọng hơn.”

Nàng cắn môi một cái nhận lấy bạc, gật đầu cảm ơn tôi: “Chồng ta họ Dương, ngày khác sẽ tới nhà cô nương cảm tạ.”

Tôi gật đầu một cái: “Dương tẩu, tẩu mau đi đi. Xem bệnh cho đứa trẻ quan trọng hơn.”

Nàng gật gù đầu, ôm đứa trẻ rời đi. Tôi nhìn phía nàng rồi đi mắt nhắm lại. Mới vừa rồi không chú ý vị phu nhân này đúng là có võ công, tuy không phải võ công tinh diệu nhưng cũng không phải thô thông quyền cước.

Có lẽ mỗi người đều chuyện riêng tôi bèn xoay người rời đi.

Bởi vì không có chỗ để đi, tôi cũng không có tâm trạng nhìn ngắm. Nơi này đối với tôi chỗ nào cũng là dấu vết xưa, tất cả mọi người là người xưa có gì mới mẻ đâu?

Tôi cứ đi bừa vô tình đến cái hồ có một vài ông lão câu cá bên bờ. Tôi tiện tay bẻ nhánh cây, lấy kim chỉ trên người Mạc Sầu làm thành cần câu thô sơ, nhặt vài hòn sỏi bắn mấy con ve làm mồi câu rồi tìm một chỗ thanh tĩnh bắt đầu câu cá.

Câu cá cũng không là mục đích mà đây là thói quen tự suy xét vấn đề. Tôi nghĩ rằng một tâm trí có thể làm được hai việc một lúc (3). Trước kia cũng như thế, vừa xem TV vừa làm bài tập, hoặc là vừa lên mạng vừa lên kế hoạch ngày hôm sau, vừa nghe âm nhạc vừa suy nghĩ vấn đề khác.

Hiện giờ phương tiện giải trí đều không có, làm tôi không phân tâm được suy nghĩ đâu cả đâu. Vừa tùy tiện ngồi xuống câu cá vừa tiếp tục tự hỏi cuộc sống của mình sau này – chính xác nên làm thế nào để tồn tại?

Cuộc sống là như vậy, nếu tôi đặc biệt vì muốn bắt cá mà đi câu chưa chắc câu được. Chỉ dùng cần câu thô sơ nhưng tôi còn chưa bắt đầu suy nghĩ đã cảm thấy dây câu chìm xuống. Tôi không để ý cứ tùy tay lôi kéo, câu được một con cá lớn màu vàng, nhìn kỹ đúng là cá chép vàng hiếm thấy.

Cùng lúc phía sau lưng tôi truyền đến một tiếng thét thất thanh, tôi giật mình đứng lên xoay người quát: “Ai đó?”

Cổ tình chọn một nơi hẻo lánh, xung quanh hẳn phải không có người mới đúng.

Một đôi nam nữ xuất hiện ra hình như vừa rồi họ nấp sau cây. Hay là họ hẹn hò bị tôi làm hỏng chuyện tốt? Nghĩ vậy tôi đỡ khóc đỡ cười không biết mở miệng như thế nào.

Người thanh niên kia y phục chỉnh tề, chấp tay nói với tôi: “Xin hỏi cô là Mạc Sầu cô nương phải không?”

Tôi ngừng cười thầm, bên trong sợ hãi nhưng ngoài mặt cứ ung dung, trong trí nhớ của Mạc Sầu cũng không có hai người kia, thản nhiên mở miệng nói: “Đúng là ta, nhưng ta không quen hai người”. Tôi cẩn thận đo đạc nhìn cô gái trẻ.

Cô gái cười nói: “Quả nhiên là tỷ, tỷ chưa từng gặp qua chúng tôi nhưng ngày hôm qua ở hôn lễ Lục Triển Nguyên chúng tôi đã gặp qua tỷ a”, nói xong mới nhớ tới điều gì, “A” một tiếng rồi che miệng nhìn tôi có chút xấu hổ.

Người thanh niên bên cạnh nhìn cô ấy bằng ánh mắt trách cứ muốn mở miệng nói cái gì.

Tôi không đủ kiên nhẫn nghe tiếp bèn nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi: “Hôm qua ta dùng khăn che mặt, hai vị làm thế nào nhận ra ta?”

Cô gái thấy tôi không có trách cứ nằng, vui mừng nói: “Ban nãy chúng ta cùng ăn chung quán. Ta cảm thấy quần áo và thân hình của tỷ rất giống Mạc Sầu. Sau đó nghe tỷ ở ven đường nói chuyện với người khác ta biết đúng là tỷ. Lòng dạ Mạc Sầu tỷ tỷ thật tốt cho cả bạc cho người không quen biết xem bệnh.”

Tôi thản nhiên nói, “Không có gì, hai vị theo ta tới chỗ này là có việc gì sao không?”

Cô gái còn muốn nói thêm bị người con trai trẻ tuổi kia ngăn lại, “Tại hạ là Vệ Hoành, đây là xá muội Vệ Uyển. Chúng ta rất khâm phục Mạc Sầu cô nương, không tự chủ được tự tiện đi theo, xin cô nương chớ trách.”

Tôi lắc lắc đầu, trách gì chứ, nơi này lại không phải địa bàn của tôi, tôi có thể đuổi bọn họ đi sao?

Cô gái lại ngắt lời nói: “Mạc Sầu tỷ tỷ, tỷ thật là lợi hại mới đó đã câu được cá chép vàng.”

“Ừ”, tôi gật gù đầu. Tôi không mang giỏ cá cũng không định mang về làm thức ăn, định thả con cá xuống nước.

“Mạc Sầu cô nương làm gì vậy?”, Vệ Hoành kinh ngạc nói, “Cô nương nếu không cần con cá kia, Vệ Hoành nguyện ý mua lại con cá giá cao, cha ta thích ăn nhất là cá chép vàng chỉ tiếc rất ít thấy.”

Giá cao? Được nha, tiền càng nhiều càng tốt vậy tôi không thả con cá nữa.

“Cô nương xem bao nhiêu tiền là thích hợp?”

Tôi nào biết chứ? Bất quá nhìn lời nói cử chỉ và cách ăn mặc của hai người kia, hẳn là sẽ không bạc đãi tôi, cứ đơn giản cho bọn họ ra giá “Tùy tiện đi, người định là được rồi.”

Vệ Hoành ngần ngại còn Vệ Uyển lại vui vẻ, mở miệng nói: “Mạc Sầu tỷ tỷ thật sự là người không tính toán, không giống ca ca của ta cả ngày chỉ biết làm bạn với mùi tiền.”

Cả người tôi run lên, cảm giác trên người nổi không ít da gà. Cô nàng này làm như có chút sùng bái tôi a. Nói cái gì mùi tiền, người kia một thân y phục rực rỡ dính trên châu, đầu cài trâm, mùi tiền ở đâu ra?

Bất quá tôi đã gặp qua nhiều dạng người, lập tức cũng không mở miệng chỉ trỏ mặc ngồi xuống tiếp tục gỡ dây cầu.

“Năm đồng vàng (4) cô nương thấy sao?”, Vệ Hoành dùng giọng điệu thương lượng hỏi.

Năm đồng vàng? Một con cá chép? Cho dù là cá chép vàng cũng nhiều vậy sao? Tôi muốn kiếm một chút tiền nhưng không muốn nợ tình nghĩa với bọn họ.

Tôi lắc đầu: “Nhiều quá” lấy nhiều tiền quá mắc công phiền toái “Tặng cho hai người, ta không lấy tiền nữa”, dù sao con cá kia với tôi không có giá trị.

Vệ Hoành ngần ngại ra lập tức cười nói: “Năm đồng vàng nhìn có vẻ nhiều thật ra không nhiều lắm, đêm nay cha ta phải mở yến tiệc đãi khách quý nếu đàm phán thành công năm đồng vàng kia có đáng là bao.”

Vệ Uyển cũng cười nói: “Đúng vậy, Mạc Sầu tỷ tỷ, tỷ nhận đi nếu không chúng tôi sao dám lấy con cá của tỷ? Ca ca rất nhiều bạc, căn bản không để ý chút tiền ít ỏi này đâu.”

Cô gái này thật sự rất ngây thơ và chân chất, nói năng dễ làm tổn thương người khác cũng may tôi không phải người có lòng tự tôn quá cao. So với những kẻ gian trá, tôi càng thích người vụng về như vậy hơn.

Tôi thần nhiên nói “Tùy hai người vậy” tốt nhất là nhanh nhanh một chút, ồn ào thế này tôi không chịu được.

Vệ Hoành quả nhiên xuất ra một thỏi vàng đưa Vệ Uyển giao cho tôi nhưng bọn họ hình như không có ý rời đi. Mong là nhà bọn họ gần đây để tôi tổng khứ con cá nhanh nhanh còn chia tay bọn họ. Tôi thăm thỏ dài, mới vừa nhận tiền của người ta lại càng không tiện mở miệng đuổi người.

“Mạc Sầu tỷ tỷ, hôm qua tỷ nói đây là lần đầu tiên tỷ xuống núi là thật sao?”

“Đúng vậy”. Nhớ lại lúc Mạc Sầu xuống núi vừa buồn cười lại vừa đáng thương, tôi thần nhiên nói: “Trước kia ta chưa bao giờ gặp người ngoài sư môn”, nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu, “Trừ Lục Triển Nguyên”, chậm rãi nói: “Cho nên lúc xuống núi cũng không biết chuyện ăn cơm là phải trả bạc, trên người không có bạc gây náo loạn không ít chuyện hài hước.”

“A?”, Vệ Uyển kinh hô một tiếng, “Rồi Mạc Sầu tỷ tỷ làm sao?”

Vệ Hoành cũng chăm chú lắng nghe

Làm sao ư? Tôi nhớ lại hồi ức của Mạc Sầu “Lần đó ta không biết ăn cơm là phải trả bạc, lúc đói tiện ở bên đường lấy bánh bao ăn sau đó phải đem hoa tai gán cho người bán bánh bao”. Mạc Sầu cũng quá thật thà, rõ ràng có khinh công lại không biết chạy đi. “Sau đó ta biết, ăn cơm cần bạc nên không tùy tiện lấy thức ăn ở ven đường ăn nữa.”

“Tiếp theo thế nào?”

“Trên đường bỗng có một người đến nói với ta, có thể dẫn ta đến nơi có thể kiếm tiền, có thể ăn cơm.”

“Người kia nhất định không phải người tốt, vậy tỷ có cùng đi với hắn không?”

Tôi gật đầu: “Ta khi đó không biết hắn có phải người tốt hay không. Tuy Sư phụ từng nói với ta thế gian bên ngoài đều là người xấu nhưng ta lúc đó không nhớ tới lời Sư phụ. Đến nơi ta phát hiện trong nhà có rất nhiều cô nương, rất nhiều người đang khóc, đoán nơi đó không phải nơi tốt lành gì, ta đánh bọn hắn bị thương rồi bỏ chạy.”

“Nhưng tỷ vẫn không có bạc a, tỷ làm sao nữa?”

“Ta nhớ tới lời Sư phụ nhắc nhở người bên ngoài đều gian trá xảo hoạt nên không dám đi trong thành trấn nữa, chỉ đi đường núi. Dùng đá đánh lửa nướng thú rừng ăn. Ta còn bị lạc hai lần trong núi.”

Vệ Uyển nước mắt lưng tròng nhìn tôi “Tỷ kể tiếp đi?”

“Sau lại đụng phải một nhóm người hung hãn nói đường nơi đó là bọn hắc mỗ, cây nơi đó là bọn hắc tròng, ta phải để lại bạc mới có thể đi qua. Còn có một người nói giữ ta làm phu nhân gì đó.”

“Tỷ gặp phải sơn tặc”, Vệ Uyển che miệng kinh hô.

“Sơn tặc? Bọn hắc không nói bọn hắc là ai. Ta chỉ nói ta không có bạc hơn nữa đã có hôn ước không thể ở lại làm phu nhân gì đó.”

Vệ Uyển rõ ràng mắt ướt lại nhin không được cười, “Chắc chắn bọn hắc không đồng ý.”

Tôi gật đầu, “Bọn hắc không đồng ý sau đó chúng ta bắt đầu đánh nhau. Bọn hắc tuy nhiều người lại đánh không lại một mình ta. Cuối cùng bọn hắc đem hết bạc trên người giao ta, thả ta đi. Thế là ta cũng có bạc ăn cơm.”

Chỉ là bạc rất nhanh xài hết, làm lúc tôi tỉnh lại không thể không đi ăn trộm.

Vệ Uyển lau nước mắt cười nói: “Mạc Sầu tỷ tỷ thật là lợi hại.”

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, một chút sự tỉnh là có thể làm cho nàng ấy xúc động đến rơi nước mắt.

Thật ra còn một chuyện tôi chưa kể. Đó là lúc sau Mạc Sầu gặp một quái nhân xin Mạc Sầu bạc, Mạc Sầu chia cho hắn một nửa lại bị hắn giáo huấn thông suốt. Dạy nàng về sau gặp người lạ thì cảnh giác, không có bạc thì đi ăn trộm, còn cho nàng “Ngũ độc bí truyền”. Chính là Mạc Sầu còn chưa xem. Hiện giờ nó đang trên người tôi.

Muốn học hay không tôi còn đang do dự. Dù sao thứ này cũng nhiều âm độc nếu công phu thật sự luyện được không tỉnh cũng đành phải dựa vào thứ này tự bảo vệ.

Có điều quái nhân kia làm cho tôi có chút hứng thú không biết rốt cuộc là ai.

Chú ý tới một ánh mắt nóng rực bên cạnh, tôi nghiêng đầu nhìn. Thấy đúng là Vệ Hoành. Nét mặt ngoại trừ thương xót còn cả tình ý.

Tôi đã từng được thổ lộ nhiệt tình, chỉ là “rau chân vịt mùa thu” (5) có gì tốt. Tôi bình tĩnh dời mắt đi vờ như không thấy gì hết.

Sau đó Vệ Hoành nói với giọng chân thành: “Mạc Sầu cô nương không biết thế sự, trên đời này quả thật người xấu rất nhiều, về sau gặp người xa lạ phải phòng bị nhiều hơn. Không thể giống hôm nay chúng ta hỏi cái gì cô cũng trả lời hết.”

Tôi gật đầu: “Đa tạ người, trên đường cũng có người nói với ta như vậy. Nhưng người không phải mới vừa nói ngày hôm qua chúng ta đã gặp qua sao? Ta cảm thấy hai người không giống phải là người xấu như Sư phụ nói.”

Vệ Hoành cùng Vệ Uyển nhìn nhau liếc mắt một cái, trên mặt cùng hiện ra biểu tình khó nói. Sau đó Vệ Hoành tiếp tục nói: “Cũng không thể tùy tiện tin tưởng người khác như vậy, nhìn qua không phải người xấu nhưng có thể là người xấu.”

Bọn họ...thật sự rất dài dòng...

Tôi nghĩ lòng hiếu kỳ của Vệ Uyển đối với tôi đã thỏa mãn bọn họ sẽ rời đi. Thật sự là tính nhảm rồi.

“Hai người ý muốn nói với ta kỳ thật các người là người xấu?”, tôi gương mặt nhìn bọn họ.

Vệ Uyển ai thán một tiếng, Vệ Hoành thì dở khóc dở cười nói: “Đương nhiên không phải, quên đi, về sau sẽ từ từ chỉ cô nương vậy?”

Vệ Uyển hỏi: “Mạc Sầu tỷ tỷ, tỷ về sau định làm gì? Thật sự không thể hỏi sư môn sao?”

Tôi run sợ một chút, đây là phiên nào hiện nay của tôi, tôi lắc đầu: “Ta không biết về sau làm sao bây giờ. Ta đã phá lời thề, không thể quay trở về.”

“Hừ, đều tại cái tên Lục Triển Nguyên kia hại. Tồi hôm qua lão nhân kia ở hôn lễ náo loạn một hồi, thực đáng tiếc bị một hòa thượng không chế, làm ta mất hứng.”

Tôi bỗng nghi hoặc, “Các người cùng Lục gia có thù oán sao?”

Vệ Hoành lắc đầu, “Đại muội muội ta gả cho đệ đệ Lục Lập Đình của Lục Triển Nguyên, hai nhà chúng ta là thông gia, chỉ là không ngờ Lục Triển Nguyên là người như thế.”

Vợ Lục Lập Đình? Theo sách là cũng chết trong tay Mạc Sầu. Tốt lắm, hiện tại đổi thành tôi, nàng có thể tiếp tục sống.

Tôi không muốn nghe bình luận về thái độ làm người của Lục Triển Nguyên như thế nào nữa vì lòng tôi đã có kết luận. Chỉ có điều nghe thấy hân xúi quẩy, tôi vẫn thấy phẫn chấn.

“Mạc Sầu tỷ tỷ, tỷ lúc ấy cứu hân như thế nào?”

Tôi hồi tưởng lại trí nhớ, chậm rãi nói: “Hân bị nội thương rất nghiêm trọng, không biết làm thế nào thể mà xông vào núi Chung Nam được. Phái ta đều là nữ tử, nam tử không được tiến vào. Chính lúc hân sắp chết ta lên đem giấu hân. Mỗi ngày giữ lại cơm nước của mình, buổi tối mọi người ngủ hết mới dám lên cho hân. Cũng may chúng ta có một loại thuốc trị nội thương rất có hiệu quả, ta trộm cho hân dùng, dường mấy tháng, hân cũng từ từ hồi phục.” Mạc Sầu khi đó thật sự rất đơn thuần, lòng dạ cũng tốt.

“Khi đó tỷ liền thích hân sao?”, vẫn là Vệ Uyển nhanh mồm nhanh miệng.

“Uyển Nhi”, Vệ Hoành nhíu mày ngăn cản nàng ấy, nhưng giọng điệu cũng không quá mãnh liệt, chắc là cũng muốn biết.

Thiệt tình, tò mò chuyện riêng tư của người khác hình như cũng là bản chất của con người rồi.

Về mối tình kia, bọn họ là người bên cạnh Lục gia, biết sự thật càng nhiều càng tốt hơn nữa Vệ Uyển lại là cô gái ruột đẻ ngoài da.

Tuy tính toán đối với Lục Triển Nguyên đã chấm dứt nhưng tôi cũng không ngăn thể ngăn người khác thay tôi dẫm hân hai phát.

Tôi lắc đầu, “Không có, khi đó ta cũng chưa hiểu tình yêu nam nữ. Mỗi ngày ta lo lắng hân bị Sư phụ phát hiện, còn trông mong hân mau chóng khỏe lại rồi sớm xuống núi một chút.”

Vệ Hoành thở dài, nhìn ta trù mến vô cùng làm cho ta không khỏi nổi hết da gà.

Vệ Uyển nóng lòng muốn biết kết quả, “Sau đó thế nào?”

“Hân thường xuyên khen ta đẹp, ta nghĩ hân gạt ta bởi vì Sư phụ và bà bà chưa từng nói qua, ta cũng không biết như thế nào mới gọi là đẹp.”

“Mạc Sầu tỷ tỷ thật sự rất đẹp”, Vệ Uyển gật đầu, “Điểm ấy hân không nói dối. Kế tiếp thế nào?”

Tôi lắc đầu, đó là khoảng thời gian ngọt ngào nhất cũng là nỗi đau sâu sắc trong hồi ức của Mạc Sầu. Những điều ấy tôi sẽ thay Mạc Sầu giữ lại. Lòng tôi có chút ảm đạm, nàng ấy từng có linh hồn thuần khiết nhất chính là dần dần bị người ta nhuộm thành màu đen.

Không sao, dù sao nàng cũng đã giải thoát mà tôi vốn chính là màu đen kia căn bản không cần ai đến nhuộm nữa.

Có lẽ sắc mặt của tôi có chút u buồn, anh em Vệ gia cũng không hỏi nữa, vội vàng nói qua chuyện khác

Tôi vừa cầm cần câu vừa trả lời bọn họ vài câu, tiếp tục tính toán cuộc sống sau này. Lúc này thật sự cũng không cảm thấy bọn họ ồn ào lắm bởi những chuyện bọn họ nói có trả lời cũng như không. Tôi đành xem bọn họ như âm nền thay cho những lúc yên tĩnh trước đây.

Có lẽ bởi vì Vệ Uyển nói chuyện không ngừng, tôi không thể câu được con cá nào nữa, trong bụng cũng thấy hơi đói, tôi đứng dậy tiện tay vớt cần câu thô sơ tôi làm, nói với bọn họ: “Ta phải đi rồi.”

Về mặt Vệ Uyển có chút luyến tiếc, Vệ Hoành gật đầu bình tĩnh hỏi: “Huynh muội chúng ta ngày khác sẽ đến thăm cô nương, không biết có tiện cho cô nương hay không?”

Bọn họ biết tôi nghỉ ngơi ở đâu sao? Đúng rồi, bọn họ có nghe tôi nói chuyện với vị phu nhân kia.

Nói như vậy, tôi thực sự là thiếu thận trọng may mà bọn họ không phải người xấu đối với tôi cũng không có gì ác ý. Hơn nữa, ngoại trừ Mạc Sầu có khuôn mặt đẹp tươi sáng, tôi bây giờ cũng không có gì đáng giá để người khác thêm muốn.

Tôi gật gật đầu, bình thản đáp: “Có thể.”

Vệ Hoành nhặt cái cần câu bị tôi ném đi, mỉm cười nói: “Cô nương cần câu cá này rất thú vị có thể tặng lại tại hạ không?”

Tôi có chút kinh ngạc, “Tùy người, dù sao là ta không cần nữa.”

Hắn thật cao hứng cầm lấy, không phải coi như tín vật đính ước chứ?

Tôi từ biệt bọn họ và tùy tiện ăn chút gì đó. Tôi dự tính quay về quán trọ lúc đi ngang qua tiệm bán đàn thì nghĩ nghĩ rồi đi vào trong. Vẫn là chọn mua một cái đàn tranh bình thường nhưng âm sắc rất tốt mang về quán trọ

(1) Chu dịch: là tên bộ sách cổ của Trung Hoa, do Phục Hi chế ra các quẻ, Chu Văn Vương soạn Hệ Từ, Khổng Tử viết phần Thập Dực. Nội dung khảo sát sự biến hóa tự nhiên, thiên văn khí tượng. Các bậc đế vương thời cổ dùng trong việc chính trị, bói toán. Tới Khổng Tử trở thành sách triết học cơ bản của nhà Nho. Sách này còn có tên là Dịch kinh hay Hi kinh.

(2) Nhìn, nghe, hỏi, xem mạch: (vọng văn vấn thiết). Đây là 4 phương pháp để khám bệnh còn gọi là tứ chẩn

(3): (nhất tâm nhị dụng)

(4) Năm đồng vàng: (ngũ kim) mình thấy không có đơn vị nên tự ý thêm chữ “đồng”.

(5) “rau chân vịt mùa thu”: là một hình ảnh ẩn dụ hiện đại thể hiện cảm xúc của nam nữ bằng ánh mắt. Nói cách khác là “liếc mắt đưa tình”

3. Chương 03

Chương 3: Nỗi lòng của Mạc Sầu

Trở lại quán trọ, tiểu nhị nói hôm nay có một cô gái trẻ tuổi đến tìm tôi. Tôi hỏi hắn dung mạo, cách ăn mặc của nàng ấy thế nào. Nghe hắn miêu tả tôi cũng không nhận ra ai đành mặc kệ. Hắn nói nàng kia có nhẵn ngày khác sẽ đến hỏi thăm. Tôi không quen biết người nào trong thành này, chẳng lẽ là người Lục gia?

Có đàn, ngày hôm sau tôi lại lười ra ngoài. Tay tùy ý gảy đàn, vừa suy nghĩ về cuộc sống của chính mình. Nói chung đây là một loại vấn đề tâm lý, không có âm nhạc làm nền hoặc không có chuyện gì làm cho tôi bận rộn là tôi liền không có ý gì hay cả.

Tôi đã cân nhắc các khả năng như mở y quán, buôn bán nhỏ hay là lấy chồng,... đều không có khả thi.

Triều đại này chưa có nữ thầy thuốc, mở tiệm thuốc khó tránh khỏi làm người khác giật mình sợ hãi nảy sinh nhiều rắc rối.

Buôn bán cần chuẩn bị người từ trên xuống dưới, một cô gái như tôi sẽ rất bất tiện. Huống hồ tôi cũng không có kinh nghiệm buôn bán.

Lấy chồng? Thứ nhất không có đối tượng thích hợp, thứ hai lập gia đình phải tam tòng tứ đức, chồng nói vợ nghe nói không chừng về Cổ Mộ còn tốt hơn.

Chẳng lẽ thật sự phải suốt ngày đi trộm cướp?

Cuộc sống ban đầu vốn không có tương lai, giờ nghĩ lại hình như càng u ám. Bàn tay theo tâm trạng tấu lên bản giao hưởng Định mệnh của Beethoven (1).

Ở đây người khác thì đàn khúc nhạc cổ đại còn tôi cứ hết đàn nhạc chủ đề TV tới đàn qua nhạc phim hoạt hình. Tóm lại khúc nhạc nào ấn tượng trong đầu đều bị tôi làm loạn hết.

Mấy tháng trước chỉ đánh mỗi một bản nhạc, quả thực rất chán. Cho nên âm nhạc vốn dùng để tĩnh tâm tôi lại biến nó thành công cụ để thông suốt.

Trước giờ tôi học đàn rất bình thường thế nhưng lúc kiểm tra lại được đánh giá cao nhất khiến cho chính bản thân tôi còn giật mình không ngớt.

Vốn không phải sinh viên trường nghệ thuật nên khả năng cảm thụ âm nhạc không sâu sắc. Những sinh viên đó không nên dựa theo khả năng cảm thụ của giáo viên mà chọn một khúc nhạc cổ đại chậm như rùa. Kết quả thật cũng không bằng kẻ cảm thụ kém mà đàn thuần thục như tôi. Vậy mới nói, trên đời này không có phương pháp tốt nhất, chỉ phương pháp thích hợp nhất.

Bản giao hưởng này thật sự rất nổi tiếng trong các bản giao hưởng nổi tiếng. Tuy tôi hoàn toàn không am hiểu âm nhạc cổ điển nhưng lại rất thích những đoạn cao trào liên tiếp nổi lên đặc biệt là những cảm xúc mãnh liệt chất chứa trong đó. Không cần người khác phải cho biết đây là bản nhạc nổi tiếng tôi cũng có thể đắm chìm trong âm thanh của nó. Dùng đàn tranh đàn tỳ có chút không giống ai, nhưng cũng có nét riêng. Lúc như nước triều dâng cao, lúc thì hùng hồn say đắm.

Bản nhạc chấm dứt, tay tôi đang đề lại dây đàn thì một người từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào.

Tôi cố gắng bình tĩnh ngược mắt nhìn hắn. Đây đúng là quái nhân đã cho ta quyển sách quý kia mà.

“Quái lão bá, sao người lại đến đây?”, hắn thoạt nhìn khá bần nhàn không ra tuổi, ước chừng là một ông bác.

Hắn cười hắc hắc: “Người vừa rồi đàn bài gì? So với những khúc nhạc chàng chàng thiếp thiếp êm tai hơn nhiều.”

Tôi biết hắn lợi hại hơn ta. Thấy hắn không có ý thương tổn nên tôi cũng không phòng bị hắn, chỉ khẽ cười nói: “Người thấy êm tai lắm à? Đây là bản nhạc Định Mệnh.”

“Định Mệnh sao?”, hắn thì thảo luận lại một câu, sau đó không thềm khách khí ra lệnh: “Đàn lại lần nữa.”

Tôi cũng không để bụng thái độ của hắn. Hắn là một người đối xử tốt hiếm có với Mạc Sâu đương nhiên quan trọng hơn chính là tôi không đối phó được hắn vì thế đành nghe lời đàn lại.

Hắn đi đến phía sau tôi, nhẹ giọng nói: “Tiếp tục đàn đừng có ngừng, ngoài cửa có người, ta chỉ nói mấy câu với người.”

Tay không ngừng gảy đàn, tôi gật gật đầu.

“Bí tịch ta đưa cho người người xem chưa?”

Tôi lắc đầu.

Hắn có chút giận dữ nói: “Người dám xem thường thủ đoạn dùng độc sao?”

Tôi lại lắc đầu, nhẹ giọng mở miệng: “Gần đây bận quá nên không để ý.”

“Đúng rồi”, hắn khẽ cười nói, “Người gần đây ở trên giang hồ cũng nổi danh. Ai ai cũng bàn tán bạch y Mạc Sâu tiên tử, đàn khúc nhạc như âm nhạc của thiên giới. Tính cách cực kỳ cương liệt không chịu luồn cúi. Người ở Lục phủ hủy hôn mọi người ai cũng biết. Tên Lục Triển Nguyên kia xem như xong rồi. Danh hào của hắn từ “Phiên Kiếm Phi Hồng” (2) Lục Triển Nguyên, biến thành “Tam Vô” Lục Triển Nguyên?”

“Tam Vô?”, tôi có chút nghi hoặc.

Hắn tiếp tục cười nói: “Là vô tín, vô nghĩa, vô tình.”

Nghe giống sản phẩm tam vô từ tôi, tôi nhin không được cười lên tiếng.

“Người thật sự muốn quên hẳn à?”, hẳn thấy tôi vui sướng khi người gặp họa, dường như có chút nghi ngờ nhưng lại vừa có chút cao hứng.

“Ừ, ta nói hẳn vô tín vô nghĩa vô tình đều là lời từ đáy lòng. Người như vậy ta còn có thể lưu luyến sao? Bất quá, ngày đó đến tham dự đều bạn bè của Lục gia mà Lục gia ở trên giang hồ lại không có nhiều danh tiếng làm thế nào mọi người đều biết?”

“Hả?”, hẳn không thềm để ý nói, “Đó là do ta ở sau lưng cho người ta truyền bá. Có thể chinh một danh môn chính phái ta rất khoái trá hơn nữa đây cũng là ý đồ của người không phải sao?”

“Không sai”, tôi thần nhiên gật đầu.

“Hình như có người đến, ta đi trước, hôm khác sẽ tìm người nói chuyện phiếm.”

Tôi gật đầu, trên tay vẫn không ngừng gảy đàn.

Một lúc sau khi tiếng đàn kết thúc tiếng đập cửa mới vang lên, tôi cài khăn che mặt trên đi mở cửa. Thì ra là anh em Vệ gia còn có Dương tẩu đang ôm đứa nhỏ.

Tôi nghiêng người cho bọn họ bước vào, có chút kinh ngạc nói: “Các người quen nhau sao? Sao đến đây cùng lúc thế này?”

Vệ Hoàn lắc đầu cười nói: “Huynh muội chúng ta tới sớm nghe được cô gảy khúc nhạc này làm tâm tình con người như dâng trào. Khúc nhạc ngày đó cô nương gảy đã cảm động lòng người không ngờ vẫn còn khúc nhạc khác càng làm cho người khó quên hơn”, hẳn nói xong thở dài.

Tôi không trả lời, cảm giác của hẳn như vậy là do chúng ta cách biệt trăm ngàn năm văn hóa tạo thành. Tôi cứ tưởng bọn họ có thể sẽ không cảm nhận được không nghĩ tới lại có người thưởng thức.

Mời bọn họ ngồi xuống, tôi vừa rót trà mời mọi người vừa lấy trái cây cho đứa nhỏ. Dương tẩu có lẽ đến trễ tiền nhưng bởi vì có người khác nên nhất thời cũng không nhắc tới chuyện này.

Còn chưa nói được mấy câu tiếng đập cửa lại vang lên, tôi khẽ nhíu mày nói: “Trong thành Gia Hưng người ta quen biết đều ở trong này, còn ai vào đây nữa?”

Vẫn cài khăn sa trên mặt đi mở cửa tôi phát hiện đó là một cô gái xinh đẹp đáng yêu, không, là một vị phu nhân trẻ tuổi tóc búi. Lúc tôi quan sát nàng, nàng ấy cũng đánh giá tôi sau đó dịu dàng hỏi: “Xin hỏi tỷ là Mạc Sầu tỷ tỷ sao?”

“Ta là Mạc Sầu nhưng ta không biết cô, không dám nhận làm tỷ tỷ, cô gọi ta là Mạc Sầu cô nương là được rồi” vừa mở miệng đã khách sáo làm quen chắc chắn không có lòng tốt.

“Mạc Sầu cô nương, ta là Hà Nguyên Quân lần này đến là có việc cầu xin cô”. Về mặt cầu xin có phần thần nhiên nhàn nhạt làm người ta có cảm giác ngang ngạnh. Hừ! có người nào mà tôi chưa thấy qua chứ!

“Thì ra là thê tử mới cưới của Lục công tử” tôi thần nhiên nói: “Lúc trước Lục công tử cầu xin ta cứu mạng hẳn cũng là về mặt khó xử và đáng thương thế này. Ta sẽ không đồng ý thỉnh cầu gì của Lục gia các người nữa. Lục gia các người không phải người tốt, Lục phu nhân xin mời trở về.”

Nàng ta bỗng nhiên quỳ xuống, “Nguyên Quân nguyện ý nhường vị trí chính thê xin Mạc Sầu tỷ tỷ gả vào Lục gia.”

Tôi không tin nàng lại có lòng tốt như vậy. Tám phần là hiện tại thanh danh Lục Triển Nguyên quá xấu, nàng ta ở Lục gia cũng không dễ chịu gì nên lúc này mới suy nghĩ một biện pháp như thế. Nếu Lục Triển Nguyên cưới tôi như vậy đồn đãi tự nhiên sẽ không còn. Nhưng thực sự tôi gả vào Lục gia nàng ấy bằng lòng ư? Dù sao người Lục Triển Nguyên yêu vẫn là nàng ta.

“Có đông đảo anh hùng làm chứng ta đã thề sau này sẽ không bước vào Lục gia. Ta tuy chỉ là một nữ tử cũng quyết không thất tín bội ước như Lục Triển Nguyên”, tôi dùng nội lực kiên quyết nâng nàng ta đứng lên.

“Chúng ta đều là nữ tử xin Lục phu nhân đừng làm khó xử ta. Lục phu nhân chỉ là vì thanh danh của Lục công tử mà muốn ta gả vào. Phu nhân biết rõ hắn đã thay lòng đổi dạ yêu phu nhân, vì sao còn muốn kéo ta vào hố lửa bỏ lỡ hạnh phúc cả đời? Chẳng lẽ phu nhân muốn tra tấn ta phải ngày ngày nhìn thấy các người khanh khanh ta ta?”

Nàng ta không bước vào phòng cổ tình đứng diễn ngoài cửa. Bất kể có thành công hay không đều có thể lấy lại mặt mũi cho Lục Triển Nguyên vài phần. Tôi sao có thể cho nàng ấy toại nguyện, chỉ cần một phen cướp lời đã nói rành mạch ý định của nàng ấy.

Quả nhiên lầu trên lầu dưới này đều là những kẻ xem náo nhiệt. Vốn ban đầu là họ khen Hà Nguyên Quân hiền lành, lúc này đều giật mình tỉnh ngộ nói Lục gia gian trá đáng thẹn. Xem bọn hắn nói đạo lý rõ ràng chắc hẳn mấy ngày trước trò khôi hài kia ở Gia Hưng cũng đã truyền khắp nơi.

Sắc mặt Hà Nguyên Quân biến đổi còn đang định mở lời đã nghe giọng thánh thót sau lưng tôi truyền tới: “Mạc Sầu tỷ tỷ nói rất đúng! Lục đại tẩu, tẩu làm vậy là không đúng. Rõ ràng người thay lòng là Lục đại công tử mà còn muốn Mạc Sầu tỷ tỷ gả cho hắn, đây không phải hại tỷ ấy sao? Ngay cả nhà ta là thông gia với Lục gia cũng có thể nhận ra là tẩu tự ý tới. Lục bá phụ sẽ không làm chuyện vô lương tâm như vậy”, Vệ Uyển ở phía sau ngạo mạn nói.

Sắc mặt Hà Nguyên Quân xấu đi, dường như chưa rõ thân phận của Vệ Uyển nên không dám lỗ mãng. Về mặt nàng ta vắn vẹo gượng cười so với cười tự nhiên cũng chẳng đẹp hơn là bao. Trong nháy mắt, Hà Nguyên Quân trở nên cực kỳ khó coi.

Vệ Uyển cố ý nói mấy từ “bỏ trốn”, “danh tiết”, “thể diện Lục gia”... có dính dáng đến nàng ta để hủy hoại. Nàng ta rất nhanh chạy trốn chết làm cho người dưới lầu được xem một màn náo nhiệt đẹp mắt.

Tôi thở dài rồi đóng cửa. Hiện giờ nơi này đã trở thành nơi thị phi, sớm rời đi sẽ tốt hơn. Chỉ là tôi vẫn chưa biết đi nơi nào, làm gì, thật phiền toái...

“Mạc Sầu tỷ tỷ, tỷ của ta kể rằng, Lục bá phụ nghe nghĩa phụ của nữ nhân kia ở hôn lễ nói bọn hắn bỏ trốn nên đối với cái kia nữ nhân rất không hài lòng. Thậm chí không thấy nàng ta cũng miễn nàng ta thỉnh an, còn để vợ chồng bọn họ dùng cơm riêng trong phòng. Ha ha, tỷ hết giận chưa?”

Dù thế nào bọn họ vẫn là vợ chồng còn Mạc Sầu cũng đã hoàn toàn biến mất. Nếu không phải tôi xuất hiện, Mạc Sầu bất quá chỉ là một kẻ tha hương bệnh chết ở quán trọ nhỏ, thậm chí cũng không ai biết đến. Nếu nàng ấy may mắn qua khỏi lại trở thành nữ ma đầu trên giang hồ người người căm ghét.

Tôi lắc đầu. Trái tim đã bị tổn thương sẽ không vì được trả thù mà vui bất đau đớn.

Dương tẩu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lo lắng nhìn tôi. Nha đầu Vệ Uyển nói không ngừng làm Dương tẩu càng không hiểu. Lúc này Vệ Hoàn trầm ngâm mới đem chuyện của tôi kể lại.

Vệ Uyển là một cô nương chưa hiểu việc đời. Tuy nàng ấy khâm phục tôi nhưng chẳng qua nàng ấy tán thưởng hành động của tôi mà thôi.

Còn Dương tẩu hắn là người từng trải, có thể hiểu mùi vị bị chính người mình từng yêu tha thiết và tin tưởng vứt bỏ là nỗi tuyệt vọng đến nhường nào trong lòng Mạc Sầu.

Ẩn giấu đằng sau những hành động dứt khoát của tôi là nỗi lòng cực kỳ bi thương của nàng ấy.

Tình yêu rất khó phân biệt là chính chắn hay non nớt, là cảm mến hay yêu chân thành. Tình cảm chân thành của Mạc Sầu đã không được người trân trọng bị người mình không đề phòng làm thương tổn.

Cũng giống con sói ngụy trang, lúc người để hắn sau lưng, không chỉ không phòng bị thậm chí còn cố gắng bảo vệ hắn, kết quả lại bị hắn ở phía sau lưng hăng cắn người một cái. Đối với người tâm hồn đơn thuần mà nói, một cái như vậy cũng đủ để trí mạng.

Sau đó hắn còn thoải mái nói: “Thực xin lỗi, là ta phụ người, người muốn báo thù thì cứ hướng vào ta”, làm như hắn mới là người yếu ớt còn người mới là người hung ác tàn nhẫn. Hắn lại ở trước mặt người đem một người khác ra sau lưng rồi cẩn thận bảo vệ. Lúc xoay người thì bắt đầu phòng bị người xem người như là một con sói hung tàn.

Mà đối với giang hồ nhân sĩ mà nói, danh tiếng của một cô gái xa lạ bị vứt bỏ so với danh môn chính phái sự nghiệp to lớn như Lục gia quả thực không đáng nhắc tới.

Tâm tư của Mạc Sầu tôi đã trải qua nên tôi hiểu nàng. Qua ánh mắt Dương tẩu, tôi biết tẩu ấy đã bắt đầu hiểu Mạc Sầu.

Mạc Sầu chưa bao giờ rơi nước mắt thế mà chỉ đơn giản nhận được ánh mắt thấu hiểu của Dương tẩu thì bỗng nhiên tuôn ra. Bởi vì cuối cùng cũng có người hiểu nàng.

Thấy tôi rơi lệ, Vệ Uyển bỗng im bật, Vệ Hoành cũng đứng lên. Dương tẩu đi tới, ôm lấy tôi nói: “Khổ thân cô.”

Nước mắt Mạc Sầu như mưa rơi. Tôi lúc này mới phát hiện, oán hận của Mạc Sầu tuy không còn nhưng đau thương vẫn âm ỉ trong lòng tôi. Lần này khóc nàng mới xem như thực sự rời đi.

Tôi lau đi nước mắt mới phát hiện Vệ Uyển cũng khóc cùng tôi, trong lòng cảm thấy có chút cảm động. Vệ Uyển là một tiểu nha đầu lòng dạ rất tốt.

Tôi nhẹ nhàng mở miệng nói: “Nơi này đã trở thành nơi thị phi, ta nên sớm rời đi một chút thì tốt hơn.”

Vệ Hoành lo lắng nói: “Cô định làm thế nào? Cô không phải không có người thân sao?”

Tôi nhìn phản ứng của hắn có chút kinh ngạc rồi gật đầu nói: “Đúng, nhưng đối với ta mà nói ở đâu cũng tốt hơn so với Gia Hưng.”

“Thế sao được?”, Vệ Uyển bắt mãi: “Ít nhất ở đây tỷ cũng quen biết chúng ta, tỷ có thể ở nhà của chúng ta mà.”

Tôi lắc đầu. Dương tẩu bỗng nhiên mở miệng nói: “Cô nương nếu không chỗ để đi chi bằng đến ở nhà ta ở một thời gian. Chồng ta mất đã lâu, ta chỉ có đứa con ba tuổi cũng không có gì không có bất tiện.”

Tôi ngần ra, nghĩ nghĩ rồi lập tức gật đầu. Tôi không muốn vô cớ nhận ân huệ nhưng đối với Dương tẩu thì khác. Nàng ấy là dân chúng bình thường, không quyền không thế, sống nơi đó tôi có thể yên tâm.

Tôi lập tức sắp xếp hành lý, ôm đàn tranh rời khỏi phòng trọ đi theo Dương tẩu. Anh em Vệ gia không muốn tiễn, tôi cũng lười mở miệng nên cứ mặc kệ bọn họ.

(1) Bản giao hưởng Định mệnh của Beethoven: [.youtube /watch?v=__4IRMYuE1hI](https://www.youtube.com/watch?v=__4IRMYuE1hI)

(2) Phiên Kiếm Phi Hồng: Kiếm uyển chuyển như chim Hồng Nhạn bay.

4. Chương 04

Chương 4: Quyết định cuộc sống chính mình

Nhà của Dương tẩu rất nhỏ với một sân vườn khoảng vài mét vuông nhưng tôi lại cảm thấy rất an tâm sống ở nơi này. Tôi đưa cho Dương tẩu một ít ngân lượng xem như là “tiền ăn”.

Đúng lúc nàng ấy gọi đứa con ba tuổi là “Quá nhi” tôi mới hỏi ra khuê tên của nàng ấy là Mục Niệm Từ. Tôi cũng ngỡ ngàng cuộc gặp gỡ giữa tôi và nàng ấy nhiều kịch tính thế nào.

Từ đó về sau, ban ngày tôi giúp nàng chăm sóc tiểu Dương Quá, nàng ấy thì ở nhà dệt vải, thêu hoa... rồi đem đi đổi bạc.

Bị quái lão bá kia nhắc nhở nên tôi bắt đầu lấy quyển độc kinh ra xem. Học Trung y vài năm đã có không ít tiến bộ nên việc nhớ mấy phương thuốc này không kinh khủng lắm.

Tôi vừa ôm lưng tiểu Dương Quá, vừa đọc thuộc lòng quyển sách. Chưa tới vài ngày đã học thuộc lòng một quyển sách thật dày, thể mạnh của đầu tôi xem ra chỉ dùng được một chút thôi. Chỉ là chưa thực hành mà tạm thời cũng không có điều kiện thực hành.

Dương Quá là đứa trẻ tinh nghịch nên đôi khi tôi cũng dẫn nó đi ra ngoài câu cá. Một mặt để nó có thể chơi đùa thỏa thích mà bữa ăn cho ba người chúng tôi cũng có thêm cá. Cuộc sống tuy có chút kham khổ nhưng tôi lại cảm thấy rất hài lòng.

Năm đồng vàng mà Vệ Hoành cho tôi vẫn còn nguyên. Sống ở nơi này với Mục Niệm Từ ngoài việc ăn cơm cũng không có chỗ nào để tiêu tiền. Với tính tình tiết kiệm luôn cố gắng xoay sở cuộc sống của Mục Niệm Từ, số tiền này đủ ba người chúng tôi sống qua hai ba năm. Nên tạm thời tôi cũng không đi cướp của người giàu chia cho người nghèo nữa, đoán chừng Mục Niệm Từ biết cũng cực kỳ phản đối.

Có lẽ tôi không quan tâm người khác nghĩ gì nhưng đối với nàng ấy đáy lòng tôi vô cùng kính trọng và thân thiết. Vì vậy tôi tự nguyện không làm những việc trái với quan niệm của nàng ấy mà gây bất hòa.

Có tôi trợ cấp nàng ấy sẽ không quá vất vả, làm việc kiếm tiền cũng ung dung hơn rất nhiều. Lỡ có xảy ra chuyện gì cũng không đến nỗi túng thiếu.

Một ngày tôi sắp đi ngủ thì quái lão bá kia lại tới, thấy tôi chỉ hỏi: “Quyển bí tịch kia ngươi xem chưa?”

Tôi gật đầu, “Đã thuộc lòng rồi.”

Hắn có chút không tin nói: “Mới có mấy ngày đã thuộc lòng?”, sau đó lật sách hỏi tôi mấy câu.

Tôi trả lời từng câu một, hắn mới thật sự tin tưởng, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá tôi nói: “Lẽ nào ta đánh bậy đánh bạ lại gặp được một thiên đại kỳ tài.”

Tôi lắc đầu, cười nói: “Ta vốn biết y thuật, nhớ lại chút phương pháp điều chế với ta mà nói rất dễ dàng”, về phần độc chưởng kia,... tôi còn chưa biết có nên học hay không

Theo nguyên tác vì Mạc Sầu học độc chưởng mới miễn cưỡng chen vào hàng ngũ cao thủ hạng nhất. Nhưng tôi là người học y, biết rõ luyện loại độc chưởng này là con dao hai lưỡi vừa đả thương địch thủ rất hiệu quả mà thân thể chính mình cũng bị tổn hại. Bởi vậy nếu không có tình huống ép buộc tôi khó mà hạ quyết tâm học nó. Tôi lấy quyển bí tịch đưa cho hắn.

Hắn ha ha cười to nói: “Ta đã cho ngươi thì không lấy lại, ngươi phải nhớ học thuộc lòng rồi đem đốt đi”, tâm trạng dường như rất vui vẻ. Tuy tôi có chút khó hiểu nhưng vẫn làm theo lời hắn nói.

“Ta có việc phải đi xa, không biết khi nào thì trở về, cũng không biết khi trở về thì ngươi còn ở đây không. Nếu ngươi có gì muốn cầu xin thì thừa dịp sớm nói ra đi.”

Tôi suy nghĩ rồi hỏi: “Quái lão bá, người có biết công phu bễ khí không? ta muốn học nó.”

Bễ khí dùng phương pháp hô hấp bên trong là công phu cực kỳ cao thâm, tôi chỉ ướm hỏi, không dám hy vọng hắn thật sự biết.

Hắn có chút kinh ngạc, lướt nhìn hai mắt tôi nói: “Thì ra nha đầu ngươi còn có chút kiến thức nha, ta bắt đầu có điểm hứng thú với phái Cổ Mộ của ngươi rồi đó. Được! Nói ra thì nha đầu ngươi cũng hợp tâm ý của ta, ta đây sẽ truyền thụ cho ngươi. Ngươi cẩn thận nghe, khẩu quyết là: *#%”

Sau khi nói xong thì hắn từ từ nói lại một lần nữa. Lần đầu tôi nhớ được bảy phần sang lần thứ hai nhớ kỹ toàn bộ.

Quái lão bá đối với trí nhớ của tôi rất hài lòng, cười quái dị vài tiếng rồi nhún người rời đi.

Tôi đoán hắn đã điểm huyết đạo của hai mẹ con Mục Niệm Từ vì tiếng động lớn như vậy mà hai người kia cũng không thức giấc.

Hằng đêm tôi ngồi xuống luyện công, có phương pháp bễ khí này thì mật thất Cổ Mộ không còn xa xôi nữa. Vì thế mỗi ngày ngoài việc dẫn tiểu Dương Quá ra ngoài chơi, thời gian còn lại tôi đều luyện công.

Lời đồn đãi vợ chồng Lục Triển Nguyên trong thành Gia Hưng dần dần tản đi, cái gì cũng có thời hạn của nó kể cả chuyện đồn đãi vô căn cứ.

Tuy nhiên lời đánh giá nhân phẩm của Lục Triễn Nguyên dường như vẫn còn đó, mọi người nhắc tới hắn như là Trần Thế Mỹ thứ hai. Đại danh của Lục Triễn Nguyên trong thành Gia Hưng là kẻ bạc tình.

Đã qua một năm, tôi quyết định về Cổ Mộ một chuyến để thử tìm cái mật đạo kia. Bất luận có thể tìm được hay không cũng nên thử một chút. Nếu tiếp tục như hiện tại tôi ở trên giang hồ vĩnh viễn chỉ có thể đạt tiêu chuẩn hạng hai hạng ba. Trở về thử xem sao nếu thật sự là tìm không thấy thì đành phải luyện độc chưởng. Tôi đã không có khả năng làm một cô gái bình thường kết hôn với một người bình thường.

Thật ra không phải không có ai muốn kết hôn với tôi mà là tôi đến từ ngàn năm sau tính cách không thể thay đổi. Tôi không thể giống như những phụ nữ ở đây chấp nhận mất đi tự do.

Nói chung sau khi cho Mục Niệm Từ biết ý định, nàng ấy cho rằng tôi đi cầu xin Sư phụ tha thứ nên cực kỳ tán thành.

Tôi nhẹ giọng nói với nàng ấy: “Mạc Sầu ở trên đời này không có người thân, trước kia ở sư môn, cũng chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác có gia đình thế này. Nếu tẩu không chê Mạc Sầu nguyện cùng tẩu kết làm tỷ muội”, tôi có chút lo lắng vì thời đại này việc tương tự như Quách Tĩnh và Dương Khang kết bái với nhau là chuyện thật sự rất nghiêm túc.

Nàng ấy hơi run run rồi lập tức mỉm cười, gật đầu: “Ta cũng có ý này. Chỉ là cảm thấy muội đi, nếu có thể được sư phụ tha thứ thì phải về Cổ Mộ. Nếu không thể trở ra mà trong lòng lại nhớ ta thì tội uội quá cho nên chưa dám đề nghị.”

Chuyện kết bái này tôi không phải tính toán gì chỉ đơn giản là yêu mến nàng ấy. Nàng tựa như một người chị dịu dàng, bao dung, thiện lương, luôn che gió chắn mưa vì người khác. Vì thế hai người kết bái ngay trong sân, chỉ có tiểu Dương Quá làm người chứng kiến cho chúng tôi.

Tôi đem bạc trên người đều để lại cho hai mẹ con họ bởi vì tôi không chắc ngày về. Lúc này Mục Niệm Từ cũng không chối từ dù sao đều là người một nhà, điều này làm cho tôi thật hạnh phúc.

Tôi đến phía trước thì thấy Vệ Uyển. Nhờ nàng lúc tôi không có ở đây thay tôi trông nom mẹ con Mục Niệm Từ.

“Tỷ về Cổ Mộ, về sau có thể có trở lại đây không?”, Vệ Uyển lo lắng nhìn tôi. Tôi lắc đầu, không nói.

“Hay là ngày mai tỷ hãy đi? Ca ca của muội xong vụ làm ăn này đêm nay sẽ về Gia Hưng.”

Tôi lại lắc đầu, xoay người rời đi. Tâm ý Vệ Hoàn biểu hiện càng ngày càng rõ ràng, Nhưng là một cô gái hiện đại, điều tôi lo lắng không chỉ là vấn đề tình cảm. Vệ gia trong thành Gia Hưng giàu có nhất nhì, họ không phải người giang hồ, một gia đình như vậy không cần như một người vợ như tôi. Tôi cũng không thể làm một người vợ cổ đại đức hạnh.

Vệ Hoàn bề ngoài không tệ, nhân phẩm cũng tốt, năng lực thì không tồi, suy nghĩ cũng linh hoạt không cổ hủ. Nếu hắn là người trong giang hồ bình thường thì chắc chắn tôi đã suy nghĩ rồi.

Tôi cưới một con lừa chạy vòng ra phía sau núi Chung Nam bắt gặp nguồn nước thì bắt đầu mỗi ngày tìm kiếm mật đạo kia.

Tìm gần ba tháng vẫn không thu hoạch được gì. Tôi bắt đầu có ý định từ bỏ việc tìm kiếm, nói chung vẫn nên dựa vào duyên phận.

Đang muốn lên bờ thì hai chân lại không biết bị cái gì dưới nước hút xuống, đột nhiên mất cảm giác làm cho tôi chìm dần. Tôi không hoảng loạn mà lập tức dùng hô hấp bên trong. Hai chân không thể cử động chỉ có thể dùng hai tay khóa nước, kháng cự lại dòng nước có chút khó khăn. Tôi dứt khoát lặn đến đáy nước thử tìm một điểm tựa mà bơi lên.

Cố gắng lắm vẫn không khỏi bị dòng nước cuốn đi một đoạn. Bỗng nhiên tôi phát hiện, bên trái có chỗ nước hình như không lưu động, rong dưới đáy nước vẫn đứng thẳng hướng lên trên.

Tôi vội vàng hướng nơi đó bơi tới, ở nơi tĩnh lặng trong nước tìm không biết bao lâu, hai chân dần dần khôi phục cảm giác. Tôi nổi lên mặt nước liền thấy đỉnh một sơn động chứ không phải bầu trời. Tôi hơi hồi hộp dùng sức bơi vào bên trong rồi tiến vào một gian mật thất

Tuy không có cơ quan gì nhưng địa thế cũng rất phức tạp. Tôi âm thầm cảm thán, tổ sư bà bà của Mạc Sầu à, rốt cuộc là người muốn ở mai táng nơi này để không ai có thể phát hiện hay là muốn có người chết đối ở trong này?

Thật may cuối cùng cũng tìm thấy bản đồ địa hình ở trên vách tường. Từ đó về sau ban ngày tôi cố gắng học thuộc và tập luyện Cửu âm chân kinh.

Ít nhiều gì nhờ Trọng Dương chân nhân và tổ sư bà bà tranh nhau thắng thua mà tôi có thể thuận tiện tham khảo một chút công phu của Ngọc Nữ Tâm Kinh và Toàn Chân giáo, buổi tối thì nướng thú hoặc cá ăn.

Vì mật thất này nằm ngay dưới Cổ Mộ nên tôi hết sức cẩn thận không làm ra tiếng vang. Qua ba tháng tôi đã có chút thành tựu thì liền rời khỏi mật thất.

Lúc quyết định trở lại Gia Hưng tôi bỗng nhiên muốn về thăm Cổ Mộ, kia hẳn là không phải tâm tình của tôi mà là của Mạc Sầu.

Sư phụ Mạc Sầu tuy lãnh đạm cũng bởi vì tu tập Ngọc Nữ Tâm Kinh chứ không phải là trong lòng không có tình cảm. Dù thế nào bà đối với Mạc Sầu cũng có ơn dưỡng dục và dạy dỗ. Mạc Sầu nhớ nơi đó tôi cũng nên đi thăm bà ấy.

Dựa theo trí nhớ của Mạc Sầu, tôi tìm được cửa vào Cổ Mộ nhưng nếu đã vi phạm lời thề thì không nên trực tiếp xông vào.

Tôi suy nghĩ rồi quỳ xuống trước cửa Cổ Mộ, trong lòng cầu nguyện Tôn bà bà mau chóng nhìn thấy tôi bởi vì Sư Phụ Mạc Sầu và Long nhi rất ít ra đây.

Vận may của tôi đúng là không tồi, quỳ trong chốc lát thì thấy Tôn bà bà đứng bên ngoài tay cầm giỏ xách cái gì đó trở lại, có lẽ bà bà đi mua thức ăn và đồ dùng sinh hoạt.

Bà bà đau lòng hỏi thăm tôi mấy câu sau đó vội vàng đi vào báo cho sư phụ của tôi.

Rất nhanh sư phụ đi ra, thấy tôi thì giận dữ nói: “Đứa trẻ ngốc, con đã trở lại rồi sao?”

Tôi gật đầu: “Dạ, sư phụ.”

Sư phụ im lặng trong chốc lát, nói: “Chuyện của con, Tôn bà bà ở dưới chân núi nghe nói, đã kể hết cho ta nghe, con làm tốt lắm. Thế nhưng con vẫn là vi phạm lời thề...”

“Dạ, sư phụ, Mạc Sầu hiểu được.”

Sư phụ lại thở dài, nói: “Ta chỉ có hai đồ đệ là con và Long nhi, con tuổi còn nhỏ bị người bên ngoài lừa gạt, vì tình mà tổn thương ta cũng có lỗi. Bây giờ ta phạt con, cho con thề một lần nữa mà quay về bản môn, con có bằng lòng không?”

“Đối với Mạc Sầu Sư phụ mãi mãi là Sư phụ”, tôi không trả lời ngay câu hỏi của bà mà dập đầu ba cái mới mở miệng nói: “Chỉ là Mạc Sầu muốn nói với Sư phụ những điều trong lòng, xin Sư phụ nghe mà chỉ dạy chỗ sai cho con.”

Bà có lẽ không nghĩ rằng tôi phản ứng như vậy nên ngây người một chút, gật đầu nói: “Con nói đi.”

Tôi gật đầu: “Mạc Sầu không hiểu sự đời, dễ tin người khác còn phạm lời thề xuống núi, đó đều là chỗ sai của Mạc Sầu. Thế nhưng lúc cắt đứt với người kia, con lại gặp rất nhiều chuyện cũng gặp qua rất nhiều người. Con sẽ không vì một người lừa con mà cảm thấy toàn thiên hạ đều là người xấu. Ngược lại bởi vì người kia thay lòng đổi dạ con mới biết trên đời này không chỉ có việc nam nữ là đáng quan tâm. Trên đời này còn có rất nhiều chuyện mà con có thể làm.

Mạc Sầu sẽ không vì bị một người tổn thương liền phủ định sự tồn tại và giá trị của chính mình.

Mạc Sầu ở dưới chân núi nhìn thấy rất nhiều người, có người vì tình mà khổ sở, có người cầu quyền cầu tài, có người vì danh vì lợi, cũng có người vì nước vì dân.

Mạc Sầu con là vì chính mình.

Mạc Sầu muốn làm tất cả những việc chính mình có thể làm, Mạc Sầu cũng muốn sống thật tốt, thật vui vẻ.

Tổ sư bà bà vì tình mà khổ sở, sống cô độc ở Cổ Mộ đến cuối đời. Thế nhưng trước đây, tổ sư bà bà cũng như anh hùng thiên hạ cùng nhau vì nước mà chống quân Kim, làm một nữ tử mà hành động không thua gì nam tử.

Mạc Sầu bất tài không dám so sánh với tổ sư bà bà. Nhưng Mạc Sầu đã xác định rõ quyết không để nam tử quyết định vận mệnh của chính mình, Mạc Sầu sẽ không vì một nam tử làm mình đau lòng mà sống trong Cổ Mộ suốt đời, cũng sẽ không chờ đợi một nam tử yêu mình mới chịu rời Cổ Mộ.

Mạc Sầu con rồi đi là vì bản thân, bởi vì Mạc Sầu muốn làm Mạc Sầu của chính mình.”

Nói xong rồi tôi dập đầu ba cái, hạ mi mắt lắng lắng nghe sư phụ khuyên răn. Tôi biết tôi nói những lời này có bao nhiêu kinh thế hãi tục, tôi cũng không trông mong Sư phụ có thể hiểu cho tôi.

Trên đường cười lừa về Gia Hưng, tôi không khỏi không nhớ tới phản ứng của Sư phụ sau khi nghe tôi nói.

Những lời nói của tôi trong thời đại này mà nói không phải chỉ có chút kinh thế hãi tục mà thậm chí còn có chút đại nghịch bất đạo.

Chỉ là sư phụ không giận dữ mà chỉ thay đổi sắc mặt. Bà trầm mặc hồi lâu mới nói: “Tiên sư đích thật là không thua nam tử mà còn là nhân tài kiệt xuất, nhờ con nói ta mới suy xét cẩn thận. Đối với cách xử trí con và có cho phép con về bản môn hay không ta cũng cần châm chước một lần. Nhưng nếu con chí đã không ở bên trong Cổ Mộ thì con cứ đi đi. Về sau nếu gặp nạn, hoặc là...Cũng có thể trở lại. Con phải ghi nhớ, xuống núi không được làm trái với hai chữ trung nghĩa mà tổn hại danh tiếng của tổ sư bà bà.”

Phản ứng của sư phụ so với dự đoán của tôi còn tốt hơn nhiều. Câu cuối cùng bà nói vẫn đang thừa nhận sư tổ của tôi là tổ sư bà bà, xem ra cũng không phải là đem tôi trục xuất sư môn.

Điểm chính là lời tôi nói bà nhất thời chưa thể chấp nhận hoàn toàn cho nên mới lệnh cho tôi xuống núi. Có lẽ bà cũng muốn xem tôi xuống núi sau có làm như những lời tôi nói hay không.

Tôi nghiêm túc đáp: “Dạ sư phụ, Mạc Sầu nhớ kỹ”, lại dập đầu ba cái sau đó từ biệt Sư phụ xuống núi Chung Nam.

Kết quả chuyến này đi hầu như đã nhận được sự cảm thông của sư phụ thật sự tôi rất bất ngờ.

5. Chương 05

Chương 5: Tiêu diệt thổ phỉ, cứu Hồng Lăng Ba

Khi đến gần các làng chài gần thành Gia Hưng thì trời đã sập tối. Thành Gia Hưng lúc này chắc đã đóng cửa, tôi có ý định ghé vào làng chài ngủ trọ một đêm, sang mai mới đi tiếp. Chuyến đi lần này đến núi Chung Nam đã mất hơn nửa năm không biết Niệm Từ và tiểu Dương Quá sống thế nào.

Bước vào làng, tôi phát hiện bên trong có ánh lửa rất lớn còn có nhiều tiếng kêu khóc rất bất thường.

Tôi hơi trầm ngâm, đem con lừa buộc ở ngoài làng rồi dùng khinh công lên đi vào. Từ một nơi bí mật gần đó quan sát, không biết một lũ trộm cướp ở đâu xuất hiện đang cướp bóc bừa bãi còn ra tay đốt ngôi làng.

Mắt thấy lũ cướp giết một cặp vợ chồng còn đang muốn xuống tay với một cô bé năm sáu tuổi, tôi vội vàng hiện thân dùng kiếm giết chết lũ cướp cứu lấy đứa trẻ.

Trước kia từng nói tới giết người ngay cả gà tôi cũng chưa giết qua bao giờ. Thế nhưng lúc này tôi lại bình tĩnh dị thường, ra tay không một chút run rẩy. Bất quá lúc này không có thời gian cảm thán kinh ngạc sự trấn tĩnh của mình. Tôi buông đứa trẻ ra, muốn đi giải cứu dân làng lại bị nó ôm lấy chân. Con bé rõ ràng là bị hoảng sợ quá mức thậm chí không khóc rống mà chỉ nhìn chằm chằm tôi, ôm chặt không buông tay.

Tôi cắn răng một cái, dùng lụa trắng buộc nó ôm vào trong lòng ngực, phi thân ra ngoài dùng kiếm đánh bại từng kẻ từng kẻ cận bã này.

Bọn chúng tuy nhiều người nhưng chỉ là một đám người ô hợp, cho dù có chút võ nghệ bất quá chỉ là quyền cước tệ hại. Hơn nữa chúng tụ thành tốp năm tốp ba người chia nhau cướp bóc nên còn chưa kịp phản ứng đã bị tôi tiêu diệt từng tốp.

Ngoại trừ lúc giết chết ba người đầu, những người còn lại tôi đều nương tay tránh chỗ hiểm. Thanh niên trai tráng ngay cả phụ nữ, người già và trẻ em trong làng cũng hùng hổ đến cứu viện. Họ dùng dây thừng trói chặt những kẻ trộm cướp tôi đánh bại đứng lên.

Sau khi kết thúc, đếm lại có đến bảy mươi tám tên cướp. Tôi mới giật mình, ngay sát vùng Gia Hưng phần hoa có nhiều cướp như vậy sao? Huống hồ trong thành Gia Hưng cũng có rất nhiều người trong võ lâm tụ tập, đều xưng là võ lâm chính đạo sao dễ dàng khoan nhượng lũ có tiếng mà không miếng (1) này tồn tại?

Lúc tôi còn đang suy nghĩ thì một ông lão dẫn theo những người sống sót trong làng tiến đến, quỳ xuống trước tôi nói: “Đa tạ nữ Bồ Tát cứu giúp...”

Tôi giật mình vội vàng nâng ông lão đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Con không phải Bồ Tát gì cả chỉ là người bình thường trong giang hồ vô tình đi ngang nơi này thôi.” Chắc do tôi mặc áo trắng, bọn họ lại chưa thấy qua loại khinh công giống như bay lượn thế này cho nên mới hiểu lầm.

Giải thích một lúc lâu, bọn họ mới tin tưởng tôi không phải là Quan Thế m Bồ Tát giáng trần để cứu bọn họ. Có cơ hội tôi mới hỏi họ chuyện lũ trộm cướp này là sao, quan phủ sao lại mặc kệ chúng?

Vị trưởng làng lau một hàng nước mắt, mới nói: “Chúng đều là cướp biển ngoài những hòn đảo xa cũng từng bị quan quân truy quét. Thế nhưng: một là biển cả mênh mông bọn chúng bỏ chạy, quan quân tìm không thấy tung tích chúng, hai là lũ cướp này rất hung hãn nếu đụng độ quan quân cũng khó có thể thắng. Tính ra, bọn chúng đã hoành hành trên biển hơn mười năm rồi.”

Hơn mười năm? Bọn chúng mạnh thế sao? Ta âm thầm kinh hãi.

“Có không ít võ lâm nhân sĩ trong thành Gia Hưng sao mọi người không xin họ hỗ trợ tiêu diệt chúng?”, tôi nhú mày hỏi.

Ông lão thở dài nói: “Sao lại không có? Mọi người không chịu nổi bọn chúng cứ cách một khoảng thời gian lại đến quấy nhiễu một lần, nên dứt khoát mang theo tiền vào thành mời mấy người giang hồ võ nghệ cao thâm. Chỉ là lũ cướp hành động vô chừng mà người chúng ta mời đến cũng không thể đợi mãi trong làng. Lần này lũ cướp xuất hiện là để trả thù bởi vì người giang hồ chúng ta mời đến lần trước đã giết hai đầu lĩnh của chúng.”

Việc người trong giang hồ phải lấy tiền mới hỗ trợ, tôi cũng không cảm thấy bất ngờ. Bọn họ phóng khoáng trong việc trả ơn trả thù, tiểu ngạo giang hồ, cũng cần tiền bạc. Không con cái, không nghề nghiệp chỉ có thể kiếm tiền như vậy.

Tuy nhiên họ nên hiểu rằng nếu chỉ canh giữ trong làng và giết chết một vài tên cướp không phải là giải pháp. Ngược lại có khả năng khiêu khích chúng trả thù.

Tôi thở dài, tháo dải lụa đem đứa trẻ trong lòng ngực đặt xuống đất, “Cha mẹ đứa trẻ này đã chết, không biết trong làng nó còn có người thân nào không?”

“Đây là tiểu Ny Nhi ở làng đông đây mà”, ông lão nhìn kỹ lại thở dài, “Mọi người ở làng chúng tôi đều họ Hồng và họ Diệp. Cha mẹ nó đã không còn chúng ta sẽ chăm sóc nó”, nói xong liền đưa tay định tiếp nhận nó.

Lúc chúng tôi nói chuyện nó không phản ứng gì, không biểu lộ cảm xúc cũng không khóc không nháo. Đến khi tôi đem nó giao cho ông lão kia thì nó giây dựa kịch liệt, ôm tôi không chịu buông tay.

Lôi kéo nửa ngày con bé cứ ôm chặt vẫn không chịu nói tiếng nào. Ông lão và mấy vị phu nhân đều đến khuyên nhủ nó cũng không phản ứng.

“Thôi quên đi”, tôi ngăn cản bọn nói,” Đêm nay con cũng không đi gấp, dân làng bị thương cũng không ít, con biết chữa bệnh để con xem thương thế của mọi người trước đã.”

Ông lão nghe tôi nói xong thì mừng rỡ vội vàng gật đầu, run rẩy bước đi.

Hầu hết người nào gặp thổ phi đều chết, nên người bị thương thì không nhiều, xử lý xong người cuối cùng thì trời bắt đầu tờ mờ sáng.

Ông lão một mực ở bên cạnh chờ đợi trông nom, tuổi lớn như vậy mà không chịu nghỉ ngơi làm tôi rất không đành lòng. Tôi biết ông hy vọng tôi ở thêm mấy ngày, thậm chí tiêu diệt hoàn toàn bọn cướp mà chưa dám mở miệng nhờ.

Ông cho vài vị phu nhân làm ít điểm tâm mang đến. Ông, tôi và vài người đứng đầu ăn điểm tâm một cách yên lặng. Họ thấy tôi hết lòng quan tâm giúp đỡ, việc gì có thể làm đều làm nên không biết mở miệng thế nào để giữ tôi lại.

Tôi lấy một chén cơm đưa con bé nhưng nó vẫn không phản ứng. Tôi cho nó ăn cái gì thì nó ăn cái đó. Tôi yên lặng suy nghĩ những chuyện này nên giải quyết thế nào.

Dùng cơm xong, không đợi họ mở miệng tôi chủ động mở miệng nói: “Nếu không thể đem lũ cướp này diệt tận gốc, nhất định sẽ có ngày bọn hắc đến trả thù tàn bạo hơn. Con đã nghĩ ra một cách diệt chúng tận gốc, không biết ý mọi người thế nào?”

Ông lão cùng mấy thanh niên trai tráng kích động quỳ gối nói: “Nữ hiệp cao thượng, xin hãy cứu tính mạng của cả làng chúng ta.”

Tôi nâng ông lão đứng dậy sau đó hỏi mấy thanh niên kia, “Các người có dám giết người không?”

“Dám, có cái gì không dám, bọn súc sinh kia đều đáng chết”, trong đó một người vẻ mặt hung hãn nói, mấy người khác cũng cao giọng ứng hợp.

Tôi gật đầu, “Tốt lắm, người mang người đi tra khảo từng tên cướp, phải hỏi cho được hang ổ của chúng. Nhớ kỹ phải tách ra hỏi sau đó đối chiếu lại xem chúng có nói thật hay không. Nếu chúng không nói lập tức giết chết để uy hiếp những tên còn lại.”

“Được, ta dẫn người đi”, vẫn là người đầu lĩnh hung hãn kia trả lời, dẫn theo mọi người đi ra ngoài.

Tôi nói với ông lão: “Ông ơi, con phải nghỉ ngơi một lát. Tra khảo ra kết quả ông nhớ cho người đến báo cho con biết.”

Ông lão vẻ mặt cung kính đi ra

Tôi đặt con bé xuống dưới, lúc này nó không phản đối mà chỉ nắm lấy góc áo tôi. Tôi ngồi xếp bằng xuống thở ra, vận hành nội công, chậm rãi đánh tan cảm giác mệt mỏi trong thân thể.

Hô hấp bên trong cơ thể vận hành ba lần, lúc sau tôi từ từ thu công mở ánh mắt, đúng lúc có vài người hấp tấp đẩy cửa tiến vào. Người đàn ông đứng đầu sắc mặt vui mừng nói: “Nữ hiệp! Chúng đã khai ra hang ổ, mấy người chúng đều nói giống nhau như đúc chắc chắn là thật.”

Tôi gật đầu, nhẹ giọng hỏi: “Các người có dám theo ta xông vào hang ổ chúng một lần không?”

“Sao lại không dám?”, mọi người sôi nổi đáp.

Tôi gật đầu, nói với trưởng làng: “Giữ hai tên cho chúng dẫn đường, những kẻ còn lại mọi người áp giải đến quan phủ Gia Hưng nhớ khua chiêng gõ trống mà đi, cần phải làm sao cho người trong thành Gia Hưng đều biết việc này. Sau đó báo cho quan phủ biết chuyện tối hôm qua, cũng nói ta muốn mang người đi hang ổ của thổ phi xin quan phủ xuất binh tiêu diệt. Nhớ kỹ, nhất định phải nói đã đánh chết và bắt được hơn phân nửa thổ phi, trong hang ổ chỉ còn vài tàn dư mà thôi.”

Ông lão ngăn ra, nói: “Thế nhưng những tên kia khai trong hang ổ có khoảng ba bốn trăm người?”

Tôi chậm rãi lắc đầu, nói: “Quan phủ đã bị chúng làm hoảng sợ, không nói như vậy chỉ sợ bọn họ không dám xuất binh.”

Trong mắt ông hiện lên một tia hiểu rõ, gật đầu nói: “Lão đã biết nên làm thế nào.”

“Các người còn có thể khua chiêng giống trống đi tìm một ít người giang hồ, ta nghĩ sẽ có người nguyện ý hỗ trợ”, vào lúc này có thể mượn tay những nhân sĩ tự xưng là giang hồ chính đạo một chút.

Ông lão gật đầu, “Hết thấy nghe theo phân phó của ân nhân.”

“Ta chỉ dẫn theo một tên cướp và mấy người chèo thuyền cho ta, tên kia giữ lại dẫn đường đi quan binh”, tôi cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát, cũng chỉ có thể như thế. Việc này phải nhanh một chút, nếu thấy đồng bọn lâu không trở lại bọn chúng sẽ cảnh giác, như vậy càng phiền toái.

Người thanh niên dũng mãnh kia yêu cầu của tôi tiến đến, tôi lại chọn mấy người thoát nhìn rất dũng cảm. Trước khi đi tôi mới chợt nhớ ra nói với ông lão: “Con là Lý Mạc Sầu trong thành Gia Hưng, trong thành rất nhiều người biết con” tuy đây không phải nguyên nhân tốt lắm, “Ông nói tên con cho bọn họ để giành thêm tín nhiệm của mọi người, hết thấy kính nhờ ông.”

Sắc mặt ông lão nghiêm nghị, gật đầu với tôi một cái, “n nhân xin hãy yên tâm.”

Ban đầu tôi không muốn dẫn theo con bé nhưng nó bị người ta làm cho sợ xanh mặt nên không chịu buông tôi ra. Thôi vậy chỉ cần tôi an toàn có lẽ sẽ bảo vệ nó được. Tôi đem nó buộc vào trong lòng ngực, vài người chúng tôi bước lên một con thuyền nhỏ.

Dựa theo con đường mà tên cướp chỉ dẫn chúng tôi tiến gần một hòn đảo gần đây. Xung quanh đảo là hàng trăm chiến thuyền lớn nhỏ, bờ biển cũng có người tuần tra. Là tôi suy nghĩ không chu đáo, nếu không nhờ có trận sương mù thì lúc tới gần hòn đảo chắc đã bị phát hiện rồi.

Vừa ẩn nấp vừa cẩn thận đi vào, giết hết mấy tên tuần tra sau đó lui về thuyền. Để không đi vào con đường chết, tôi nhẹ giọng hỏi mấy người dẫn theo: “Các người bơi lội chắc không tồi chứ?”, hẳn là vậy, bọn họ đều là dân chài mà.

Họ đều gật đầu, áp lực đi vào hang ổ bọn cướp làm khuôn mặt bọn họ đều nghiêm túc.

“Tốt lắm, các người lặn xuống dưới nước, đục khoét sao cho thuyền đều đắm, nếu để chúng sống sót sau này chúng có thể tụ lại một chỗ tiếp tục làm hại dân chúng.”

“Được!”, vài người cầm cái đục cẩn thận nhảy xuống nước tự chia nhau ra.

Tôi cầm kiếm nhẹ nhàng lướt một đường trên cổ tên cướp. Kiếm rất sắc bén, cổ hắn ngay lập tức xuất hiện vết máu, máu chảy thành một hàng xuống dưới. Tôi là người học y đương nhiên có thể tránh được động mạch, người này vẫn còn có ích.

Sau đó mới thản nhiên mở miệng nói: “Biết tình báo mà không nói, xem ra người không muốn sống nữa phải không?”

Trước khi chọn người dẫn đường, tôi cố ý chọn tên nhát gan hơn. Quả nhiên tên này bị tôi dọa một chút thì toàn thân run rẩy nhỏ giọng khóc lóc kể lể: “Nữ hiệp, ta thật sự không phải cố ý, các người không hỏi ta cũng không nhớ tới mà nói.”

“Giờ người đã biết, mau cẩn thận nói lại tất cả lần nữa.”

“Là, là, # %*# Ta chỉ biết nhiều đó, nữ hiệp tha mạng a...”

Tôi lại bịt miệng của hắn, cúi đầu trầm ngâm một chút rồi nhảy lên đảo dò xét một phen. Đa phần trên đảo là đám người ô hợp nhưng cũng có mấy tên đạt tiêu chuẩn hạng ba trên giang hồ.

Trở lại thuyền, những người dân chài đã trở lại, khuôn mặt họ sáng rõ phấn khích.

Tôi nhẹ giọng nói: “Vừa rồi tên này khai, phó đảo bên cạnh đảo này cũng có gần trăm người. Chúng ta đi giải quyết nơi đó trước, nơi này người đông thể mạnh tốt nhất nên đợi quan binh đến đây hợp lực tiêu diệt.”

Họ gật đầu lái thuyền đến phó đảo, vẫn làm theo cách cũ là đục đáy thuyền.

Tôi lên đảo đi xem xét một lượt, phát hiện thật ra không đến một trăm tên hơn nữa phòng thủ cũng không tốt. Chắc phó đảo này không có nhiều người biết, bọn chúng chỉ là chuẩn bị đường lui, một khi chủ đảo có vấn đề gì thì rút về nơi này.

Bọn chúng vẫn không nghi ngờ gì dù đại bộ phận phía trước đã bị chúng tôi đánh phá. Hai ba mươi tên cuối cùng tụ một chỗ làm tôi có chút phiền toái vì chúng dựa vào nhau mà công kích tôi. Bởi Mạc Sầu hay tôi đều không có kinh nghiệm đánh nhau. Tuy chúng đều là kẻ tiêu chuẩn hạng chín nhưng vẫn làm cho tôi cảm giác không có chỗ xuống tay.

Cũng may tôi tìm được biện pháp buộc thanh kiếm vào dải lụa trắng là có thể công kích từ xa.

Bởi vì tôi dẫn theo ít người nên lúc công kích tôi đều chém đứt xương đùi của bọn chúng làm chúng không thể đi lại. Chúng tôi cũng đỡ phải trói bọn chúng lại.

Sau đó tôi ở trên đảo lục soát kỹ lần nữa. Hòn đảo này tuy nhỏ nhưng không chỉ là một khối đá ngầm. Nếu thật sự có người lẩn trốn, không cần thận tìm để lọt tên nào ra ngoài báo tin thì mới phiền toái.

Cẩn thận tìm lần nữa không thấy gì tôi mới lui về chỗ thuyền đậu. Những dân chài nấp ở nơi bí mật gần đó chờ tôi, thấy tôi đi ra đều mừng rỡ chào đón.

Tôi nhẹ giọng nói: “Chúng đã bị giải quyết, giờ thời gian còn sớm chỉ sợ quan binh còn chưa đến, chúng ta ở trong này nghỉ ngơi một lát.” Ở nơi này chờ nếu thật sự có kẻ ẩn nấp chắc chắn sẽ ngang qua đây để tìm thuyền đi báo tin.

Họ đều gật đầu lấy lương khô ra chia nhau. Tôi đến một nơi bí mật gần đó ngồi xuống vận hành nội công. Mấy người còn lại thì cảnh giới nhìn bốn phía.

Quá một hai canh giờ, quả nhiên có người ló đầu đi ra, mấy người bên tôi định động, bị tôi dè lại. Trong chốc lát, người nọ không thấy động tĩnh mới quay đầu lại nói: “Ra đi, nữ ma đầu kia thật sự đi rồi nhưng hình như thuyền đều bị ả ta đục làm đắm.”

Phía sau hẳn lại có thêm hai người, ba người chúng bàn bạc định làm một cái bè gỗ.

Đợi một hồi không thấy tên nào ra nữa tôi mới hiện thân thủ tiêu hết bọn chúng. Lòng âm thầm thở dài, hành hiệp trượng nghĩa cũng thật không dễ dàng. Tôi là người thiếu kiên nhẫn nên mới lập kế hoạch cẩn thận nhưng kể từ khi trải qua chuyện này mới biết lâm trận thật sự rất phiền toái.

Lúc này tôi mới nói: “Quan binh chắc sắp đến, chúng ta mau quay lại chủ đảo thôi.”

Trở lại chủ đảo, mấy người bị chúng tôi giấu trên trạm canh gác hình như vẫn chưa bị phát hiện. Chúng tôi tiếp tục nấp trong tối, phàm là người đi ra điều tra đều bị tôi thủ tiêu. Sau đó tiếp tục thận trọng chờ đợi hệt như thợ săn đi săn.

Sắc trời càng lúc càng tối, trên mặt nước xa xa rốt cục xuất hiện rất nhiều con thuyền có lá cờ của quan phủ. Bọn họ đứng là sợ người ta không biết là quan quân đến đây hay sao.

Tôi thấp giọng nói: “Các người ở đây tiếp ứng quan quân, ta vào đảo thừa dịp bọn chúng không phát hiện giải quyết trước một ít.”

Họ gật đầu đồng ý. Tôi nhún người nhảy ra ngoài, nấp vào một nơi bí mật gần đó giải quyết mấy tên đầu lĩnh có võ nghệ.

Quan quân sau khi lên đảo phát hiện có nhiều cướp như vậy chắc sẽ giết nấy người. Cũng may là có tôi giết mấy tên đầu lĩnh cho bọn họ thêm can đảm hơn nữa cũng có mấy người giang hồ đến hỗ trợ, lúc này mới hợp sức. Bọn họ không giống tôi xuống tay có chừng mực mà bắt đầu đại khai sát giới. Tiếng gào thét cùng với tiếng binh khí va chạm làm tôi rất nhức đầu.

Sau một canh giờ giao chiến, bọn cướp đã bị tiêu diệt, quan quân chiếm lĩnh toàn bộ đảo.

Tôi rất mong trở về sớm một chút, suốt hai ngày không nghỉ ngơi dù có võ công cũng cảm thấy không khỏe.

Người giang hồ tự động tụ vào một chỗ, không giao thiệp với bọn quan binh. Quan binh dường như cũng xem thường giang hồ thô lỗ này nên cũng không nói chuyện.

Tuy vậy tất cả đối với tôi đều rất khiêm nhường nhưng người giang hồ dùng võ để kính trọng, tôi lợi hại hơn thì bọn họ khách khí với tôi cũng là bình thường. Còn quan binh khách khí với tôi làm tôi cảm thấy rất khó hiểu.

Bất quá thắc mắc lập tức được giải đáp: “Tại hạ Vệ Luân, là đường huynh của Vệ Hoàn và Vệ Uyển. Bọn chúng nghe nói cô nương gặp nguy hiểm thì rất lo lắng xin ta phối hợp giúp cô nương”, hần nhếch miệng cười nói, “Nào ngờ cô nương võ nghệ cao cường thế này làm gì cần ta đến giúp.”

Từ xưa tới nay, nghiệp quan móc nối với buôn bán mới tốt, Vệ gia có người làm quan tôi cũng không lạ. Chỉ không ngờ tính tình của võ quan này khá phóng khoáng và ngay thẳng.

Hàn huyền một phen với mọi người, tôi từ chối lời mời về Gia Hưng của Vệ Luân mà theo dân chài về làng. Bọn cướp đã bị tiêu diệt nhưng con bé trong lòng ngực tôi vẫn còn chưa giải quyết xong.

Đứa trẻ này chính mắt thấy cha mẹ bị giết nếu không thể tìm được phương pháp nào để nó đem sự sợ hãi phát tán ra, chỉ sợ cả đời này nó cứ ngây ngốc không thể nói như vậy luôn.

Tuy tôi không học chuyên môn tâm lý học nhưng làm một bác sĩ, đối với chứng bệnh này đã từng xem lướt qua. Và các bác sĩ cần có năng lực cần thiết để xoa dịu sự sợ hãi của bệnh nhân.

Dựa theo ý muốn của con bé nên tôi mới dẫn nó theo. Thật ra không phải vì nó còn nhỏ mà không hiểu chuyện gì, vào lúc được tôi cứu nó đã xem tôi như cái cọc gỗ bám víu lúc sắp chết đuối. Nếu tôi cố gắng kéo nó ra chỉ sợ sẽ là một đả kích trí mạng với tinh thần của nó.

Cũng may lúc trở lại làng chài, dân làng đang chôn cất người chết, con bé nhìn thấy thi thể cha mẹ trước mặt mới chịu khóc nức nở.

Có thể khóc ra là tốt rồi. Tuy việc này có thể sẽ ảnh hưởng đến tâm lý và tính cách nhưng về sau hẳn sẽ đỡ dần.

Nghỉ ngơi một đêm, trước khi đi tôi đưa con bé giao cho ông lão. Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đi hỏi một câu, “Đứa nhỏ này tên gì hả ông?”

Ông lão ngậy ra một lúc rồi hỏi người bên ngoài, mới nói: “Nhũ danh gọi là tiểu Nỵ Nhi, đại danh hình như là Hồng Lăng Ba.”

Là nó ư? Đại đệ tử do Mạc Sầu thu nhận, sau này bị Mạc Sầu kéo làm lá chắn mà chết thảm bởi độc tình hoa ở Tuyệt Tình Cốc.....

Dẫn dắt bọn họ chăm sóc con bé, tôi lại cười lừa lên đường.

Làm một người giang hồ chẳng có gì hay, hơn nữa nếu không phải đệ tử danh môn nổi tiếng cũng chỉ có thể làm vật hi sinh mà thôi.

Mà học loại võ công “hiệp nữ” như ta, không có cuộc sống như người bình thường, cao không ra cao, thấp không ra thấp rất khó có kết quả tốt.

Chẳng hạn như Trình Anh tuy cả đời không lấy được Dương Quá nhưng cũng có nguyên nhân lớn là không có người thích hợp để lấy. Người bình thường thì nàng xem thường, còn thiếu niên anh hùng ngoài Dương Quá nhiều lắm chỉ có thể tính Gia Luật Tề cùng anh em nhà họ Võ, cuối cùng thì đem một cây củ cải đi nấu còn dễ làm hơn.

Quách Phù thì khác. Nàng ta may mắn nàng có cha mẹ tốt mới có người chịu lấy.

Theo suy nghĩ của tôi, tôi không muốn lôi kéo bất kỳ bất kỳ ai vào giang hồ, đương nhiên cũng sẽ đặt vận mệnh bí hiểm của Hồng Lăng Ba để lại trong thế giới của nàng ấy.

(1) có tiếng mà không miêng: – thổ kê ngôa cầu (tương tự như “hữu danh vô thực” là người hoàn toàn vô dụng)

6. Chương 06

Chương 6: Quyết định tình cảm bằng lý trí

Lúc về đến không chỉ có Niệm Từ và Dương Quá ở nhà mà còn có cả anh em Vệ gia.

Vệ Uyển vừa thấy tôi thì vui mừng chào đón, “Ta biết thế nào Mạc Sâu tỷ tỷ hôm nay sẽ về đến nhà.”

Sau khi kể sơ qua về chuyện tiêu diệt lũ cướp, Vệ Uyển giật mình. Vẫn là Vệ Hoành hòa nhã và bình tĩnh, cùng lắm chỉ dặn dò tôi: “Về sau không thể mạo hiểm như thế, cứ đợi cho quan quân đến đi cùng là được rồi.”

Nếu không phải đúng lúc gặp phải thì tôi quản việc này làm gì, đương nhiên gạt đầu đồng ý tránh cho bọn họ khỏi dài dòng.

Sau đó Vệ Hoành hỏi vấn đề bọn họ đều muốn biết: “Lần này trở về, sư phụ nàng nói thế nào?”

Tôi cười, thản nhiên nói: “Tuy Sư phụ không nói trực xuất ta khỏi sư môn nhưng bà muốn suy nghĩ một chút nên cho ta xuống núi trước.”

Niệm Từ vui mừng gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi.”

Vệ Uyển chỉ vì tôi không ở lại núi Chung Nam mà cảm thấy vui vẻ.

Anh em Vệ gia nhanh chóng ra về, tôi mới nói Niệm Từ: “Tỷ tỷ, đã làm tỷ phải lo lắng rồi.”

“Muội muội, lần này muội làm đều là chuyện tốt, lòng tỷ rất vui mừng”, nàng khẽ cười nói.

Tôi vừa nói chuyện với nàng vừa suy nghĩ trong lòng: có lẽ chỉ những ai đã từng trải qua cực khổ và đau xót mới có thể có đôi mắt dịu dàng như nàng ấy.

Ngày hôm sau quan phủ khua chiêng gõ trống đem một trăm đồng vàng đến tặng, nói đây là tiền thưởng hỗ trợ truy bắt cướp biển. Do tiền thưởng tích lũy hơn mười năm nên những cả trăm đồng vàng.

Tôi có chút nghi hoặc, quan phủ mà lại không nuốt số tiền này ư? Có điều nghĩ đến bọn họ thu được lượng lớn vàng bạc châu báu ở hang ổ bọn cướp, chắc không thêm để trăm đồng vàng này vào mắt.

Đây đúng là niềm vui đầy bất ngờ, tôi đem tiền thưởng giao hết cho Niệm Từ, trong nhà nàng là lớn nhất, hết thấy đều do nàng ấy sắm sửa mà.

Tôi âm thầm nghĩ: dùng cách này mưu sinh cũng không tệ, một lần thưởng tiền vàng là đủ ba người chúng tôi dùng rất lâu. Đáng tiếc cơ hội như vậy quá ít.

Không ngờ về sau hễ quan phủ đụng phải vấn đề không giải quyết được đều đến mời tôi hỗ trợ. Theo cách nói của Vệ Luân: người giang hồ mắt cao hơn đỉnh đầu nên trước giờ không phục mệnh lệnh, họ cảm thấy tôi võ nghệ cao cường lại có thể cùng họ phối hợp nên nguyện ý tìm tôi hỗ trợ.

Bắt trộm, giết người, hái hoa tặc,... tuy không nhiều nhưng mỗi lần đều có tiền thưởng nhất định.

An ninh của Gia Hưng tốt lên rất nhiều, ví tiền của nhà chúng tôi cũng dày lên không ít.

Nếu không cần phải đau đầu vấn đề kiếm sống, tôi cũng sẽ không phải khổ sở suy nghĩ vấn đề sinh tồn. Mỗi ngày chỉ lo luyện võ hoặc dạy tiểu Dương Quá đọc sách còn mình thì đọc sách y học.

Tuy không cần lo lắng vấn đề tiền bạc, mỗi ngày Niệm Từ vẫn dệt vải bán lấy tiền làm tôi rất khâm phục lòng tự tôn và tự lập của nàng ấy.

Nha đầu Vệ Uyển kia hẹn tôi đến bờ hồ không biết có chuyện gì. Lúc tới chỗ hẹn tôi nhìn thấy không phải là Vệ Uyển, mà là Vệ Hoành.

Bọn họ lừa tôi bằng cách này?

Bởi vì không định chấp nhận tình cảm của Vệ Hoành nên tôi vẫn luôn tránh những trường hợp gặp riêng hẳn, hơn nữa cũng đã từng nói ám chỉ với hẳn: chúng ta không thích hợp.

Hắn thấy tôi đến thì cười tao nhã: “Nàng đã đến rồi!” Không thềm giải thích nguyên nhân đổi người, là...muốn cùng tôi ngả bài sao?

Nói rõ ràng cũng tốt, tôi gật đầu, “Ừ, chàng tìm ta có chuyện gì sao?”

Hắn hạ ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Tâm ý ta đối với nàng kỳ thật nàng hiểu rõ phải không?”

Nói chung ngoại trừ tiểu Dương Quá người khác đều có thể nhìn ra nên tôi gật đầu.

“Như vậy nàng không tiếp nhận ta là vì trong lòng nàng vẫn còn Lục Triển Nguyên sao?”

Sao tự nhiên đối thoại lại có chiều hướng phát triển giống kịch ngôn tình thế?

Tôi lắc đầu: “Không! Người kia đối với ta mà nói chỉ là khách qua đường không hơn không kém.”

Dường như hẳn nhẹ nhàng thở ra, lại nhũu mảy hỏi tiếp: “Vậy là do ta có chỗ nào làm không tốt sao?”

Tôi... thật sự không thói quen...cùng người khác “tâm sự” thế này...

Tôi miễn cưỡng nói: “Chàng là một thương nhân nhất định cũng là người thực tế. Chàng cho rằng chúng ta thật sự thích hợp sao?”

“Dù có vấn đề gì, ta cũng có thể giải quyết”, hẳn tự tin nói. Trong nháy mắt sự tự tin của hẳn làm tôi có chút dao động.

Vệ Hoành nói cũng đúng, hẳn không phải là loại con cháu chỉ biết quần là áo lượt bình thường. Hẳn có thể buôn bán thì ở trong nhà hoặc trong gia tộc chắc sẽ có quyền lợi nhất định.

Tuy vậy vẫn không đủ, tôi nhẹ giọng nói: “Mặc dù có thể, cũng khó lòng làm cho gia đình hòa thuận. Chúng ta là bằng hữu nên ta nói thật lòng: điều ta muốn chính là tự do, giống như cuộc sống hiện tại, ta muốn làm gì thì làm không cần bận tâm bất luận kẻ nào.”

“Cho dù lấy ta, ta cũng có thể cho nàng tự do. Ta tin tưởng nàng nên sẽ không ràng buộc nàng”, hẳn tha thiết nhìn ánh mắt của tôi.

Nếu tôi vẫn còn mười sáu tuổi chắc chắn sẽ bị lời hẳn nói mà dao động nhưng hiện tại thì không. Tôi biết hẳn nói đều là chân thành nhưng trên cơ bản không có khả năng thực hiện. Nếu tôi thực sự gả cho hẳn, tôi sẽ khó có thể nhìn thấy hẳn vì tôi mà khó xử với cha mẹ hẳn. Mọi hành động của tôi trước mặt người khác sẽ liên lụy hẳn thì tôi tự do thế nào được. Khi đó trói buộc của tôi không phải hẳn mà là chính bản thân tôi.

Nhất thời không biết phản bác hẳn thế nào, tôi đành suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Vệ Hoành, ta không thích hợp làm vợ của chàng, ta từ nhỏ chưa từng học qua lễ giáo cũng chưa từng có cuộc sống như chàng.”

Ta đã từng gặp qua cha hẳn. Ông ta là nhân vật đã thành tinh. Lúc sự việc không liên quan mình, ông ta có lẽ sẽ tỏ vẻ đồng cảm thân thể của tôi, đồng cảm với nỗi bất hạnh của tôi, đối với hành động vì dân trừ hại của tôi mà tỏ vẻ tán thưởng.

Nhưng là nếu phải chọn lựa con dâu, tôi tuyệt đối không phải là người ông chọn. Vệ gia làm ăn càng lớn, ông ta càng cần một thông gia trong quan trường để bảo hộ hoặc cần một thông gia ở thương trường có thể hợp tác, hay ít nhất cũng phải chọn một vợ hiền khôn khéo, có tài cán cho Vệ Hoành.

Mà tôi nhiều nhất chỉ có thanh danh lớn một chút mà loại thanh danh này Vệ gia không cần. Cưới tôi còn đồng nghĩa với việc tát Lục gia một bạt tai. Việc Vệ Hoành và Vệ Uyển chơi thân với tôi và việc cưới tôi sẽ không giống nhau. Sau này cháu trai tương lai của mẹ hẳn cùng con trưởng của Lục gia còn có một thời kỳ “Lịch sử” như vậy, hẳn sẽ rất khó tiếp nhận.

Thật sự lý do để không thể bên cạnh Vệ Hoành nhiều lắm.....

Nếu muốn tôi không đề cập những lý do này trừ phi tôi có tình cảm sâu nặng với Vệ Hoành, đáng tiếc là không! Từ lâu tôi đã hiểu được chúng tôi không thích hợp nên từ đầu đã tránh xa, hiện tại chỉ có tình bạn bè với hần.

Vệ Hoành cũng không phải không biết. Chỉ vì tình cảm đối với tôi làm hần có dũng khí đánh vỡ những trở ngại đó. Đáng tiếc tôi không ở cùng vị trí với hần, mấu chốt là tôi không yêu hần cho nên tôi không gắng sức.

Đối với tôi mà nói tự do quan trọng hơn.

Vệ Hoành còn muốn mở miệng thuyết phục, tôi lắc đầu thần nhiên ngắt lời nói: “Thời gian chúng ta quen biết cũng không phải ngắn. Chàng nên hiểu ta không bao giờ nói thiếu suy nghĩ. Những lời này của ta không phải là tránh né mà là sự thật. Một sự thật có tồn tại, chàng không có khả năng thuyết phục ta đâu. Ta biết, phụ thân chàng sẽ nhanh chóng giúp chàng thành thân. Hy vọng chàng có thể tìm được một thê tử thích hợp với chàng”, nói xong tôi lặng lẽ nhìn hần.

Hần cũng nhìn ta, vài lần muốn mở miệng rồi cục lại không nói gì. Cuối cùng chỉ thở dài, xoay người rời đi.

Thấy hần đi xa, tôi cũng thở dài, trong lòng có chút tiếc nuối. Thật ra Vệ Hoành có ưu điểm nhiều lắm, hần nguyện ý cho tôi được tự do chỉ riêng điểm này ở thời đại này rất khó tìm được người thứ hai. Bỏ lỡ hần là tôi cũng đã bỏ qua một cơ hội có thể lập gia đình rồi.

“Bây giờ thì đứng đây thở dài, vậy sao mới này còn cứng cổ không chịu lấy hần?”, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Lần đầu tiên tôi hoảng sợ bởi vì võ công của tôi tiến bộ không ít, nhưng tôi lại căn bản không nhận ra được bên cạnh có người.

Nhưng rồi tôi nhanh chóng thả lỏng bởi vì giọng nói kia rất quen thuộc, “Quái lão bá, người đã trở lại?”, cảm thấy có chút vui sướng bởi vì lúc tinh thần sa sút Mạc Sầu người này đã ở bên cạnh an ủi. Tôi cười nói: “Vừa trở về đã lên lút nghe trộm người khác nói chuyện?”

Hần cười quái dị nói: “Mới trở về được xem kịch hay liền, nam nhân kia không tồi, sao ngươi không chấp nhận hần?”

Tôi mỉm cười lắc đầu, chỉ giải thích đơn giản: “Rất phiền toái.”

“Hả?”, quái lão bá hiện thân trước mắt tôi trên một nhánh trên cây đại thụ, “Nha đầu ngươi đúng là tính tình kỳ quái bất quá như vậy ta mới có dịp xem nhiều não nhiệt.”

Tôi vừa tức giận vừa buồn cười, che cổ nói: “Nói chuyện với người cổ họng toàn là chua xót. Nếu không có việc gì ta về nhà đây.”

Hần quả nhiên phi thân xuống, “Ai nói không có việc gì, đang có việc tìm ngươi đây.”

Tôi nhìn hần từ trên xuống, lúc này hần không còn bần thủ, đầu tóc cũng gọn gàng, khuôn mặt thoát nhìn không đến ba mươi tuổi, anh tuấn vô cùng, bởi vì khí chất hần có vẻ phóng khoáng và ngang ngạnh nên tôi không khỏi nhíu mày hỏi: “Ngươi...rất cuộc bao nhiêu tuổi?”

“Ta? Hai mươi tám tuổi a”, hần cười xấu xa, hiển nhiên là vì vừa rồi tôi nhìn hần đến ngây người nên mới đang đắc ý.

Tôi nghiêng đầu liếc hần một cái, dám lừa tôi lâu như vậy nên không chút khách khí hỏi: “Tên họ?”

“Dương Thiên”, hần cũng đáp nghiêm túc.

“Được rồi, ngươi muốn ta làm gì?”, không so đo việc nhỏ với kẻ mạnh hơn là triết học sinh tồn của tôi.

Hần lấy ra một túi đồ, “Ta muốn ngươi giúp ta phối chế độc dược”, sau đó hần đưa quyển sách bên trong có ghi lại từng tên độc dược.

“Được”, tôi gật đầu, vốn nợ hần một nhân tình giúp hần làm chút chuyện cũng không sao, “Khi nào ngươi lấy?”, tôi nhìn liếc thấy cái túi to kia đều là thảo dược, thì ra đã chuẩn bị sẵn nguyên liệu mới đến nhờ tôi.

“Vậy hai ngày sau đi, càng nhanh càng tốt, ta sẽ đến chỗ người lấy”, nói xong hắn liền nhún người rời đi mất.

Chỉ còn một mình tôi trở về nhà.

Ba tháng sau Vệ Hoàn thành hôn có gửi thiệp mời cho tôi. Nhưng tôi lo lắng đến nhà hắn toàn là người làm quan hoặc trung lưu hầu như không có người giang hồ, một cô gái chưa chồng như tôi đi tham gia hôn lễ có lẽ không tiện nên chỉ gửi tặng một phần lễ vật.

Tôi gấp rút giúp Dương Thiên điều chế các loại độc dược và thuốc giải. Tôi không biết hắn sử dụng làm gì cũng không định hỏi. Người này võ công thâm sâu không lường được ít nhất là so với tiêu chuẩn hiện tại của tôi, hơn nữa hình như rất có thể lực, làm việc thì thần bí, điều này cũng khơi gợi tôi có chút tò mò. Nhưng nước quá sâu thì cái gì cũng không biết mới là an toàn nhất.

Bất quá người này làm việc tuy hơi có chút tà ác nhưng không phải người giả dối nên tôi càng yên tâm hơn so với những kẻ xưng là giang hồ chính đạo.

Ở thế giới mà Kim Dung miêu tả, loại người tôi ghét nhất không phải là người độc ác mà là những nhân sĩ chính đạo đầu gối sù sì chẳng hạn như lũ mũi trâu Toàn Chân giáo. Dương Thiên dường như rất hài lòng với năng lực đặc biệt của tôi, không nói nhiều mà đưa tôi thêm một quyển bảo chế thuốc. Hắn muốn tôi học thuộc lòng sau đó giúp hắn điều chế được phẩm bên trong. Lần này không chỉ là độc dược còn có thuốc chữa thương, thuốc bổ,... Tôi vốn xuất thân là bác sĩ Đông y, thấy sách này khác hẳn quyển bí tịch kia nên cũng bắt đầu bắt đầu thận trọng nghiên cứu, suy nghĩ tìm hiểu.

Một năm nữa lại trôi qua, một nhà ba người chúng tôi đã trải qua một năm vô cùng náo nhiệt. Qua năm mới, Niệm Từ liền nhắc tôi về sư môn xem thăm sư phụ, tính tình nàng ấy cực kỳ hiếu thảo nên cứ nhớ mãi không quên chuyện sư môn của tôi. Tôi lo nghĩ cũng muốn trở về thăm hỏi. Lần này đi tôi vẫn cười lừa đi núi Chung Nam có điều lần này còn mang theo rất nhiều lễ vật Niệm Từ chuẩn bị cho tôi.

Sư phụ giống như người chốn bồng lai chắc sẽ không để ý những thứ này. Nhưng tôi hiểu đây là tấm lòng của Niệm Từ nên mang theo hết.

Lúc gặp sư phụ, bà không nhắc chuyện cho tôi trở về Cổ Mộ như lần trước cũng không nói trực xuất tôi khỏi sư môn mà còn cho tôi vào Cổ Mộ. Lòng tôi hiểu rõ, tuy bà không nói nhưng thật ra đã ngầm đồng ý.

Lần đầu tiên tôi gặp Long Nhi bảy tám tuổi, trên đầu con bé còn có hai búi tóc tròn đáng yêu, vẻ mặt như bà cụ non không có cảm xúc gì cả.

Ở sư môn mấy ngày, Sư phụ và Long Nhi đều là người ít nói, không nói với tôi được mấy câu. Chỉ có Tôn bà bà thực sự là một người lòng dạ nhiệt tình. Bà hỏi cặn kẽ mỗi một việc mà hai năm qua tôi đã làm, còn cùng tôi trò chuyện rất nhiều.

Thời gian còn lại, thỉnh thoảng tôi ở trên giường Hàn Ngọc luyện công, có khi ngồi im lặng bên cạnh sư phụ nghe bà ngẫu nhiên khuyên răn một hai câu, đôi khi thuận tiện tôi chỉ bảo Long Nhi luyện công.

Cổ Mộ tuy mùa đông ẩm áp mùa hè thì mát, thế nhưng suốt ngày không gặp ánh mặt trời đối với thân thể người có võ công cũng không tốt huống hồ Sư phụ và Tôn bà bà đã lớn tuổi. Tôi chế mấy viên thuốc giao cho Tôn bà bà. Tôi vốn đang lo lắng với tình hình của Sư phụ sẽ không chịu đựng. Không ngờ bà biết chuyện cũng không phản đối.

Ở lại một tháng, tôi định trở về, tuy rằng nơi này rất thư thái nhưng tôi thật sự rất nhớ hai mẹ con Niệm Từ.

Sư phụ gật đầu đồng ý chỉ dặn bảo tôi “Gặp chuyện phải suy nghĩ chu toàn, làm việc phải cẩn thận” Tôi gật đầu.

Long Nhi tuy tuổi còn nhỏ nhưng tính tình bướng bỉnh và quật cường lại được học nội công tâm pháp do sư phụ dạy từ thuở nhỏ nên khá lạnh lùng. Do đó chưa bao giờ tôi xem con bé là đứa trẻ ngược lại còn đối xử với nó như một người lớn.

Lúc tôi đến con bé cũng chỉ gọi một câu đơn giản “Sư tỷ”, tuy có ý tôn trọng nhưng không có tình cảm nên lúc rời đi tôi cũng nghĩ thế. Nhưng không ngờ tôi bắt gặp trong mắt nó thoáng có ý không nỡ. Thì ra dù

có lạnh lùng thế nào nó cuối cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Vì thế tôi nói giọng ấm áp: “Sang năm sư tỷ sẽ trở lại thăm muội nha.”

Mặt con bé không chút thay đổi chỉ gật đầu rồi cùng sư phụ trở vào Cổ Mộ.

Tôn bà bà tiễn tôi đến tận dưới chân núi mới lau nước mắt, men theo đường cũ trở về.

Mặc dù Dương Thiên nói là nhờ tôi giúp hắc bào chế thuốc nhưng tôi có cảm giác mơ hồ hình như hắc cố ý bồi dưỡng năng lực của tôi. Ngoại trừ chế độc được, cũng có khi hắc cùng tôi đánh nhau để huấn luyện tôi thành thạo khi gặp địch thủ.

Tôi nghĩ không ra bản thân tôi bao nhiêu giá trị để hắc lợi dụng. Huống chi năng lực chế độc của tôi chế độc đều do hắc bồi dưỡng mà có, nên cũng không lo lắng hắc có mưu đồ. Hắc một mực muốn tôi giúp hắc làm việc, tôi chỉ có thể suy luận rằng hắc đào tạo để tôi phục vụ hắc tốt hơn thôi.

Tình cờ vào một đêm mưa, hắc bị thương nặng đến phòng của tôi. Từ lúc giúp hắc xử lý vết thương tôi bắt đầu trở thành bác sĩ chuyên trách của hắc.

Để tôi hiểu biết rõ cách làm thế nào để chữa khỏi nội thương, hắc đưa cho tôi không ít sách y. Hắc luôn có cách tìm được rất nhiều quyển sách mà tôi chưa từng đọc bao giờ.

Đang ngâm mình trong bồn gỗ, tôi nhắm hai mắt lại trong đầu ôn tập những quyển sách hôm nay xem qua, bỗng nhiên Dương Thiên mở cửa tiến vào. Chỉ vì hắc võ công cao hơn tôi nên lần nào đến tôi đều không hề phát hiện. Có điều đây là thời gian người ta nghỉ ngơi, thế mà hắc lại vào phòng làm cho tôi có chút bực mình.

Tôi ném khăn mặt và xà phòng tắm vào mặt hắc. Đương nhiên không trông mong có thể đánh trúng hắc mà là dùng thời gian đó nhảy lên mặc áo khoác vào. Lúc hắc cười khanh khách nhìn thì tôi điềm tĩnh mang giày vào thản nhiên hỏi: “Thế nào, gần đây có thấu hương thiết ngọc (1), hứng thú muốn làm hái hoa tặc à?”

Hắc mở miệng cười, ánh mắt thâm thúy không dứt, “Vào tình huống này còn có nữ nhân bình tĩnh vậy cũng chỉ có người.”

Tôi đành không hứng thú ngồi xuống, rót ừng chén trà, “Người đến để nói việc này hả? Không có việc gì thì mời về, ta muốn nghỉ ngơi.”

Hắc vẫn cứ cười thâm thúy, từ trong ống tay áo lấy ra bầu rượu, ngồi xuống đối diện tôi rồi rót ra hai chén, “Chỉ là buồn chán lại có rượu ngon Tây Vực nên tìm người tán gẫu”, hắc bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Rượu bồ đào Tây Vực? Thật ra lâu rồi cũng không uống, tôi cầm chén rượu nhấp một ngụm.

Chợt nghe hắc tiếp tục nói: “Bất quá quả thật bây giờ ta có chút hứng thú, đang muốn làm hái hoa tặc”, hắc nói xong còn nhìn tôi đánh giá từ trên xuống.

Tôi ngẩn ra, buông chén rượu xuống nhìn về phía hắc. Tuy giọng điệu hắc là trêu đùa, nhưng trong mắt lại có vài phần nghiêm túc.

Tôi suy nghĩ một chút rồi rót ừng chén rượu nữa, thản nhiên hỏi: “Người lấy vợ chưa?”

Hắc sững sốt một chút rồi lắc đầu.

“Đã đính hôn chưa?”

Hắc lại lắc đầu.

“Trong lòng có người yêu chưa?”

Hắc tiếp tục lắc đầu.

Tôi gật đầu, nói: “Vậy ta cân nhắc cho người hái.”

Hắn phun một ngụm rượu ra may là tôi nghiêng đầu tránh được, chỉ nghe hắn thất thanh nói: “Người vừa nói cái gì?”

Lần đầu tiên thấy hắn bối rối như vậy lòng tôi cười thầm, trên mặt vẫn thản nhiên: “Không nghe rõ ràng à?”

Người này mặt mũi và dáng người đều không tồi, tính tình thì hợp với tôi lại không phải gánh vác gia đình, bối cảnh tuy phức tạp nhưng không có liên quan tới tôi.

Tôi vốn là một cô gái đã trưởng thành chứ không phải là Mạc Sầu thuần khiết khờ dại. Tôi không định lập gia đình nhưng nếu gặp một người có phẩm chất không tệ, tôi sẽ không từ chối vì tôi không tính vừng lòng trinh khiết cả đời.

Trước kia không nghĩ tới nhưng hiện tại suy xét Dương Thiên là người xuất sắc đáng để phụ nữ chọn. Với tính tính của hắn sẽ không tùy tiện can thiệp tôi, đoán chừng cũng không tính cưới tôi làm vợ nhưng thật ra rất hợp tiêu chuẩn làm người yêu. Bản thân tôi là bác sĩ, phối một ít thuốc tránh thai,... là chuyện đơn giản, dĩ nhiên sẽ không có chuyện mang thai tạo gánh nặng cho hắn.

Không nói đến tình cảm, uhm...nếu chỉ riêng về cảm giác sắc dục hắn cũng là một lựa chọn rất tuyệt. Huống hồ với tính tính của hắn chắc cũng có thể tiếp nhận loại chuyện không đứng đắn này trong mắt người khác.

“Người thật sự nghiêm túc?”, hắn ngừng cười chăm chú nhìn tôi.

Lúc này đổi thành tôi trêu tức nhìn hắn, cười nói: “Sợ?”

“Vì sao?”, hắn nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm túc.

“Bởi vì...người rất thích hợp với ta”, tôi ăn ngay nói thật..

Hắn hơi trầm ngâm, nhíu mày hỏi: “Bởi vì ta có thể không quấy rầy tự do của người?”

Thì ra hắn vẫn còn nhớ rõ chuyện tôi cùng Vệ Hoàn nói với nhau đây mà...Ta mỉm cười gật đầu.

Hắn cười: “Nàng lại một lần nữa làm ta phải nhìn nàng với con mắt khác”, rồi tự ý đi tới ôm tôi lòng ngực, cánh tay dùng sức đặt ở thắt lưng, “Ta rất tò mò người như thế nào có thể nuôi dưỡng ra cô nương đặc biệt như nàng, và cũng rất cảm kích người ấy” hắn cúi đầu hôn mãnh liệt lên môi tôi rồi nhìn chăm chăm tôi bằng ánh mắt thâm thúy, trong đó giống như có tình ý.

Có tình ư?...Không phải tôi đã quyết định sai lầm rồi chứ?...Đánh thức một con sư tử đang ngủ say?

Hắn cười xấu xa, “Hối hận sao? Muộn rồi, ta sẽ không cho nàng cơ hội hối hận”, vừa dứt hắn ung dung ôm tôi lên, đi hướng về giường. Nỗi hối hận nhanh chóng bị sắc dục bao phủ...

Sau này quả nhiên hắn không hề hạn chế tự do của tôi một chút nào. Ngoại trừ việc đến chỗ tôi thường xuyên, để tâm bồi dưỡng tôi nhiều hơn, những việc khác không thay đổi. Hơn nữa tôi... đối với thân thể hắn cũng rất vừa lòng nên không thể nào hối hận.

(1) râu hương thiết ngọc: “râu” là trộm, “thiết” cũng là trộm. Do đó, nghĩa đen là “trộm ngọc, cướp hương” => hiểu nôm na là chỉ sự gian dối vụng trộm giữa nam nữ.

7. Chương 07

Chương 7: “Thần y” bất đắc dĩ

Mới đó đã ba năm trôi qua, mùa hè năm nay Hoàng Hà lũ lụt. Địa phương khác như thế nào tôi không rõ lắm, còn trong thành Gia Hưng có rất nhiều dân chạy nạn, thậm chí ngay cả ngõ nhỏ, trước cửa nhà đều

chặt cứng người. Lương thực quan phủ tồn trữ không đủ, lương thực kinh thành cứu trợ còn chưa tới, cả ngày đều có thể nghe thấy tiếng trẻ con đói khóc.

Niệm Từ tốt bụng không thể đứng nhìn người gặp nạn liền bàn bạc với tôi: “Muội muội, vài năm nay muội giúp quan phủ làm việc, chúng ta lại sống tiết kiệm, trong nhà cũng còn ít tiền. Tỷ nghĩ tiền có thể kiếm lại, còn những người bên ngoài kia không cơm ăn thì.....”

Tôi gật đầu, “Tỷ muốn làm gì muội đều đồng ý nhưng tỷ cũng phải chuẩn bị tinh thần, tiền trong nhà có lẽ đủ ba người chúng ta ăn cả đời nhưng đối với mấy vạn nạn dân trong thành mà nói chỉ là muối bỏ biển mà thôi”, về phần tiền tài này tôi vốn không để trong lòng, bất quá ban đầu là muốn cho Niệm Từ không cần sinh hoạt vất vả như vậy.

Niệm Từ thở dài, nói: “Con người tạo ra thế giới, có cái nên làm, có việc không nên làm (1). Chúng ta cứ việc làm hết sức mình.”

Thông qua Vệ Hoành mua được lương thực giá rẻ, chúng tôi đến một chỗ trống trải trong thành nấu thành cháo cứu trợ. Vì chỉ có hai người nên tôi buộc Quá Nhi vào trước ngực để duy trì trật tự còn Niệm Từ mức từng múng cháo vào bát.

Niệm Từ sau khi một mình sinh hạ tiểu Quá Nhi lại phải tự mình kiếm sống nuôi nó nên đâu giữ gìn sức khỏe. Đó là lí do vì sao thể chất nàng ấy không tốt, tuy hai năm nay tôi chuẩn bị cho nàng khá nhiều thuốc bổ nhưng thân thể của nàng vẫn không được như lúc đầu. Do đó những công việc tốn sức tôi đều làm hết. Có hôm suốt từ sáng đến tối thất lực Niệm Từ không thể đứng thẳng được nhưng trên mặt nàng vẫn nở nụ cười.

Quá Nhi quả thật là đứa trẻ thông minh, bị tôi buộc vào trong lòng ngực mà không có quấy khóc lần nào không giống như bình thường cứ đòi đi chơi.

Có người nghe được nên ngày hôm sau người tới càng nhiều. Cũng may những lát giềng ngày thường quan biết Niệm Từ cũng đến hỗ trợ, làm giảm bớt gánh nặng cho chúng tôi còn có thể nấu thêm mấy nồi cháo nữa.

Cứ như vậy gạo hết nhanh chóng đến buổi chiều ngày thứ ba thì tất cả đều dùng hết.

Niệm Từ nhìn nồi cháo thở dài còn tôi thì thở dài nhìn nàng. Sớm đã biết có kết quả này mà, dù sao cũng làm hết sức cứ coi như không thẹn với lương tâm là được rồi.

Dân chạy nạn đột nhiên chạy đến vây quanh, tôi ngược mắt nhìn thấy Vệ Uyển dẫn theo vài người đẩy một xe lương thực đến, vừa hắng hái mở miệng nói: “Mạc Sầu tỷ tỷ, ca ca muội rốt cục đã thuyết phục được phụ thân đồng ý cho gạo nấu cháo để cứu trợ.”

Tôi cũng cười nói: “Các người thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, đúng lúc lương thực dùng xong rồi.”

Vệ Uyển vừa phân phó người đem lương thực đặt xuống dưới, vừa nói: “Ca ca cũng nói lượng lương thực mọi người mua nhiều nhất chỉ chống đỡ đến hôm nay nên mới giục muội nhanh đưa tới.”

Tôi gật đầu, lại cười nói: “Đa tạ các người.”

Lúc sau tiếp tục nấu cháo, Vệ Uyển cũng ở lại giúp đỡ. Sau đó không chỉ Vệ gia ngay cả Lục gia, Chu gia cùng mấy nhà giàu có cũng sôi nổi phụ giúp.

Kiên trì mãi đến khi lương thực triều đình tới, phủ Gia Hưng khen thưởng ấy nhà giàu có phát cháo đương nhiên cũng không bỏ qua nhà chúng tôi. Mặt khác trên dưới phủ Gia Hưng đều biết gia cảnh chúng ta bình thường nên còn tặng thêm chúng tôi mười đồng vàng.

Thế nhưng đã trôi qua nhiều ngày có lẽ là do quá sức, Niệm Từ liền bệnh không dậy nổi, phát sốt và kém ăn. Tuy tôi cũng có chút nghi ngờ không biết có phải nơi dân chạy nạn nhiễm bệnh không nhưng cái khó là bọn họ dường như không phát sinh bệnh dịch, nên tôi cũng không nghĩ nhiều.

Nào ngờ nửa tháng sau nàng ấy rốt cuộc bệnh sốt rét, tôi giật mình sợ hãi, không ngờ là sốt rét...

Tôi vội vàng cách li tiểu Dương Quá, cố lục trí nhớ loại dược thảo trị sốt rét là Ngải hoa vàng (còn có tên là Ngải hôi, Ngải đắng) (2), tuy đối với cơ thể có chút độc tính nhưng hiện tại cũng đành bất chấp.

Chính vì loại hoa vàng của nó rất hôi nên hiện giờ vẫn chưa đưa vào thuốc Đông y, tiệm thuốc cũng không có, chỉ có dân chúng là bị muỗi đốt thỏa thuê, tôi đành phải tự mình đi hái.

Ăn hơn phân nửa tháng, cuối cùng Niệm Từ mới từ từ hồi phục tuy thân thể không khỏi có chút tổn hại nhưng nói chung là bảo vệ được tính mạng, về thân thể sau này tôi có thể chậm rãi giúp nàng điều dưỡng.

Nàng ấy vừa khỏi bệnh lại nghe truyền đến tin Vệ Uyển bệnh nặng, hơn nữa thầy thuốc đã xác định là bệnh sốt rét. Tin tức truyền đi, bất kể là quan phủ hay dân chúng đều rất hoảng sợ, bởi vì đây là bệnh dịch, sợ hãi một tý là có thể thành dịch bệnh cho hơn ngàn vạn tính mệnh người dân.

Thầy thuốc không dám đến Vệ gia, mọi người cũng đều cách ly Vệ gia. Tôi dùng ngải đắng chế thành mấy viên thuốc, đi Vệ phủ. Vệ lão gia không tin y thuật của tôi lắm nhưng lúc này ngựa sống cũng như ngựa chết nên đành cho tôi cơ hội.

Thể chất Vệ Uyển rất tốt, tốc độ khôi phục còn nhanh hơn cả Niệm Từ.

Nhất thời bị mọi người xem như là thần y làm tôi rất khó xử.

Quan phủ Gia Hưng quen biết tôi cũng phái người đến hỏi, tôi đưa phương thuốc cho bọn hắn, bọn thầy thuốc tuy không tin ngải đắng có thể trị sốt rét nhưng thấy Vệ Uyển xác thật do tôi chữa khỏi cũng không thể không tin.

Niệm Từ biết chuyện cũng muốn tôi đi hỗ trợ cứu trợ nạn dân, quả thật tôi cũng có ý này. Tôi là bác sĩ, cứu trợ người bệnh là của bổn phận tôi.

Những chỗ có nạn dân bọn thầy thuốc không muốn đi, tôi liền đi. Tôi nấu thêm nhiều bát thuốc để phân phát, dù không nhiễm bệnh cũng có thể dự phòng một chút. Lúc này không có Niệm Từ tham gia càng không dẫn theo Dương Quá.

Nơi khác không biết thế nào nhưng bệnh dịch Gia Hưng đã khống chế được, số nạn dân tử vong không đáng kể.

Dương Thiên từ xa trở về, vừa nhìn thấy tôi liền đem tôi ôm ở trên đùi mà hôn mãnh liệt. Hắn hôn luôn đặc biệt hung ác, vốn có sẵn tính hiếu chiến, lần nào cũng hôn tôi đến thiếu dưỡng khí sắp ngất.

Chờ tôi bình phục hô hấp, hắn mới nói: “May mắn là nàng không có việc gì, ta thật không ngờ, bệnh dịch mà nàng cũng chữa được.”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Ta chỉ là trùng hợp biết một phương thuốc có thể trị sốt rét mà thôi, chàng đừng quấy rối nữa.”

Hắn cười khê cần tai tôi, “Có nhớ ta không?”

“Không nhớ”, tôi lắc đầu, nói thật nào là nấu cháo cứu trợ, nào là bệnh dịch, làm gì có thời gian nhớ. Huống chi hắn thường xuyên đi xa, tôi đã sớm quen rồi.

Vậy mà hắn dùng sức cần lên vai tôi, uy hiếp hỏi: “Thật sự không nhớ à?”

Phương thức biểu đạt tình cảm của người này thật là thô lỗ quá đi. Cứ như con chó nhỏ, làm người ta cũng thật sợ hãi cần. Mỗi lần hôn tôi đều cần môi tôi đến sưng lên, nếu không phải tôi luôn cài khăn che mặt chắc đã sớm lộ ra, bởi vậy tôi tin tôi mà dám nói không, hắn sẽ thật sự cần xuống.

Anh hùng không ăn ngay lập tức, tôi nhanh chóng sửa miệng “có nhớ.”

Hắn vừa lòng hừ một tiếng, buông tha bả vai tôi, lại dùng cằm cọ sát bả vai tôi sau đó ôm tôi chậm rãi kể chuyện.

Mọi người cứ nghe nhảm đồn bậy. Họ làm tên tuổi tôi dần dần trở thành nào là: đứa trẻ mồ côi bị vứt bỏ đáng thương rồi trở thành nữ hiệp bất cước, cuối cùng trở thành thần y trị được bệnh dịch.

Tôi hiểu rõ y thuật của mình bình thường tuy vài năm trước không xem qua nhiều sách y như hiện giờ nhưng y thuật tiến bộ không nhiều lắm đâu. Hơn nữa y học cổ truyền Trung Quốc là loại y thuật dựa vào kinh nghiệm tích lũy.

Thế mà không ngừng có người tới nhà xin chữa bệnh làm tôi không chịu không thấu nên dứt khoát cứ mỗi tháng thì mở cửa năm lần chữa bệnh từ thiện.

Thể chất Niệm Từ sau lần bệnh nặng càng ngày càng không tốt, nhất thời tôi cũng không có cách nào điều dưỡng cho nàng. Mỗi lần đi hái thảo dược tôi đều dẫn nàng và tiểu Quá Nhi đi theo, để nàng ấy đi lại nhiều hơn, phơi nắng nhiều hơn.

Quá Nhi rất thông minh, còn có thể phân biệt rõ vài loại thảo dược. Niệm Từ thấy nó như vậy cũng vui vẻ, theo ý nàng tương lai Quá Nhi làm thầy thuốc chữa bệnh cứu người cũng không tệ.

Ý kiến của tôi cũng thế, thần điều đại hiệp gì sau này trong mắt tôi chỉ là thứ vô dụng. Chỉ cần tôi vẫn còn, tôi sẽ không để cho Quá Nhi của Niệm Từ lớn lên có vận mệnh thê thảm và cô độc như vậy. Dù không trải qua những ngày tháng đó, dù nó có trở thành một người đàn ông bình thường đi nữa tôi cũng chẳng thấy có gì phải luyến tiếc.

Niệm Từ ở trong phòng ngủ trưa, Quá Nhi tập viết bút lông trên bàn của tôi, còn tôi ở bên cạnh đọc sách, thuận tiện sát giám sát nó. Cứ chốc chốc là thằng nhóc tinh ranh này lại lén nhìn tôi. Tôi đang đọc sách cũng không thèm ngẩng lên chỉ thờ ơ nói: “Sau khi viết xong, cô cô dẫn con ra phố mua bánh ngọt.”

“Dạ được”, Quá Nhi phấn khởi lên tiếng, cúi đầu tiếp tục viết chữ.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Quá Nhi lập tức nói: “Cô cô, con đi mở cửa nha?”

Thằng bé này luôn có tính không nhẫn nại, tôi vừa gật đầu nó liền nhanh chân chạy tới mở cửa. Tôi buông sách xuống chậm rãi đi theo sau nó.

“Cô cô, Vệ di và Vệ thúc đến đây”, Dương Quá mở cửa xong thì quay đầu cất cao giọng.

“Nói nhỏ thôi con, mẹ con đang nghỉ ngơi”, tôi trở trở lên trán nó, quay sang nói với anh em Vệ gia: “Hai người sao lại đến đây?”, Vệ Uyển thường xuyên đến tìm tôi còn Vệ Hoành sau khi thành thân rất ít qua lại.

Vệ Uyển sốt ruột mở miệng: “Mạc Sầu tỷ tỷ, tỷ cứu...cứu tỷ phu của muội đi. Tỷ phu bệnh rất nặng, đã được nhiều đại phu khám mà vẫn không khỏe.”

Tôi nghi hoặc nói: “Tỷ phu của muội?”

“Dạ, chính là... là nhị công tử của Lục gia, Lục Lập Đình”, Vệ Uyển thì thào.

Thì ra là người của Lục gia, khó trách thái độ Vệ Uyển khó xử như thế.

Tôi còn chưa mở miệng, Vệ Uyển sốt ruột nói tiếp: “Muội biết Mạc Sầu tỷ tỷ từng nói sẽ không bao giờ bước chân vào Lục phủ nữa nhưng Lục bá phụ vì không thích nữ nhân kia, đã cho vợ chồng bọn họ ra ở riêng, Mạc Sầu tỷ tỷ cũng không tính là phạm lời thề.....”

Tôi điềm tĩnh nói: “Không nên gấp gáp! Uyển Nhi, ân oán giữa ta và Lục Triển Nguyên đã qua rồi. Nếu Lục nhị công tử bệnh, ta sẽ cùng hai người đi Lục phủ xem sao.”

Vệ Uyển vui mừng gật đầu, lúc này Vệ Hoành mới mỉm cười nói: “Uyển Nhi, huynh đã nói rồi Mạc Sầu sẽ không so đo với Lục gia đâu.”

Đến Lục phủ, mặc dù sống chung trong thành nhưng đã vài năm tôi chưa bao giờ đối mặt với Lục lão bá lần nào nữa. Ông nhìn thấy tôi thì vừa xấu hổ vừa chà xát bàn tay nói: “Làm phiền con rồi, Lý thần y.”

Tôi hơi hạ thấp người, “Dạ đâu có, để con xem người bệnh trước đã.”

Vệ Uyển và tỷ tỷ của nàng bề ngoài giống nhau đến bảy phần, có điều tính cách dường như trầm ổn hơn. Nàng ấy ngồi bên giường Lục Lập Đình, vừa thấy chúng tôi bước vào thì vội vàng đứng dậy, nói cho tôi nghe qua rất nhiều triệu chứng của chồng nàng.

Tôi bắt mạch cẩn thận, trầm ngâm trong chốc lát mới hỏi người bệnh suy yếu trên giường: “Lục nhị công tử, công tử đã từng tu luyện nội công?”

Hắn gật đầu, “Ca ca ta... đã dạy ta một ít.”

“Vậy là đúng rồi, bệnh của công tử không phải bệnh gì nan y cả. Nhưng nội công công tử luyện có vấn đề đã gây thương tổn cho thân thể cho nên công tử mới bệnh lâu không khỏi”, Tôi nói với Lục Lập Đình.

“Không thể nào?”, hắn thất kinh, “Nội công ca ca dạy ta chính là nội công huynh ấy luyện được, thân thể huynh ấy hình như không có vấn đề gì.”

“Có lẽ là công tử luyện không đúng, cũng có thể bệnh của ca ca công tử chưa bộc phát, có rất nhiều khả năng khác nhau”, tôi lạnh nhạt nói, “Nếu là không tin chẩn đoán của ta, mọi người có thể tìm mấy người giang hồ xem sẽ biết. Người giang hồ tuy không hiểu y học, thế nhưng bọn họ vừa nhìn là biết nội thương.”

Tôi sẽ không đưa toa thuốc cho người bệnh nào không tín nhiệm tôi.

Gương mặt những người Lục gia đều ngưng ngững, tôi nhanh chóng theo anh em Vệ gia rời phủ.

Trên đường về nhà, Vệ Uyển áp úng nói: “Thật xin lỗi, Mạc Sâu tỷ tỷ...”

Tôi cười ảm đạm, “Không có gì, ta đã biết trước người Lục gia sẽ không tín nhiệm ta. Cho dù ta kê phương thuốc gì, bọn họ cũng sẽ tìm thầy thuốc xác minh trước rồi mới dám dùng.”

“Vậy...”, mặt Vệ Uyển ửng hồng nhìn tôi.

Vệ Hoành xoa đầu nàng, “Không sao cả, Mạc Sâu sẽ không để ở trong lòng.” sau đó ngẩng đầu nhìn tôi mỉm cười như mọi khi, trong ánh mắt vẫn mãi là sự tín nhiệm.

Người này dường như suy nghĩ về tôi tốt đến mức xem tôi trở thành một người hoàn mỹ vậy. Dĩ nhiên trong lòng tôi không thích Lục gia nhưng nếu không tin tưởng tôi thì cần gì phải đến nhờ tôi một chuyện?

Tôi không giận anh em Vệ gia vì tôi rất thích hai người họ. Tôi mỉm cười gật đầu nhìn Vệ Uyển. Bọn họ với tôi tuy không tính là tri tâm nhưng đối xử với tôi rất tốt chỉ riêng điểm này đã đủ để tôi xem họ như bạn bè.

Ba ngày sau Lục lão bá lại tự mình tới nhà mời tôi, nói rằng Lục Lập Đình quả thật là do luyện công bị nội thương nhưng không ai có thể trị khỏi.

Hành động của người Lục gia làm tôi rất khó chịu nhưng đối với tôi dù sao Lục Lập Đình vẫn là người bệnh vì thế tôi lên kiệu đi Lục phủ.

Viết xong toa thuốc cho Lục Lập Đình, Lục lão bá và Lục nhị nương xem xong, kinh ngạc nói: “Đơn thuốc này và đơn mấy thầy thuốc trước viết giống nhau như đúc.”

Tôi gật đầu, “Trước tiên con phải châm cứu cho Lục nhị công tử, mỗi ngày sau khi châm cứu xong thì uống thuốc, ước chừng vài ngày sau sẽ không có việc gì. Chỉ có điều về sau là tuyệt đối không thể luyện lại loại nội công này.”

Lục Lập Đình ở trên giường bệnh gật đầu, hắn thoát nhìn trung hậu hơn so với ca ca hắn rất nhiều, cảm kích nói: “Tại hạ đã biết, đa tạ cô, Lý thần y.”

Năm ngày sau, Lục Lập Đình sẽ không cần phải châm cứu nữa, Lục gia cho người đem tiền xem bệnh đến, hiển nhiên tôi vui lòng nhận lấy.

(1) 人，立： Nhân lập vu thể, hữu sở vi, hữu sở bất vi.

(2) (浩, 昊): Hoàng Hoa Hao (hựt danh Xú Hao, Khổ Hao)

8. Chương 08

Chương 8: Tâm nguyện của Niệm Từ

Lúc Dương Thiên đi xa về có tặng tôi một món quà rất có ích – một vũ khí rất tiện dụng. Đó là một thanh kiếm làm bằng kim loại mảnh như sợi tơ (kim thiên ti) có thể giấu vào đai lưng.

Chắc do tôi có thói quen dùng lụa trắng làm vũ khí nên hẳn mới tìm cho tôi vũ khí mới này.

Trước kia lúc đánh nhau, thanh kiếm cuối cùng tôi giấu trong dải lụa nên ra tay khá vụng về. Hẳn bên dùng con dao găm gắn vào hai đầu kim thiên ti. Kim thiên ti có thể quấn vòng quanh thắt lưng mà dao găm cũng có thể giấu ở bên trong đai lưng, rất tiện lợi.

“Nghe nói nàng xem bệnh cho người của Lục gia”, hẳn vừa đem kim thiên ti vòng quanh thắt lưng tôi vừa hỏi một cách lơ đãng.

Tin tức hẳn thật nhanh nhạy, tôi “Ừm” một tiếng rồi tiếp tục thưởng thức vũ khí mới mẻ.

“Cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy thế nào hả?”, tôi trầm ngâm một chút, “Cảm thấy quả nhiên nội công tâm pháp không phải đều tốt mà rất đặc biệt hà khắc, đối với người luyện công yêu cầu đặc biệt cao”. Ví dụ như Ngọc Nữ Tâm Kinh chẳng hạn vừa phải luyện trên giường Hàn Ngọc làm nền tảng lại không thể động tình, làm con người ta biến thành người lạnh lùng giống y như que kem mà có thấy lợi hại được bao nhiêu đâu. “Có một vấn đề rất lớn đó là nó làm tổn thương kinh mạch và phủ tạng con người từ từ, ví dụ như nội công mà Lục Lập Đình luyện làm cho nội công của bản thân bị tổn hại. Có thể thấy được giang hồ môn phái tuy nhiều nhưng nội công tâm pháp tốt cũng rất ít. Người tiên nhiệm ở mỗi môn phái đều có võ công truyền lại, có lẽ bọn họ đã trải qua trăm ngàn sai sót và tìm tòi nhưng giá trị trong đó có rất ít”, ngoài Dịch Cân kinh cửu âm cửu dương xem như là tốt, những loại khác rất khó nói.

Dương Thiên khinh thường nói: “Nàng mới biết sao, buồn cười là môn phái giang hồ vẫn đang cầm mớ giấy lộn đó như bảo bối”, sau đó quay ngược lại hỏi: “Nhưng điều ta hỏi chính là nàng gặp người Lục gia thì cảm thấy thế nào?”

“Không nghĩ gì cả, chỉ là người bệnh mà thôi”, tôi nói thật, ngược lại vừa cười nói: “Chàng cứ hỏi không ngừng, có phải chàng đang ghen không?”

“Hừ”, hẳn đem tôi ôm ở trên đùi, “Lục Triển Nguyên xứng sao? Ta chỉ có chút lo lắng trong lòng nàng không thoải mái, xem ra nàng thật sự một chút chuyện cũng không có.”

“Ừ”, tôi gật đầu, “Một chút chuyện cũng không có nhưng buôn bán lời rất nhiều tiền xem bệnh”, tôi cười nói.

Hắn cũng cười theo. Tuy chúng tôi có thân mật với nhau nhưng tôi không tiếp chịu tiền bạc của hắn để nhắc nhở hắn không cần phải vượt qua giới hạn của một người tình.

Có điều, tôi không từ chối quà tặng nên loại vũ khí giống như hôm nay, sách y khó tìm lúc trước hoặc là quần áo, trang sức mà thỉnh thoảng hẳn tặng tôi đều vui lòng nhận.

Nội công Lục Lập Đình luyện có vấn đề, vậy thân thể Lục Triển Nguyên nhất định cũng có vấn đề. Trong nguyên tác sau khi thành hôn được bảy năm thì Lục Triển Nguyên chết, có lẽ chính là nguyên nhân này.

Nhưng Lục Triển Nguyên không đến tìm tôi xem bệnh. Tuy không biết là vì nguyên nhân gì nhưng tôi chẳng thèm để ý. Làm một thầy thuốc, nếu hẳn chân thành đến xin chữa bệnh tôi sẽ không từ chối. Nhưng nếu hẳn không đến thì hừ hừ~, chết sống là chuyện của hắn.

Vệ Uyển đã lập gia đình, tính tình vẫn vậy lúc gặp tôi vẫn nói ríu rít: “Bởi vì nữ nhân kia mãi chưa sinh con nên Lục bá phụ cho Lục Triển Nguyên nạp thêm hai tiểu thiếp. Ấy thế mà Lục Triển Nguyên cũng chịu, làm nữ nhân tức giận chạy về nhà mẹ. Chưa kịp đợi Lục Triển Nguyên đến đón thì nữ nhân kia đã quay về.

Có điều cách đó mấy ngày phụ thân của nữ nhân kia cũng đến Lục phủ náo loạn, thì ra trong lòng ông ta thích nữ nhân kia. Lục phủ xảy ra chuyện mất mặt như vậy làm Lục bá phụ bữa đó tức giận đến ngất xỉu.”

Lục Triển Nguyên nấp thiếp? Chẳng lẽ là sợ hãi ngày tháng của mình không còn nhiều nên mới nghe lời cha để có con nối dõi?

Vũ Tam Thông lại tới nữa? Chắc là Nguyên Quân giận dữ về nhà làm hấn tức giận, khiến hấn buộc phải vi phạm lời thề đến Gia Hưng sớm trước mười năm.

Hà Nguyên Quân tuy có chút vô tội nhưng sự vô tội của nàng ta không liên quan đến tôi. Sự vô tội của nàng ta là đứng nhìn hận máu trong lòng Mạc Sầu trước, cho nên tôi sẽ không bênh vực nàng ta, nhiều nhất là không chế giễu thôi.

Nhưng đối với Lục Triển Nguyên, tôi vẫn cảm thấy vui sướng khi hấn ta gặp họa. Nếu hấn đến xin chữa bệnh tôi sẽ cứu mạng hấn. Bởi vì chết không có gì là thống khổ cả, làm cho hấn sống mà khó chịu mới xem như báo thù cho Mạc Sầu.

Thân thể Niệm Từ ngày một suy yếu, có lẽ cơ hội được sống ngày càng bớt dần còn tôi cũng không có cách nào khác. Dùng câu nói nổi danh mà nói: chính là trị được bệnh, trị không được mệnh.

Có thể chỉ vì không nở rời xa Quá Nhi và tôi nên nàng ấy vẫn nằm trên giường bệnh kiên trì chịu đựng khổ sở. Tôi cũng không ra ngoài hỗ trợ bắt cướp hay xem bệnh, chỉ mỗi ngày trông nom nàng.

“Muội muội, mấy năm gần đây muội có tình nhân phải không?”, sau khi uống thuốc xong nàng bỗng nhiên nói.

Tôi có hoảng sợ nhưng không phủ nhận sự thật vì thế gật đầu, “Làm thế nào tỷ tỷ biết?”

Nàng mỉm cười, “Tỷ cũng là đoán thôi. Trước đây khi phu quân qua đời, hàng đêm tỷ đều không thể yên giấc, mỗi đêm có thể ngủ một hai canh giờ đã là tốt lắm rồi. Nhưng hết lần này tới lần khác, tỷ có thể một đêm ngủ mê tới lúc trời hừng sáng. Mới đầu còn cảm thấy kỳ quái nhưng tỷ cùng muội ngày ngày bên nhau, người khác có lẽ nhìn không ra sự thay đổi của muội còn tỷ là lại người từng trải, sao có thể nhìn không ra? Cũng đoán được phần nào nguyên do trong đó. Tỷ tỷ muốn hỏi muội một câu, không phải là Lục Triển Nguyên chứ?”

Tôi bật cười, lắc đầu, “Muội sao còn có thể qua lại mập mờ với loại người này.”

“Không phải thì tốt. Tỷ tỷ cũng thấy người kia không phải người tốt hướng hồ hấn đã sớm có thể từ”, nàng cười nhẹ giọng: “Muội muội, thật sự là thiên hạ khó có được người sáng suốt có thể nghĩ thoáng như muội, muội mạnh mẽ hơn tỷ tỷ rất nhiều. Tuy tỷ tỷ cả đời bất hạnh, thậm chí bất hạnh đều là do phụ thân của Quá Nhi gây ra nhưng mãi mãi không thể quên chàng ấy.”

Dương Khang sao?... Tuy hấn không tính là người tốt gì nhưng ít nhất luôn yêu sâu sắc đối với Niệm Từ đâu như tên Lục Triển Nguyên kia...Cả đời Niệm Từ, thời gian vui vẻ thật sự là quá ngắn.... Tôi thở dài, không biết nên an ủi nàng như thế nào. Đây là việc khó có thể an ủi.

Nàng lại tiếp tục nói: “Muội muội, tỷ không biết vì sao muội phải giấu người khác nhưng tỷ vẫn hy vọng muội có được nhân duyên tốt, tỷ cũng muốn gặp người kia...của muội.”

Tôi ngẩn ra không biết nên nói thế nào. Tôi và Dương Thiên chỉ là tình nhân, không phải nhân duyên gì cả hơn nữa chi tiết thân phận của hấn tôi cũng không rõ lắm. Chưa kể mỗi lần đều là hấn tìm đến tôi, tôi chưa bao giờ chủ động đi tìm hấn, cũng không biết lúc này hấn ở nơi nào...

Nghĩ ngợi xong, tôi chậm rãi nói: “Chàng ấy tên Dương Thiên lớn hơn muội mười tuổi, chưa từng thú thê nấp thiếp, là người giang hồ, võ công và nhân cách đều không tồi. Lúc muội trên đường rời sư môn đến Gia Hưng tìm Lục Triển Nguyên có quen biết chàng, chàng đối xử với muội tốt lắm. Có điều hiện giờ chàng không ở gần Gia Hưng, muội cũng không biết khi nào chàng trở về. Nếu chàng trở lại, muội sẽ dẫn chàng đến gặp tỷ tỷ.”

Niệm Từ gật đầu, “Lớn hơn muội những mười tuổi sao? Tuổi hơi lớn một chút. Muội cứ giấu diếm chuyện này làm tỷ lo lắng nam nhân đó đã có thê thiếp. Tốt rồi chỉ cần hấn trong nhà chưa có thê tử vậy thì không sao. Bất quá, hai đứa đã quen nhau mấy năm sao còn chưa bàn tính chuyện thành thân? Hay là hấn không muốn?”

Việc này... là tôi đề nghị đó chứ sau đó hai người chúng tôi cùng tuân thủ ước định...Nhưng nếu nói thật, thế nào Niệm Từ cũng ngất xỉu nên tôi chỉ nói: “Không phải đâu. Chỉ là chúng ta đều là nữ nhân giang hồ nên muội không muốn bị trói buộc hơn nữa thật sự chàng bạn rất nhiều việc, chung đụng với muội thì ít mà xa nhau thì nhiều.”

Niệm Từ lắc đầu vừa định mở miệng thì Quá Nhi đẩy cửa tiến vào nói: “Mẹ! cô cô! Bên ngoài có một người tên là Dương Thiên đến, nói là bạn của cô cô, muốn đến thăm mẹ.”

Lòng tôi lập tức có dự cảm không tốt.... Dương Thiên đúng là thần không ra thần, quỷ không ra quỷ. Đừng nói là ban nãy hấn đúng lúc tới nơi này nghe thấy chúng tôi nói chuyện... liền đến thăm chứ...Hấn muốn làm gì đây?

Niệm Từ mỉm cười liếc mắt lướt nhìn tôi một cái, miễn cưỡng từ trên giường ngồi xuống, nói Quá Nhi: “Mau mời khách vào đi con.”

Ai tôi cũng có thể đối phó nhưng ở trước mặt nàng, tôi chỉ có mấy chữ “Bất đắc dĩ”.

Dương Thiên khí thế hiên ngang đi vào, lướt mắt nhìn tôi một cái rồi chấp tay nói với Niệm Từ: “Tại hạ Dương Thiên xin ra mắt Dương phu nhân.”

Niệm Từ mỉm cười nói: “Xin lỗi! thân thể ta không tốt chỉ có thể ngồi trên giường bệnh tiếp khách.”

Sau đó tôi ôm Quá Nhi, hai người ngồi ở một bên nghe Niệm Từ và Dương Thiên nói chuyện. Ngồi mới biết không ít chuyện chẳng hạn như cha mẹ Dương Thiên mất sớm, thuở nhỏ đi theo sư phụ học võ, sư môn là Minh Giáo...

Minh Giáo??!!!

Tôi còn chưa kịp giật mình, chợt nghe Dương Thiên hướng Niệm Từ xin được thành hôn với tôi...Vì thế trong nháy mắt bị chuyện này dọa sợ ngây người...

Đầu óc còn chưa kịp có thời gian thích ứng đã thấy Niệm Từ mỉm cười với tôi nói: “Muội muội, tỷ cảm thấy được Dương công tử nhân phẩm không tồi, dù gì hai đứa cũng đã lui tới nhiều năm. Hơn nữa sức khỏe tỷ càng ngày càng kém, trong nhà có hôn sự không chừng có thể mang điềm lành đến cho tỷ? Muội cảm thấy thế nào?”

Tôi rõ ràng thấy sự giả hoạt trong mắt nàng...Niệm Từ mà cũng học thói xấu này ư?!...

Chỉ là thân thể của nàng đúng thật là...Tuy tôi không tin những chuyện kiểu như xung hỷ mang điềm lành nhưng nếu có thể làm cho nàng yên tâm ra đi...Lấy Dương Thiên có lẽ cũng không đến nỗi...

Cuối cùng tôi gật đầu, sau đó thấy hai người trước mắt đều vui mừng quá đổi. Không khỏi nhẹ nhàng thở ra, đây không phải là quyết định sai lầm chứ?

Cùng Dương Thiên trở lại phòng tôi, tôi vừa tức giận vừa buồn cười nhìn hấn. Hành vi hôm nay hấn giống y kể vô lại.

Hấn không những không xấu hổ ngược lại còn vênh váo đắc ý nói: “Bỏ qua cơ hội lần này, sau này muốn cưới nàng càng thêm khó khăn. Ta là loại nam nhân không biết nắm bắt cơ hội sao?”

Tôi tức giận ra sức nhéo bên hông hấn, tôi tin “công phu nhéo” của mình rất đúng chỗ, thế mà mặt hấn, không chút thay đổi chỉ thu nhanh cánh tay ôm lấy tôi: “Mặc Sầu, ta thật lòng yêu nàng, cả đời này chỉ muốn lấy nàng làm vợ. Tuy là nàng trên chộc ta trước nhưng dù thế nào ta cũng sẽ không buông tay”, càng nói giọng hấn càng trở nên trầm thấp.

...Quên đi, quên đi.

Nếu như ở kiếp trước chưa chắc tôi đã may mắn thế này, cũng khó tìm thấy mẫu người đàn ông điển trai hơn cả đàn ông Châu u như hắn, tính ra như vậy tôi không thiệt hại...Tôi chỉ có thể an ủi bản thân bị hắn dùng tình thân tính kể tôi như vậy thôi...

Về phần xuất thân Minh Giáo, tôi nhớ rõ ở thời đại Minh Giáo cũng không làm chuyện gì lớn, cho dù có cũng không liên quan đến tôi không phải sao?

Cách ngày Dương Thiên nhờ bà mỗi tối cầu thân hơn nửa tam môi lục sính (xem lại chú thích chương 1) đều không thiếu.

Đầu tôi đổ đầy mồ hôi...Vốn nghĩ chúng tôi là người giang hồ, chỉ cần hành lễ với Niệm Từ, định làm bữa cơm mời bạn bè không ngờ phức tạp thế, hơn nữa Niệm Từ tựa hồ cũng thích thú chấp nhận.

Lúc phát thiệp mời tôi vốn chỉ định mời anh em Vệ gia đến thôi, đương nhiên là bị Niệm Từ bác bỏ.

Ngoại trừ hàng xóm láng giềng còn có một ít quan binh phủ Gia Hưng tôi quen biết, vài người từng được tôi chữa bệnh, thậm chí còn có ngư dân làng đánh cá tôi từng cứu, mấy năm nay cứ đến năm mới là họ luôn đến nhà chúng tôi thăm hỏi và tặng lễ.

Giờ phát hiện sống ở đây vài năm ở đây mà tôi đã quen biết không ít người.

Niệm Từ còn nói hôn sự của tôi nên báo sư phụ của tôi, chỉ là đường đi núi Chung Nam quá xa, nàng lại sợ sức khỏe mình không chống đỡ nổi đến lúc đó mới đành phải để hai đứa lấy nhau trước. Còn dặn dò về sau nhất định tôi phải dẫn Dương Thiên ra mắt sư phụ, dĩ nhiên tôi vội vàng gật đầu đồng ý.

Tôi lại phải chuyển nhà, Dương Thiên nhanh chóng mua cho chúng tôi một ngôi nhà kế bên.

Hôn lễ rất nhanh được cử hành đương nhiên việc tôi cần làm rất ít, chỉ đơn giản hành lễ xong sau đó ngồi chờ. Ngày thứ hai sau khi thành thân, tôi nói Dương Thiên dỡ bỏ bức tường ngăn cách ngoài sân, hai cái sân nhập thành một. Quá Nhi rất hào hứng bởi vì không gian tăng lên nó thể chạy nhảy thỏa thích.

Sau ba tháng khi thành thân, Niệm Từ uống thuốc đều không thấy tiến triển. Quá Nhi rất hiểu chuyện lúc này không quấy rầy mà mỗi ngày ngồi ở bên giường mẹ, chờ đợi mẹ mỗi ngày tỉnh lại một lúc.

Một ngày nọ bỗng nhiên tinh thần Niệm Từ tỉnh táo, tôi là thầy thuốc tự nhiên biết là vì sao, mắt rưng rưng nghe nàng nhắc nhở Quá Nhi, cả tôi và Dương Thiên lần cuối.

Lúc sau dường như nàng nhẹ nhàng thở ra, cười nói với tôi: “Muội muội, đã lâu rồi không nghe muội đàn hát, hãy đàn cho tỷ tỷ nghe khúc ‘Táng Tâm’ đi?”

Tôi gật đầu, lấy đàn tranh đến, nhẹ nhàng cất tiếng hát:

“Bướm nhỏ bay rồi lòng nát rồi

Đêm trường vắng lạnh, lệ rơi trên má ai sẽ lau khô?

Có một chút lệ thuộc, lại có một chút luyến ái

Càng muốn dứt bỏ duyên xưa, bi thương càng ngập tràn

Thần trí đảo điên làm sao hồi tỉnh được đây

Lời người nói hóa thành biển sâu cay đắng khó vượt qua

Trời khiến ta sầu khổ tai ương cũng không oán

Trời không quản nhân sinh thảo mộc, “Hoa” chỉ sợ cô đơn

Thương thay một đóa hoa tàn, lòng tàn theo hoa

Ngày xuân yến lại trở về, hỏi người nơi nao?

Thần trí đảo điên làm sao hồi tỉnh được đây

Lời người nói hóa thành biển sâu cay đắng khó vượt qua

Trời khiến ta sầu khổ tai ương cũng không oán

Trời không quản nhân sinh thảo mộc, “Hoa” chỉ sợ cô đơn

Thương thay một đóa hoa tàn, lòng tàn theo hoa

Ngày xuân yến lại trở về, hỏi người nơi nao” (1)

Tiếng đàn vừa dứt, Niệm Từ mỉm cười rồi mất, nước mắt tôi lăn chã rơi.

Cuộc sống của nàng đau khổ nhiều hơn hạnh phúc. Còn nhỏ mất đi cha mẹ, lang thang không nơi nương tựa, sau đó tuy có nghĩa phụ nhưng vẫn như là tấm bèo trôi bằng không sao lại chỉ có thể dùng luận võ chiêu thân để lập gia đình, về sau như thế nào nữa không cần phải kể tiếp.....

Cả đời nàng hạnh phúc nhất là lúc yêu Dương Khang say đắm và cũng được Dương Khang chung tình đáp lại. Nên nàng hết lần này đến lần khác tin tưởng Dương Khang, dù thế nào cũng nguyện ý cho Dương Khang cơ hội.

Sau khi Dương Khang chết chỉ còn nàng cùng với đứa con trong bụng.

Nàng từng nói với Quách Tĩnh: Dương Khang làm sai tự rước lấy họa, nàng không trách Quách Tĩnh.

Thế nhưng bất kể cuộc sống khó khăn đến mấy, nàng đều không hướng Quách Đại Hiệp đỉnh đỉnh nổi danh hoặc tùy tiện nhờ một tên ăn mày truyền đi tin tức xin Hoàng bang chủ giúp đỡ.

Bởi vì trên đời chỉ có một người duy nhất yêu nàng, cũng là người duy nhất nàng yêu, bất luận người đó đúng sai đều là vì bọn họ mà chết.

Tôi hiểu được nàng.

Không sai! Nếu nói là lợi ích dân tộc thì vào thời điểm đó nàng xác định không trách bọn họ.

Nhưng tình cảm trong lòng sao có thể không thêm để ý?

Nàng vì Dương Quá mà kiên cường cố gắng sống thế nhưng hàng đêm vẫn khó có thể ngủ yên

Trên đời này không có người thân nào khác, người yêu chết, chỉ có hai người bạn vừa là người anh em kết nghĩa là vợ chồng Quách Tĩnh vậy mà sự giúp đỡ và tình cảm của bọn họ mới mỏng manh làm sao? Không những không thấu hiểu nỗi đau khổ của nàng mà nhiều năm sau bọn họ còn không khoan dung cho con trai duy nhất của nàng.

Nếu không có tôi đến, trên đời này có ai có thể thấu hiểu lòng của nàng đây?

Tuy người kia là người xấu trong mắt tất cả mọi người nhưng đó là người duy nhất nàng yêu nhất trong lòng, là ánh mặt trời – xán lạn duy nhất trong cuộc sống u ám của nàng.

Phiêu bạt giang hồ?—nói dễ nghe chỉ là ở tại đầu đường làm xiếc. Có bao nhiêu thứ căn bản không đến tiền, có bao nhiêu lần bị lưu manh du côn lừa giỡn, có bao nhiêu lần phải lo lắng bữa cơm ngày mai.....

Nữ hiệp?—biết một chút quyền cước công phu còn chưa gặp được mấy người giang hồ đã bị người ta đả kích. Nàng không có vận may như Quách Tĩnh, không có nhiều sư phụ như Dương Khang, không có người cha tốt như Hoàng Dung.

Trong cuộc sống này nàng chỉ là vai phụ. Sau khi Dương Khang chết tất cả mọi người nhanh chóng quên đi sự tồn tại của nàng. Nếu nàng có năm phần công lực dù tính toán nàng có hiền lành nhưng có ai dám nói Dương Khang chết là đáng kiếp trước mặt nàng?

Tôi đứng yên một ngày đêm trước mộ nàng, nàng là người đầu tiên nhận tôi là người thân nơi thế giới này. Nhờ nàng tôi có mới có thêm Dương Quá và Dương Thiên để yêu thương.

Tôi nhận sự quan tâm của nàng, nghe lời nàng khuyên giải, trợ giúp nàng cứu người, làm mọi chuyện để nàng vui.

Lúc mới tới đây, cảm giác lớn nhất trong lòng tôi không phải oán hận Lục Triển Nguyên mà là hoang mang, lo sợ và cô độc. Thế giới này không ai quen biết tôi, không ai để ý tồn tại tôi hay là biến mất càng không có ai yêu thương tôi.

Tôi ở thế giới này giống như người vô hình. Chính nàng đã mang đến cho tôi một gia đình. Ngay cả khi nàng đã qua đời, cuối cùng tôi đã bén rễ ở đây

Duyên phận giữa người với người có đôi khi kỳ diệu như vậy.

Người với người giúp đỡ lẫn nhau, có đôi khi chỉ là một ánh mắt thấu hiểu cảm thông cũng có thể vực dậy một con người từ địa ngục để đến thiên đường.

9. Chương 09

Chương 9: Quá Nhi và Long Nhi

Qua năm sau, Dương Thiên muốn cùng tôi cùng đi ra mắt của sư phụ. Tôi suy nghĩ chuyện lập gia đình đúng là nên báo sư phụ nên gặt đầu đồng ý ngay.

Không thể để một đứa trẻ như Dương Quá ở nhà một mình nên dĩ nhiên cũng mang nó theo.

Trước kia tôi toàn cười lừa về sư môn, bây giờ nhiều người lại có thêm trẻ con liền thuê một cái xe ngựa. Quá Nhi lần đầu tiên đi xa, dọc đường đi đều phấn khởi không thôi.

Trước khi lên núi, tôi lại dặn bọn họ lần thứ hai: “Phái Cổ Mộ đều là nữ tử, nam tử không được tiến vào. Nếu sư phụ không cho các người vào, chúng ta tính cách khác. Hai người không được phép bất mãn hoặc làm thái quá.”

Một lớn một nhỏ đều cười gật gật đầu.

Có thể là do trong nhà cho tới bây giờ chưa từng có người đàn ông trưởng thành nên Dương Quá đối với sự xuất hiện của Dương Thiên hết sức vui mừng. Nó xem chàng ta như một người cha bình thường vừa kính yêu vừa sùng bái. Dương Thiên cũng thích Quá Nhi thông minh lanh lợi, ở trong nhà cũng ra dáng như một người cha.

Mới lên núi, từ xa xa đã thấy Tôn bà bà ở cửa chờ đợi nhìn xung quanh. Hằng năm đều về sư môn vào những ngày này nên năm nào bà cũng chờ tôi như vậy.

Vội vàng đón đến tôi, bà nắm tay tôi, trên mặt tràn đầy nụ cười. Đợi đến khi phát hiện kiểu tóc tôi đã thay đổi thành kiểu búi tóc của người có chồng, bà mới ngạc nhiên “A” một tiếng.

Tôi cười, giới thiệu hai người một lớn một nhỏ phía sau với bà. Đầu tiên bà nhìn Dương Thiên đánh giá giống như đang xem nàng dâu mới cưới vào nhà sau đó thương cảm ôm Quá Nhi vào trong ngực, xót thương cho đứa trẻ mồ côi mẹ.

Sau tôi mới cùng bà tiến vào Cổ Mộ, còn hai người một lớn một nhỏ trước tiên ở bên ngoài chờ.

Sư phụ thấy tôi trở về, trên mặt cũng lộ ra sắc mặt nhàn nhạt vui mừng. Thấy cách ăn mặc của tôi bà ngạc nhiên hỏi lớn tiếng: “Con lập gia đình?”

“Đa”, tôi gật đầu: “Nghĩa tử con bệnh nặng không thể chờ đợi lâu, tỷ ấy luôn hy vọng con có thể có nơi chốn, đúng lúc Dương Thiên cầu hôn, mấy năm nay chàng rất quan tâm đến con, nhân phẩm cũng tin được, con liền đồng ý hôn sự. Trước đó không hướng sư phụ bẩm báo, xin sư phụ trách phạt.”

Sư phụ thở dài: “Chuyện gì cũng có nguyên do, về tình thì có thể lượng thứ. Thân thể nghĩa tử con hiện giờ như thế nào?”

Tôi cúi đầu nói: “Mấy tháng trước tỷ ấy đã qua đời. Lần này trở về, ngoại trừ phu quân của Mạc Sầu còn có con của nghĩa tử bởi vì nó tuổi còn nhỏ nên con cũng dẫn đi theo.”

“Vậy...”, sư phụ khó xử nói: “Tuy về tình thì có thể lượng thứ nhưng tổ sư bà bà của con đã đặt ra quy củ nam tử không thể vào Cổ Mộ của chúng ta...”

“Mạc Sầu hiểu được”, tôi cười nói, “Mạc Sầu dẫn hai người họ tới đây chính là muốn cho họ ra mắt sư phụ để sư phụ có thể thấy người Mạc Sầu lấy. Sau đó để họ xuống núi trước hoặc là về Gia Hưng.”

“Làm vậy, có vẻ phái Cổ Mộ chúng ta rất không hợp với đạo làm người,” Sư phụ suy nghĩ, nói: “Như vậy đi, ta đi ra ngoài gặp họ trước, sau đó ta cho các con xây nhà bên ngoài Cổ Mộ mà ở, như vậy có thể mỗi ngày đều gặp nhau lại không vi phạm quy củ của tổ sư bà bà.”

Tôi gật đầu, mỉm cười đồng ý. Tôi mới xuống núi vài năm, sư phụ trở nên thông suốt rất nhiều.

Lúc Long Nhi mười một tuổi gặp Quá Nhi chín tuổi, tôi mới nhận ra nhờ tôi mà chúng quen biết nhau sớm hơn mấy năm.

Long Nhi vẫn là bộ dáng bà cụ non, nói năng thận trọng, ở bên cạnh tôi cũng không thèm liếc mắt Dương Quá một cái.

Quá Nhi ngược lại rất tò mò đánh giá cô bé xinh đẹp này, cứ gọi là “Tiểu thư tử”, nghe Long Nhi phân tích vai vẻ là lớn hơn nó một bậc, nó đành không tình nguyện kêu Long Nhi là “Long cô cô”.

Ở Gia Hưng không có gì phải vướng bận nên lần này tôi ở lại hơi lâu. Dương Thiên có việc nên đi một mình trước. Sư phụ cảm thấy Quá Nhi tuổi còn nhỏ nên cho nó vào Cổ Mộ ở lại.

Mỗi ngày tôi vừa ở bên cạnh sư phụ, vừa để ý thấy Long Nhi và Quá Nhi đã bắt đầu thân thiết hơn.

Bên cạnh Long Nhi chưa bao giờ có bạn cùng lứa tuổi, cũng không biết trò gì để chơi. Quá Nhi thì khác, nó vốn tinh nghịch, bướng bỉnh, lúc nào cũng cùng chơi với mấy đứa trẻ trong thành, bắt chim bắt cá gì nó cũng biết.

Dù sao Long Nhi cũng chỉ là một đứa trẻ dẫu lạnh lùng thì vẫn có lòng hiếu kỳ của con, chẳng bao lâu sau đã cùng Quá Nhi chơi đùa vui vẻ.

Hai đứa, một đứa thì mặt nghiêm nghị, đứa kia thì không tình nguyện gọi “Long cô cô”, cứ gọi là “Long Nhi”, “Quá Nhi” đích loạn cả lên.

Sư phụ cũng không ngăn cản ngược lại nhìn thấy Long Nhi vui vẻ, trong lòng bà có vài phần vui mừng.

Thấy Long Nhi ở trên giường Hàn Ngọc luyện công, Quá Nhi cũng tò mò leo lên chơi kết quả lạnh chịu không nổi. Nó thấy Long Nhi chịu đựng được thì tính tình quật cường lên cũng ráng gắng gượng chịu đựng.

Sư phụ thấy Quá Nhi trên người chưa từng có công phu gì hết, lại thích thằng bé thông minh khéo nói này liền truyền thụ nội công tâm pháp cho nó. Tuy bà không nói rõ ràng cho nó nhập môn nhưng dẫu sao Quá Nhi cũng là một cậu bé.

Lúc Long Nhi bắt một đám chim sẻ luyện công, hiển nhiên nó cũng đi theo học.

Sau đó học khinh công, học công phu để biết cách làm thế nào ngã trên một sợi dây thừng.

Quá Nhi tuổi còn nhỏ không thể hiểu được những chuyện linh tinh về sư môn. Nó chỉ cảm thấy chơi rất vui. Hơn nữa bởi vì nó luôn dẫn Long Nhi theo chơi đùa, lại cảm thấy Long Nhi là con gái nên trước mặt Long Nhi nó luôn hiếu thắng, không muốn thua kém Long Nhi.

Tôi vốn không định truyền công phu cho nó. Nhưng nếu sư phụ nguyện ý dạy cũng là duyên của nó, tôi sẽ không ngăn cản.

Lần này rời đi, Long Nhi càng lưu luyện hơn năm ngoài, Quá Nhi lôi kéo nó sang một bên, hai đứa nhỏ cứ thăm thì to nhỏ nói suốt.

Tuy Niệm Từ đã mất nhưng nhà của tôi vẫn còn tại Gia Hưng. Cuộc sống của tôi vẫn là cuộc sống trần tục nhiều biến cố chứ không phải nơi Cổ Mộ xa lánh thế tục này.

Trở lại Gia Hưng tôi liền nhận được tin Lục Triển Nguyên bệnh. Theo lời Vệ Uyển nói thì lần này hẳn bệnh nặng rất cực không để ý đến mặt mũi tìm đến tôi xin chữa bệnh. Chỉ vì lần này tôi về sư môn lâu hơn năm ngoài nên hẳn không chống đỡ nổi đến khi tôi trở về.

Nếu sớm một chút tìm đến tôi chữa bệnh, không phải không có việc gì rồi sao?

Hà Nguyên Quân trong nguyên tác là tự sát sau khi Lục Triễn Nguyên chết, ở đây hình như không có...

Có lẽ bởi vì có tôi làm ngoại lực tác động làm tình cảm bọn họ không còn vững chắc, cũng có thể là do Lục Triễn Nguyên nạp thêm mấy người thiếp khiến tình cảm rạn nứt. Tóm lại là Hà Nguyên Quân cũng không về nhà mẹ đẻ nữa.

Con người a! Nếu ở trong dòng chảy vận mệnh thì lựa chọn khác nhau có thể có kết quả hoàn toàn khác nhau.

Tình yêu bao giờ cũng phải trải qua thử thách như vậy. Hơn nữa Lục Triễn Nguyên là người đàn ông tham lam sự mới mẻ còn Hà Nguyên Quân lại quyết không phải là người độ lượng.

Cảm thán một chút tôi liền ném chuyện này ra sau đầu, tôi còn nhiều chuyện phải làm lắm.

Sau đó cứ hằng năm tôi đều dẫn Quá Nhi lên núi, không phải tôi cố ý bồi dưỡng tình cảm cho Long Nhi và Quá Nhi đâu. Tôi chỉ muốn cho tuổi thơ của Long Nhi thêm chút thú vị. Về phần hai đứa trẻ này thì nên thuận theo tự nhiên, tôi không có khả năng quyết định đích.

Đến năm thứ ba tôi dẫn Quá Nhi về núi Chung Nam, không ngờ sư phụ bệnh và đã qua đời.

Long Nhi và Tôn bà bà nói với tôi: sư phụ trước lúc mất có trăng trối lại là tôi phải kế nhiệm chức chưởng môn phái Cổ Mộ phái, dặn Long Nhi không cần theo lời thề không thể xuống núi Chung Nam nữa, đi theo con đường nào đều sẽ do tôi quyết định.

Thì ra lời tôi nói năm đó, sư phụ đều lắng nghe thấu hiểu hết...

An táng sư phụ xong xuôi, tôi gọi Long Nhi vào hỏi nó có dự tính gì không.

Con bé trả lời: “Hết thầy xin nghe chưởng môn sư tỷ.”

Tôi gật đầu, “Muội tuổi còn nhỏ, nội công vừa mới hình thành. Tôn bà bà tuổi đã lớn, võ công không đủ để bảo vệ hai người, để hai người sống ở lại nơi này tỷ không yên tâm.”

Tôi không phải là nói chuyện dọa người. Chưa nói đến Hoắc Đô mang theo cao thủ Mông Cổ tiến đến khiêu khích, hoặc là đám người Hoàng Dung, Quách Phù xông vào Cổ Mộ này thì sau này cả phía sau núi Chung Nam đều bị người Mông Cổ chiếm lĩnh. Ngay cả Toàn Chân giáo còn không thể may mắn thoát khỏi, huống chi Cổ Mộ nhỏ nhỏ này.

Long Nhi chắc chưa hiểu nên hỏi lại: “Sẽ có người đến Cổ Mộ của chúng ta hãm sư tỷ?”

Tôi gật đầu, không muốn dây dưa vấn đề này, “Chính là nội công muội mới hình thành, bây giờ nếu có thể luyện công trên giường Hàn Ngọc vẫn có lợi rất lớn. Như vậy đi, muội cứ ở lại trong Cổ Mộ luyện công, đến khi nào muội đủ khả năng để luyện tập Ngọc Nữ Tâm Kinh, sư tỷ sẽ dẫn muội xuống núi.”

“Dạ, sư tỷ.”

“Nếu gặp phải nguy hiểm hay là địch mạnh để xuống long thạch”, tôi dẫn con bé đến chỗ có thể mở ra mật đạo, “Sau đó từ nơi này chạy ra đi, chút nữa sư tỷ dạy muội một phương pháp bế khí. Muội cùng Tôn bà bà xuống núi thì đến thành Gia Hưng tìm sư tỷ.”

Long Nhi gật đầu đồng ý, “Trước đây muội cũng không biết nơi này có mật đạo, sư tỷ làm thế nào biết được?”

“Đó là do trước đây sư phụ có nói cho sư tỷ nghe. Vừa rồi sư tỷ chỉ nói tình huống lỡ như thôi, tốt nhất là không có chuyện gì, sau đó tỷ sẽ tới đón hai người xuống núi.”

Long Nhi gật gù đầu.

Người không biết không có tội, tội là ở vách tường đá này. Khắc Cửu m Chân Kinh và Ngọc Nữ Tâm Kinh lên tường Cổ Mộ cũng là phiền toái, dù sao xâm nhập Cổ Mộ cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Tôi dùng tay chưởng hủy diệt những thứ này.

Tôi cho rằng học võ nhiều không bằng học y để bụng, bởi vì mục tiêu của tôi tới giờ sẽ không phải là giang hồ. Nhưng bản thân Cửu m Chân Kinh rất xuất sắc làm võ công của tôi tiến bộ rất nhanh, chỉ sợ ngay cả Dương Thiên lúc này cũng không biết chính xác thực lực của tôi

Long Nhi bắt đầu nuôi ong mật. Những con ong này có lực sát thương không nhỏ, tôi cũng không phải lo lắng cho họ nhiều nữa.

10. Chương 10

Chương 10: “Giáo huấn” Quá Nhi

Cứ như thế hai năm trôi qua, tôi vẫn ở trong thành Gia Hưng chữa bệnh từ thiện. Khám xong một người bệnh thì Dương Quá hô to chạy tới, “Cô cô, bên kia có một người nói quen biết mẹ con.”

“Sắp thành người lớn rồi, không được hô to gọi nhỏ như thế nữa”, tôi thản nhiên mỉm cười, giúp nó sửa sang lại quần áo một chút, thấy nó im lặng mới nhẹ nhàng hỏi: “Người quen biết mẹ con ở đâu, cô cô cùng con đi gặp.”

Tôi quán triệt việc dạy dỗ từ lời ăn tiếng nói khiến cho Quá Nhi từ bỏ tính cách xốc nổi ở độ tuổi này. Quá Nhi cực kỳ hiếu thuận, lời tôi nói ra nó không bao giờ cãi lại, lúc này cũng vậy.

Nó gật đầu, không còn chạy nữa mà dẫn tôi đến gặp một người đàn ông hào sảng.

Người nọ lại ngây người, nhìn thấy tôi thì có chút nghi hoặc sau đó vừa chấp tay vừa nói với tôi: “Tại hạ Quách Tĩnh, bạn cũ của Mục Niệm Từ, không biết hiện giờ Niệm Từ hiện ở nơi nào?”

Thì ra là hắn.

“Nghĩa tử vài năm trước đã qua đời”, tôi nhẹ giọng đáp.

“Niệm Từ đã qua đời?”, chợt nghe người xưa đã mất người đàn ông hào sảng này cũng không ngăn được đôi mắt hồng hồng.

Dương Quá cũng có chút buồn. Tôi nhẹ nhàng vỗ lưng nó, điềm tĩnh nói: “Tại hạ là Lý Mạc Sầu, phu gia họ Dương, chuyện trước kia của Quách đại hiệp ta đã từng nghe nghĩa tử nói qua. Nếu là người quen biết tới chơi thì mời người đến nhà ta ngồi, nơi này không thích hợp để nói chuyện.”

Về mặt hấn xúc động hỏi: “Thì ra người cứu sống vô số người chính là Dương phu nhân, nghĩa muội của Niệm Từ?”

Tôi gật đầu, “Không dám nhận. Ta cùng nghĩa tử mười năm trước quen biết, giúp đỡ lẫn nhau rồi kết nghĩa kim lan. Từ sau khi tử ấy qua đời ta cùng Quá Nhi sống nương tựa lẫn nhau.”

Hắn gật đầu rồi vung tay lên ra hiệu. Cách đó không xa còn có thêm mấy người nữa không cần Quách Tĩnh giới thiệu tôi cũng biết đó là Hoàng Dung, Kha Trấn Ác cùng với tiểu Quách Phù.

Quách Tĩnh giới thiệu hai bên với nhau, Kha Trấn Ác nghe xong thì vái chào tôi rồi nói: “Dương phu nhân thật là cao thượng, mấy năm trước chỉ dùng sức lực một mình mà có thể bảo vệ tánh mạng cho dân chúng.”

Tôi đáp lễ nói với ông ta: “Không dám nhận, Mạc Sầu cũng chỉ là làm hết bổn phận”, nói xong tôi dẫn bọn họ đến ngôi nhà chúng tôi ở đã nhiều năm. Tôi và Dương Thiên tuy không thiếu tiền nhưng tôi đã quen sống cuộc sống giản dị, càng không muốn tập cho Dương Quá thói xa xỉ nên nhà cũng không mua quá nhiều đồ đạc. Dương Thiên luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh, không có gì yêu cầu gì đặc biệt mọi việc đều nghe theo lời tôi.

Quách Tĩnh thấy nơi ở của chúng tôi giản dị như thế, không khỏi cảm thán: “Cô nương xem bệnh và phát thuốc miễn phí cho đông đảo dân chúng xem bệnh còn chính mình lại sống tiết kiệm. Quách mỗ thật bội phục!”

Tôi quan sát tỉ mỉ nét mặt bọn họ, Kha Trần Ác cũng có chút than thở, nét mặt Hoàng Dung không biểu hiện gì còn vẻ mặt Quách Phù thì khinh miệt. Chắc thấy các trưởng bối đều cung kính có lẽ với tôi nên nó mới không dám nói năng lỗ mồm.

Cẩn thận đánh giá Hoàng Dung vài lần, người người đều nói nàng ta ở trong “Xạ điêu” thì thông minh lanh lợi, ở “Thần điêu” thì mặt mày dễ ghét (1). Tôi lại cảm thấy nàng ta chẳng có thay đổi gì.

Sự thông minh của nàng ta ở mấu chốt là học tập nhanh chóng và đối với người ngoài lúc nào cũng hoài nghi.

Ví như Dương Khang chẳng hạn, bất kể là Quách Tĩnh, Niệm Từ hay Toàn Chân giáo ai cũng đều tin tưởng Dương Khang đã hối cải, chỉ có nàng ta là không tin. Sự thật cũng đã chứng minh nàng ta đúng cho nên người người đều cảm thấy nàng ta thông minh.

Còn lần này, đối tượng nghi ngờ biến thành Dương Quá thôi. Bởi lần này nàng ta sai lầm nên người ta đều cảm thấy lòng dạ nàng hẹp hòi, mặt mày đáng ghét.

Sự thông minh của nàng ta cho tới bây giờ đều không phải là trí tuệ khoan hồng nhân ái mà chính xác là ở chỗ khôn khéo, cho nên nàng ta vẫn vậy nhưng người khác lại cảm thấy nàng ta thay đổi.

Về phần bao che sự sai trái cho Quách Phù thì...Thật ra cho tới bây giờ nàng ta vẫn luôn là người bao che khuyết điểm cho những người nàng ta yêu thương như Hoàng lão bà và Quách Tĩnh trong “Xạ điêu” nhưng lúc đó không ai chán ghét nàng ta thôi.

Nàng ta là con người khôn ngoan biết lấp liếm điều sai trái của mình – một con người cũng phạm sai lầm như những người bình thường khác.

Nếu như trong “Xạ điêu” lấy sự thông minh “Liệu sự như thần, thấu rõ lòng người” ra yêu cầu nàng ta hoặc nếu không lấy danh phận “Nữ hiệp” đối đãi thì chắc chắn hành động của nàng ta khó có thể thông cảm hoặc tha thứ.

Tôi dẫn bọn họ vào nhà ngồi sau khi cho Quá Nhi dâng trà thì để nó đứng phía sau tôi.

Nói chuyện một hồi về cuộc sống của Mục Niệm Từ mấy năm nay, rồi lúc nàng ấy sinh bệnh như thế nào. Bọn họ hỏi cái gì, nếu biết tôi đều trả lời hết.

Cuối cùng Quách Tĩnh mở miệng nói: “Ta cùng cha Quá Nhi kỳ thật là anh em kết nghĩa, hiện giờ cha mẹ nó đã mất, ta muốn nhận Quá Nhi về nuôi dưỡng, không biết.....”

Phía sau Dương Quá vội la lên: “Cô cô, con không muốn đi cùng ông ấy.....”

Tôi liếc mắt nhìn nó một cái, ý bảo nó yên tâm không được nóng nảy ngược lại thần nhiên nói Quách Tĩnh: “Chuyện Quách đại hiệp với cha Quá Nhi kết nghĩa, Niệm Từ đã nói hết cho ta. Ta với tỷ ấy cũng là chị em kết nghĩa, trước khi mất tỷ ấy đem Quá Nhi giao lại ta. Ta sẽ không đưa nó giao cho bất luận kẻ nào nuôi dưỡng cả.”

Quách Tĩnh nghe vậy gật đầu nói: “Là ta suy nghĩ không chu toàn, ta thấy võ công Dương phu nhân nhẹ nhàng linh hoạt, không thích hợp cho nam tử học tập. Không bằng cho Quá Nhi nhận ta làm sư phụ học chút võ công của ta?”

Quá Nhi nghe vậy không có phản ứng gì. Ngoại trừ nó có học chút võ công phái Cổ Mộ ra tôi và Dương Thiên đều không dạy nó thêm gì hết. Bởi vì đi theo tôi học y, có lẽ là do phân tán tinh thần và thể lực, cũng có thể là nó thích chữa bệnh cứu người hơn nên đối với võ học nó cũng không tha thiết lắm.

Tôi trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu nói: “Chuyện Quách đại hiệp đề nghị thật sự có thể cân nhắc, chỉ là phía trước còn một vụ án rắc rối khác.”

“Vụ án?”, đám người Quách Tĩnh đều khó hiểu nhìn phía về tôi, riêng Hoàng Dung thì có chút dăm chiêu.

Tôi nói với Quá Nhi: “Quá Nhi, con quỳ xuống trước linh vị của cha mẹ chăm chú nghe cô cô nói, cô cô không gọi thì con không được mở miệng, biết không?”

Tôi nghiêm túc đứng lên. Nó liền biết là chuyện rất quan trọng nên nó gật đầu, đến trước linh vị của Niệm Từ và Dương Khang mà quỳ xuống.

Tôi đứng lên, đi đến phía sau nó thản nhiên nói: “Bây giờ, cô kể cho con nghe chuyện về cha con. Những vị ngồi đây đều là những người năm đó có liên quan, để họ nghe lại lần nữa cũng tốt.”

Dương Quá vẫn thường hỏi tôi rất nhiều về chuyện cha nó, tôi vẫn nói chờ nó lớn lên mới nói nó nghe. Hiện giờ nghe thấy tôi muốn nói, trong lòng nó không khỏi xúc động, ra sức gật đầu.

Hoàng Dung vội la lên: “Dương phu nhân, lúc này chỉ sợ không thích hợp? Quá Nhi tuổi còn quá nhỏ.”

Tôi thản nhiên nói: “Quá Nhi là do chính mắt ta nhìn thấy nó lớn lên. Ta cho rằng nó có thể hiểu”, không đợi nàng ta phản đối, tôi quay sang Kha Trấn Ác nói: “Kha đại hiệp là người công bằng chính trực, nếu Mạc Sâu nói có gì không công bằng, xin Kha đại hiệp chỉ ra chỗ sai.”

Kha Trấn Ác vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu nói: “Ta tin tưởng cách cư xử của Dương phu nhân.”

Vì thế tôi chậm rãi kể lại chuyện năm đó. Lúc nghe tôi kể nước mắt Dương Quá rơi như mưa.

Tôi xoa xoa đầu nó, xoa người lạnh nhạt hỏi: “Xin hỏi Kha đại hiệp, Quách đại hiệp, Quách phu nhân, Mạc Sâu nói có gì không công bằng không?”

Quách Tĩnh nghe lại chuyện cũ đôi mắt hồng lên chỉ gật đầu, Kha Trấn Ác cùng Hoàng Dung đều thở dài nói: “Điều Dương phu nhân nói đều là sự thật.”

Tôi gật đầu, nói với Dương Quá: “Những việc cha con làm đều trái với lợi ích dân tộc, trái với hiếu đạo. Cho nên mẹ con là Mục Niệm Từ mới nhờ Quách đại hiệp đặt cho con cái tên “Quá” ý là mong con thay đổi”, sau đó quay đầu hỏi Quách Tĩnh: “Thưa, có phải như vậy không?”

Quách Tĩnh gật đầu nói: “Đúng là như vậy.”

Tôi nói tiếp: “Mẹ con là nghĩa nữ của ông nội con, có tình cảm huynh muội với Quách đại hiệp, có tình nghĩa bạn bè với Quách phu nhân. Cha mẹ ruột của mẹ con chết trong chiến loạn người Hán chống người Kim. Cho nên dù nói theo lợi ích dân tộc hay cá nhân thì mẹ con đều không thể tán thành với cha con. Chỉ là mẹ con vẫn luôn tin tưởng cha con hối cải, đáng tiếc cuối cùng không có. Sau này cha con lại ra tay tập kích Quách phu nhân, không phải do Quách phu nhân cố ý hại. Mẹ con biết chuyện này cũng không trách cứ vợ chồng Quách đại hiệp. Quá Nhi, điểm này con cần phải ghi nhớ.”

“Dạ”, Quá Nhi cẩn thận trả lời.

Tôi gật đầu, tiếp tục nói: “Quá Nhi! Những điều kể tiếp cô nói con cần phải nghe cẩn thận.”

“Dạ.”

“Bà nội con tính cách nhu nhược, bà chưa bao giờ nói thân thể thật sự cho cha con biết, cũng không nói rõ cha con là người Hán. Sự phụ của cha con cũng chỉ dạy võ công, chưa bao giờ nói qua thân thể, càng không dạy cho cha con biết cái gì là lợi ích dân tộc. Đây đều là sai lầm của bọn họ. Cha con từ lúc sinh ra đến khi mười tám tuổi đều nghĩ mình là thể tử nước Kim. Bà nội con lúc ở vương phủ mỗi ngày đều thương tiếc ông nội nhưng lại không dạy dỗ cha con. Còn Hoàn Nhan Hồng Liệt lại xem cha con như con ruột, tự mình nuôi dạy, cực kỳ yêu thương. Cho nên cha con kính trọng ông ta yêu ông ta, xem ông ta như cha ruột là lẽ thường của con người, con có hiểu không?”

“Quá Nhi hiểu được”, vẻ mặt Dương Quá nghiêm túc.

“Đột nhiên có một ngày, có người nói với cha con rằng cha con còn một người cha khác, còn nói cha con là người Hán. Cha con tưởng người kia là kẻ thù của Hoàn Nhan Hồng Liệt nên không chịu nhận cũng là chuyện bình thường. Giả sử cô cô cùng mẹ con từ nhỏ đã nuôi dưỡng con lớn lên, bỗng nhiên có người nói chúng ta là kẻ thù của con, con có thể làm hại chúng ta không?”

“Không thể, Quá Nhi vĩnh viễn sẽ không làm hại cô cô”, Dương Quá nói rõ từng chữ.

Tôi gật đầu, tiếp tục nói: “Cha con không biết đến lợi ích dân tộc làm nhiều việc hại người, đó đều là sự thật. Nhưng cô cô muốn con phải biết, bản chất cha con không phải là người xấu. Hoàn Nhan Hồng Liệt

dạy cha con nói, dìu dắt cha con đi, lúc cha con sinh bệnh thì chăm sóc, dạy đọc sách, dạy cha con đạo lý làm người, ngày ngày nhìn thấy cha con lớn lên. Giống hệt những gì cô cô và mẹ con làm cho con nên ông ta đối với cha con mà nói mới chính là cha ruột. Đối với cha con, làm Vương gia thế tử thậm chí tương lai là hoàng đế nước Kim mới chính là cuộc sống của cha con. Nếu cô cô nuôi con đến năm con mười tám tuổi rồi nói thật ra con là người Kim hẳn là phải giết người Tống giết cô cô báo lại thù, con có thể làm được không?”

Dương Quá lắc đầu, “Con là do mẹ cùng cô cô nuôi lớn, con chính là người nước Tống.”

Tôi gật đầu, “Đúng vậy, cho dù là cha ruột của cha con hay là bỗng nhiên ở đâu chui ra một nghĩa huynh, hay là đồng môn của Toàn Chân giáo, trong lòng cha con đều không quan trọng bằng người đã nuôi cha con khôn lớn. Chính những người này cố tình muốn giết ông ấy, cha con không muốn đành phải nhận giặc làm cha. Những người này trước kia chưa bao giờ nói cho cha con biết ông nội ruột con là ai, hiện giờ lại lấy cái gì lợi ích dân tộc đại nghĩa ra mà dạy, chuyện bọn họ làm là không có đạo lý. Mấy vị đại hiệp, Mạc Sầu nói vậy có không công bằng không?”

Kha Trấn Ác há miệng chưa kịp nói gì thì Quách Tĩnh mở miệng nói

“..... Khi đó ta thật sự không nghĩ ra như vậy, xem ra là chúng ta quá mức bức bách Dương huynh đệ rồi.”

Tôi chậm rãi ngồi xuống, nói với Dương Quá nói: “Ưu khuyết điểm của cha con, là đúng hay là sai cô cô đã đều giảng rõ ràng cho con biết, bây giờ con có hiểu hết chưa?”

Dương Quá gật đầu, “Quá Nhi hiểu hết.”

“Những võ lâm nhân sĩ này xác thực là yêu quốc yêu dân nhưng bọn họ xử sự vội vàng hấp tấp lỗ mãng, đã thế lại không biết điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác (2). Cần phải biết ơn nuôi dưỡng lớn hơn ơn sinh thành, nếu từ nhỏ bọn họ có thể cẩn thận dạy dỗ cha con đến khi trưởng thành, chưa hẳn là cha con có thể không hiểu được thế nào là trung hiếu. Bọn họ lại nhân lúc cha con vừa biết được thân thế thật sự thì mệnh lệnh cha con, bức bách cha con hại ngược người Kim làm người thân phải đau lòng còn kẻ thù thì khoái chí. Cô cô phải dạy con điều thứ nhất đó là, bất luận tương lai con có phải người giang hồ hay không, đều phải thận trọng, phải xem xét dưới góc độ của người khác, ghi nhớ tám chữ ‘Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân’ (3).

“Dạ, Quá Nhi nhớ kỹ.”

“Bất kể vì lý do cá nhân gì thì cha con cũng đã đi ngược lại lợi ích dân tộc. Điều này con phải thừa nhận. Điều thứ hai cô cô dạy con: đó là chúng ta đều là con cháu của Viêm Hoàng, đều là người dân tộc Hán, bất luận là có thù riêng hay tình riêng gì khi đối mặt với lợi ích đất nước đều phải đặt đại nghĩa lên trước.”

“Dạ.”

“Mặc kệ cha con có làm gì sai, thì ông từ đầu đến cuối vẫn là yêu thương mẹ con thật lòng. Mẹ con cho đến trước khi chết cũng không quên được ông ấy. Cho nên cô cô hy vọng con có thể làm được điều thứ ba đó là: bất luận người khác đối đãi cha con thế nào, trong lòng con không thể khinh bỉ cha, thống hận cha. Con chỉ cần nhớ rõ, ông ấy là cha của con, là người chồng mà mẹ con một lòng yêu thương. Cha con đã mất, như vậy tội nghiệt của ông ấy cũng đều có thể chuộc lại.”

“Dạ.”

“Nếu tương lai con trở thành người trong giang hồ, đi lại trên giang hồ sẽ có người bởi vì con là con trai của Dương Khang mà đối với con có thành kiến, thậm chí căm thù con. Cô cô phải dạy con điều thứ tư đó là con không thể vì xuất thân của một người mà có thành kiến với người ta. Giống vị Quách phu nhân đây bởi vì là con gái của Đông tà đạo Đào Hoa mà năm đó cũng bị giang hồ chính đạo mắng là yêu nữ, có phải thế không?”, ta giương mắt nhìn thẳng Hoàng Dung.

Nàng không nghĩ tới tôi đột nhiên nói đến nàng ta, không khỏi cười khổ nói: “Dương phu nhân nói không sai.”

Kha Trấn Ác nghe vậy không khỏi có chút xấu hổ, hẳn đúng là một trong số những người đó.

Tôi gật đầu, “Nếu không phải năm đó bang chủ Cái Bang Hồng Thất Công thu nhận Quách phu nhân làm đồ đệ, lại truyền lại chức bang chủ Cái Bang, Quách phu nhân cũng sẽ không dễ dàng được giới giang hồ chính đạo thừa nhận như vậy. Khi đó Quách phu nhân có làm gì xấu đâu? Chỉ vì xuất thân mà trên giang hồ người nào gặp cũng đòi đánh. Quá Nhi! Cô cô dạy con điều này không phải bởi vì chuyện của con tương tự, mà là muốn con phải biết không thể vì xuất thân của một người, không thể vì người khác nói cái gì, thì mình liền có thành kiến theo. Tại có thể nghe điều sai, mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là đúng. Con phải cẩn thận phán đoán, xử sự thận trọng.”

“Dạ.”

“Lần đầu tiên cô cô và mẹ con gặp nhau, con sinh bệnh mà ngay cả bác xem bệnh cho con mẹ con cũng không có. Con là mồ côi từ trong bụng mẹ, một nữ tử như mẹ con, sinh con xong mỗi ngày đều phải dệt vải, thêu hoa nuôi sống con. Dù cuộc sống khó khăn thế nào cũng không dựa dẫm vào người khác, tự cường tự lập. Nếu bà nội của con kiên cường như mẹ con, cha con sẽ không có kết cục như thế. Bởi vậy cô cô muốn con nhớ rõ, con là con trai của cha con, là đứa con của mẹ con. Mẹ con là người mẹ giỏi giang nhất. Con nhất quyết không thể trở thành người như cha con bởi vì con là con của Mục Niệm Từ.”

Dương Quá mặt đầy nước mắt nói: “Dạ.”

Mọi người trong sảnh lắng nghe đều không khỏi thở dài.

Tôi nói tiếp: “Mẹ con hy vọng con có thể làm một người bình thường, bình an sống cả đời, bởi vậy cô cô không truyền thụ võ công gì cho con hết. Nhưng hiện giờ bạn cũ của mẹ con đến đây, võ công Quách đại hiệp cực kỳ cao siêu, trước linh vị của mẹ cô cô cho con lựa chọn. Nếu lựa chọn con báo thù cho cha thì không thể bái Quách đại hiệp làm thầy, cô cô sẽ tự mình dạy con. Bởi vì người chết là cha con, cô cô cũng không thể ngăn cản con báo thù. Còn nếu con cảm thấy vợ chồng Quách đại hiệp không làm sai, quyết định không báo thù thì phải lấy danh nghĩa của mẹ con thề rằng sẽ mãi mãi không báo thù. Như vậy, nếu con muốn bái Quách đại hiệp làm thầy, cô cô sẽ không ngăn cản con.”

Dương Quá im lặng một lúc lâu, mọi người trong sảnh chờ đợi câu trả lời đều nhìn vào người thiếu niên đang quỳ trước bài vị mẹ, sau đó nghe được Dương Quá nói: “Mẹ con cho rằng cha con làm sai thì con cho rằng ông làm sai. Con là Dương Quá nghĩa là sửa đổi, sao có thể tái phạm sai lầm? Vợ chồng Quách đại hiệp cũng không làm sai, trước linh vị của mẹ, con xin thề mãi mãi sẽ không báo thù cho cha con.”

Trong lòng tôi đau xót, nói: “Con ngoan, mau đứng lên đi.”

Dương Quá đứng dậy, nhào vào lòng tôi mà khóc nức nở.

Tôi nhẹ nhàng vỗ lưng nó mãi đến khi nó bình tĩnh lại mới nói: “Nếu đã quyết định không báo thù, vậy thì đến gặp những người bạn cũ của cha mẹ con đi. Đây là Quách bá phụ của con, Quách bá mẫu, Kha đại hiệp là sư phụ của Quách bá phụ, con phải gọi là Kha công công.”

“Dạ”, Dương Quá đáp xong thì đi đến trước mặt họ hành lễ rồi mới trở lại bên người tôi.

Làm nền như vậy đã đủ rồi, tôi mới mở miệng nói: “Ba vị đều là đại hiệp yêu nước yêu dân, hiện giờ Mạc Sầu cũng muốn xin các vị cam đoan một điều. Ta biết thành kiến các vị đối với Dương Khang đã sâu nhưng ta hy vọng lúc các vị đối mặt với Quá Nhi đừng nhớ tới sai lầm của Dương Khang mà hãy nhớ nhiều những điểm tốt của Niệm Từ. Niệm Từ từng nói tướng mạo Quá Nhi rất giống Dương Khang, ta nghĩ lớn lên sẽ càng giống hơn. Ta hy vọng các vị trưởng bối của Quá Nhi có thể không có thành kiến với Quá Nhi.”

Kha Trần Ác nhìn chưa ra cho nên tôi nhìn thẳng Hoàng Dung. Nàng cùng tôi nhìn nhau trong chốc lát, cười nói: “Dương phu nhân nói điều này là cố ý nói với riêng ta.”

“Đúng vậy”, tôi gật đầu thừa nhận không che giấu, “Cách đối nhân xử thế của các vị, ta đều nghe Niệm Từ từng nói qua. Quách đại hiệp là người nhân hậu, ta cũng không lo lắng. Tính cách Kha đại hiệp trong sáng vô tư sẽ không làm khó xử một đứa nhỏ. Còn Quách phu nhân thông minh lanh lợi, Mạc Sầu nói lời bất kính người thông minh đều là kẻ đa nghi. Ta sợ lòng nghi ngờ của phu nhân sẽ làm tổn thương đứa trẻ mà ta và Niệm Từ hết lòng bảo hộ.”

Hoàng Dung thở dài, “Dương phu nhân lo lắng không sai! Lúc ta mới gặp Quá Nhi, thấy dung mạo nó giống Dương Khang năm đó liền cảm thấy không thích.”

Quách Tĩnh nghe vậy giật nảy người, “Dung nhi.....”

Hoàng Dung thần nhiên cười, ngăn trở hấn, “Lúc nhà tôi nói muốn đem Quá Nhi về nuôi dưỡng, trong lòng tôi còn nghĩ làm thế nào ngăn cản việc này. Thế nhưng, ngày hôm nay thấy Dương phu nhân dạy dỗ Quá Nhi thì lòng nghi ngờ của ta đã tan. Dương phu nhân tuy nhỏ hơn so với ta vài tuổi nhưng phu nhân suy nghĩ sâu rộng ta không sánh bằng. Dương phu nhân yên tâm, ta cam đoan này sau sẽ không có thành kiến đối với Quá Nhi.”

“Đa tạ Quách phu nhân”, tôi gật đầu mỉm cười sau đó hành một lễ với Kha Trấn Ác,” Vừa rồi trong lời nói của Mạc Sầu có chút mạo phạm với Kha đại hiệp mong Kha đại hiệp đại nhân đại lượng không tính toán.”

Kha Trấn Ác chỉ thở dài, lắc đầu không nói.

“Khá lắm! một nữ nhi trẻ tuổi mà có kiến thức như vậy”, một bóng người màu xanh xám từ trên cao bay xuống, “Ta không biết từ lúc nào trong chốn giang hồ lại có một nhân vật như thế.”

Tôi cả kinh, trước đó tôi không nhận thấy được bên trên có người.

Mọi người cũng giật mình sau đó ngạc nhiên mừng rỡ, Hoàng Dung bổ nhào vào người áo xanh trước mặt, “Cha, cha đến đây lúc từ lúc nào?”

Thì ra là ông ta.

Ông mang mặt nạ, nhìn không ra dung mạo.

Tôi cúi người hành lễ với ông ta, “Mạc Sầu xin ra mắt Đông tà tiên bối.”

Ông khoát tay đối với việc hành lễ không thêm để ý, “Người là đệ tử của ai?”

“Tổ sư con tên là Lâm Triều Anh, năm đó có quan hệ rất tốt với Trọng Dương chân nhân không biết tiên bối có quen biết bà bà hay không?”

“Thì ra là nàng ta”, Đông tà hồi tưởng một chút, “Tổ sư của ngươi là một nữ tử còn mạnh mẽ hơn cả nam nhân, có vẻ như ngươi cũng thế.”

“Con không dám nhận”, tôi mỉm cười nói.

Lúc Hoàng Dung cùng ông ta nói chuyện, Quách Phù quần quít lấy ông ta làm nũng. Tôi nhanh chóng tính toán một chút: Quách Tĩnh không khéo dạy con cái, Hoàng Dung thì không biết có thể hết lòng hết dạ hay không, huống hồ còn có con bé Quách Phù không hiểu chuyện kia, khó tránh khỏi làm Quá Nhi không tổn thương. Tuy nói trải qua đau khổ mới có thể trưởng thành nhưng thân là cha mẹ hay trưởng bối sao có thể biết rõ ở nơi đó có khó khăn mà còn trơ mắt nhìn thấy nó phải chịu chứ.

Bất quá vẫn phải hỏi ý kiến của Quá Nhi. Nhân lúc bọn nói chuyện, tôi hỏi Quá Nhi: “Con có nguyện ý bái Quách bá phụ Quách bá mẫu làm sư phụ không?”

Trong sảnh đều là cao thủ, giọng tôi tuy nhiên nhỏ nhưng bọn họ vẫn nghe được, bởi vậy lúc này đều im lặng nhìn Quá Nhi.

Dương Quá cúi đầu suy nghĩ một lát sau đó ngẩng đầu lên kiên định nói với tôi: “Quá Nhi không muốn bái Quách bá phụ Quách bá mẫu làm sư phụ.”

Quách Tĩnh chấn động, “Việc này..... Dương phu nhân..... vậy?”

Tôi khẽ cười nói: “Quách đại hiệp, khoan nóng nảy”, quay đầu nhẹ giọng hỏi: “Có thể nói cho cô cô biết lý do vì sao không?”

Dương Quá gật đầu,”Ông nội con cùng cha của Quách bá phụ thân nhau như anh em, làm cho cha con cùng Quách bá phụ cũng kết nghĩa anh em. Mẹ con và Quách bá phụ cũng cũng xem như là anh trai em gái, còn để Quách bá phụ đặt tên cho con. Con xem Quách bá phụ Quách bá mẫu như là trưởng bối, họ đều là người thân của cha mẹ con. Nhưng dù sao cha con chết cũng là vì Quách bá mẫu, tuy con đã thề không báo thù bởi vì cha con làm sai. Dầu thế nào đi nữa không báo thù cho cha đã là bất hiếu, con làm sao có thể còn bái Quách bá phụ làm thầy, nhận ân huệ của họ được? Con nghĩ mẹ con tuy chưa từng trách vợ chồng Quách bá phụ nhưng vì sao trước kia dù cuộc sống nhiều khó khăn thậm chí trước khi mất, mẹ đều

không muốn tìm cầu xin vợ chồng Quách bá phụ trợ giúp, mà lại đem con giao phó cho cô cô. Nhất định mẹ con cũng có suy nghĩ giống như con”, Dương Quá nói xong thì quỳ xuống trước mặt tôi, “Nếu Quá Nhi nói không đúng, xin cô cô chỉ ra chỗ sai.”

Nó nói một phen ngay cả Kha Trấn Ác cũng liên tục gật đầu y như tôi, Hoàng lão tà vuốt râu trầm mặc không nói.

Hoàng Dung cũng im lặng. Quách Tĩnh nhìn chúng ta còn muốn tiếp tục khuyên nhủ, tôi chỉ mỉm cười nói: “Quách đại hiệp, Quá Nhi có suy nghĩ riêng chỉ cần là có đạo lý ta sẽ không bắt buộc nó nghe ta. Mạc Sầu thấy, một người võ công cao cường mà không phân biệt biết đúng sai cũng không bằng một người võ công bình bình mà sáng suốt. Hiện giờ Quá Nhi đã hiểu hiểu thuận, trong lòng Mạc Sầu rất vui mừng, xin Quách đại hiệp không cần phải khuyên nữa”, tôi xoa đầu Quá Nhi mỉm cười nói: “Tình tình Quá Nhi giống ta, một khi đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi. Từ nay về sau Mạc Sầu sẽ truyền thụ võ học cho nó.”

Sắc mặt Quách Tĩnh có chút ảm đạm gật đầu. Đông tà không biết nhớ tới điều gì, cũng thở dài, “Ta đi đây”, chớp mắt đã biến mất.

Hoàng Dung đuổi theo chạy ra ngoài còn muốn nói tiếp đã không còn thấy bóng người.

Bọn họ hẹn ngày sau sẽ đến thăm rồi từ biệt rời đi.

Chỉ còn lại tôi cùng Quá Nhi, mặt đối mặt, bỗng nhiên nó đến trước mặt tôi quỳ xuống, “Cô cô, xin hãy nhận của Quá Nhi một lạy”, rồi nghẹn ngào nói không nên lời.

Tôi thở dài đỡ nó đứng lên.

Anh hùng cụt một tay cái gì? Thần điêu hiệp lữ cái gì?

Tôi mặc kệ tình huống kinh điển gì. Tôi chỉ cần dốc lòng bảo vệ đứa nhỏ này sống tốt là được.

Tôi âm thầm tính toán, những lời ngày hôm nay nói ba người kia chắc chắn đều tán thành. Bởi vì tôi lấy danh nghĩa là dạy dỗ một đứa nhỏ nhưng lại ở linh vị của Niệm Từ nên bọn họ cũng không nói gì phản đối.

Hoàng Dung quá khôn ngoan, lòng nghi ngờ quá nặng, trăm phương ngàn kế đối phó một đứa nhỏ, làm người ta sinh ghét.

Còn Kha Trấn Ác là kẻ không biết phân biệt đúng sai, gặp chuyện thì cho rằng mình là chính phái, ai phản đối hẳn đều cho là tà ma ngoại đạo. Trong nguyên tác thậm chí có lần lỡ tay suýt giết tiểu Dương Quá, thật là quá đáng.

Cuộc nói chuyện hôm nay, thứ nhất là dạy Dương Quá, thứ hai là đập ba người này, nói cho bọn họ biết tôi mới là người giám hộ của Dương Quá, đừng tùy tiện lấy thân phận trưởng bối khoa tay múa chân, ngang ngược can thiệp vào chuyện của Quá Nhi.

Tôi thở ra, không dự đoán được hôm nay bọn họ lại tìm đến đây, tôi cứ thế mà ứng biến nhưng phát huy cũng không tệ lắm.

Bên kia, mấy người họ cũng nghĩ đến chuyện hôm nay phát sinh, cảm xúc dâng trào cứ thở dài không ngớt.

Quách Tĩnh nói chuyện chùng mực: “Dương phu nhân dạy dỗ Quá Nhi thật là tốt.”

Kha Trấn Ác gật đầu nói: “Dương phu nhân thật sự là nghĩa sĩ, tuy nói chuyện có chút khó nghe nhưng ta cũng không thể không thừa nhận nàng ta nói rất đúng. Trước kia ta cũng là một trong những người hiểu lầm Dung Nhi.”

Hoàng Dung cười nói: “Chuyện đã qua nhiều năm, nhắc lại làm gì”, trong lòng vẫn để ý chuyện Mạc Sầu dạy dỗ đứa nhỏ. Sau nhìn lại Quách Phù trắng trẻo đáng yêu bên cạnh, cảm thấy tâm trạng dịu đi một phần, cảm thấy con nhà mình vẫn là đứa nhỏ giỏi nhất.

(1) – diện mục khả tăng (mặt mày dễ ghét)

(2) nghĩa là: Điều mình không thích thì đừng làm cho người khác. Tám chữ này được trích từ một câu nói của Khổng Tử.

(3) “ , ; , ” – Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân; Tại bang vô oán, tại gia vô oán. (Điều mình không thích thì đừng làm cho người khác; Nơi quê hương, gia đình mình thì tránh gây thù chuốc oán)

11. Chương 11

Chương 11: Ai là anh hùng chân chính?

Mấy năm nay cuộc sống của chúng tôi cũng giống những dân chúng bình thường. Đạo này tôi có dạy cho Quá Nhi ít chữ. Đợi nó lớn một chút tôi sẽ cho nó đi học, đọc sách, cùng những đứa trẻ khác.

Tôi không hy vọng nó học nhiều Tống Tử hay đạt công danh gì. Chỉ hy vọng nó biết quy tắc của thế giới này, biết” Lễ nghĩa liêm sỉ”. Như vậy, tương lai nó muốn phá vỡ bất cứ quy tắc nào, nó sẽ biết làm thế nào sử dụng các quy tắc, làm thế nào để tránh các quy tắc.

Quan trọng là hy vọng nó không trở thành một người vô tri.

Trong nguyên tác Dương Quá và Tiểu Long Nữ là một đôi tình nhân nhưng tôi lại cảm thấy bọn họ thật đáng thương bởi vì ngoại trừ đối phương họ không còn gì khác. Không hiểu lịch sử, không hiểu văn hóa, không hiểu lợi ích quốc gia nên Dương Quá mới từng ở trong quân trường Mông Cổ uống rượu ăn thịt trong lúc Quách Tĩnh sống chết bảo vệ thành Tương Dương, còn Long Nhi nhân lúc Doãn Chí Bình đối phó người Mông Cổ thì lại giết chết Doãn Chí Bình.

Trong mắt bọn họ ngàn vạn người Hán bị kỵ binh Mông Cổ giày xéo không có liên quan đến bọn họ. Bọn họ không hiểu cái gì gọi là lòng trung thành với dân tộc hết như người không có gốc rễ. Cho nên, tôi mới nói họ đáng thương.

Thế nào gọi là rời xa trần thế? Nếu nói không màng đến trần thế kiểu đó thì thật là đáng buồn. Không biết nữ anh hùng Lâm Triều Anh nhìn thấy con cháu của mình như thế, liệu bà có tự trách quy củ và phương châm giáo dục của mình quá kém hay không?

Dương Quá đã từng bối vì khuôn mặt đẹp như tiên của Long Nhi mà tha thứ cho sự vô tri của nàng. Vậy đứng dưới góc nhìn khác suy xét nếu Long Nhi là cô gái có ngoại hình xấu xí thì Dương Quá có còn yêu thích nàng không?

Nếu như đó không phải tiểu thuyết mà là cuộc sống thực tế thì hai người họ làm sao sống một cuộc sống nhàm chán như thế?

Ngoại trừ võ công và tình yêu, họ có thể bàn luận chuyện gì? Bàn luận võ công suốt từ sáng đến tối mà không có bạn bè, không có trách nhiệm và nghĩa vụ gì khác, không có chuyện gì mới mẻ, không có ý nghĩa sinh tồn. Nếu chỉ có tình yêu của hai người thì cuối cùng tình yêu cũng sẽ phai màu.

Nếu họ không xa cách nhau mười sáu năm, Quá Nhi sẽ vẫn là người lỗ mãng cẩu thả, Long Nhi cũng sẽ không biết thế sự và thấu hiểu lòng người, tôi rất khó tưởng tượng họ sẽ có kết quả gì tốt. Ngược lại nhờ xa nhau mười sáu năm nên họ mới hết sức quý trọng và khoan dung đối phương.

Lúc trước đọc sách đến đoạn hai người cuối cùng gặp lại tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ đến khi đọc thấy hai người trở lại trong Cổ Mộ kết hôn không làm thêm gì nữa trong lòng tôi chỉ có mấy chữ – “Không có ý nghĩa”.

Trong sách có nói lúc Quá Nhi vì chúc mừng sinh nhật Quách Tương mà đốt lương thảo của quân Mông Cổ cản trở quân Mông Cổ nhân tiến bước, thì nhất thời vô cùng nổi bật vượt xa cả hào quang của Quách Tĩnh.

Điều này có thật sự đúng không?

Nếu không phải cách xa Long Nhi mười sáu năm, Dương Quá có làm việc này không? Một khi gặp lại Long Nhi, hai người họ lập tức trốn về Cổ Mộ, không thấy bao giờ còn thấy tung tích, đây mới là minh chứng rõ ràng.

Trái lại Quách Tĩnh rõ ràng có đảo Đào Hoa đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh lại hơn mười hai mươi năm trời bảo vệ Tương Dương.

Làm anh hùng thoải mái lắm sao? Dĩ nhiên là không phải.

Quách Tĩnh là người ngốc nghếch không biết miệng lưỡi nhưng hẳn không chỉ giao thiệp với quan viên tướng lãnh mà còn cận kề với những người trong võ lâm có “tính cách” khác nhau, duy trì sự hòa thuận cân bằng giữa họ. Sở dĩ hẳn có thể được mọi người tín nhiệm, chỉ là bởi vì một câu – lâu ngày hiểu được lòng người.

Nếu thỉnh thoảng Dương Quá làm một vài chuyện cũng không có gì khó nhưng hơn mười – hai mươi năm thủ một cái thành, bảo vệ dân chúng, bảo vệ gia đình của họ nơi đó, dễ dàng lắm sao?

Sau đại quân Mông Cổ phá thành, cả nhà hãn ngoại trừ Quách Tương còn sống sót tất cả đều chết trận. Điều này dễ dàng lắm sao?

Dương Quá là do không có chỗ để đi, không có người làm bạn nên mười sáu năm đó mới làm không ít chuyện tốt, làm một anh hùng tạo ra không ít danh tiếng. Thế nhưng một khi tìm được Long Nhi, bọn họ sẽ nhanh chóng rời đi.

Quách Tĩnh rõ ràng cũng có nhà để về, có người vợ thân yêu bầu bạn, có đảo Đào Hoa không thể bị chiến tranh xâm nhiễu vẫn nguyên ý liệu chết chiến đấu tới cùng.

Phẩm cách Quách Nhi và Quách Tĩnh, tốt xấu thế nào vừa xem là hiểu ngay. Có lẽ bởi vì diễn viên trong Thần Điêu quá phóng đại, những thành tựu đạt được vượt xa cả Quách Tĩnh. Kỳ thật cho tới bây giờ cũng không có.

Trong tất cả các nhân vật chính của Kim Dung Quách Tĩnh là nhân vật nam có trách nhiệm nhất.

Đó là lý do vì sao tôi chú trọng việc giáo dục Quách Nhi. Vì tôi biết, loạn thế sắp đã đến. Mấy chục năm sau, kỵ binh Mông Cổ sẽ giày xéo từng góc ngách Trung Nguyên còn những người sống sót sẽ trở thành “Nô lệ và tài sản” của bọn quý tộc Mông Cổ.

Cái nhìn sâu sắc về thời đại và lịch sử là không thể thay đổi. Cho dù tôi biết rõ hướng đi của lịch sử, liệu tôi có thể thay đổi triều đình nhà Tống suy nhược và quân đội không? Tôi có thể thay đổi sự dũng mãnh của kỵ binh Mông Cổ không?

Không có khả năng.

Ở trong hoàn cảnh lịch sử như vậy ngay cả vận mệnh chính mình tôi còn không thể nắm chắc, mỗi người thân bên cạnh sẽ có kết quả gì, tôi hoàn toàn không thể đoán trước. Bất quá kém cỏi nhất chỉ có thể tự tử như Quách Tĩnh mà thôi.

Cho nên tôi muốn giáo dục Quách Nhi đúng đắn, chính là hy vọng nó sẽ trở thành một người biết lẽ phải, dù rằng người biết lẽ phải luôn khổ hơn những kẻ ngu ngốc.

Tôi không chỉ cho Quách Nhi đọc sách mà hằng năm mấy tháng ở núi Chung Nam tôi còn cho Quách Nhi dạy Long Nhi học lịch sử. Rất nhiều sách trong nhà và Cổ Mộ đều là tôi mua tích lũy dần.

Ngoại việc đọc sách, Quách Nhi còn theo tôi học y. Việc này đã chiếm hết tinh thần và thể lực của nó bởi vì Trung y thật sự là một môn học uyên bác.

Tuy rằng đứa con trai nào cũng thích tập võ nhưng Quách Nhi thì khác. Từ nhỏ nó đã đi theo tôi chữa bệnh cứu người. Nó không chỉ thấy qua nhiều người đau đớn không thể chịu đựng nổi mà còn nhìn thấy những điều kỳ diệu từ thuốc chữa trị. Nó thích cảm giác này thậm chí thích cảm giác đỡ người khác, cũng là chuyện bình thường thôi.

Dương Thiên từng muốn dạy võ công cho nó liền bị tôi bác bỏ, trong nhà có một người Minh Giáo đã là quá nhiều rồi. Nó không quên chút võ công phái Cổ Mộ ngày trước tôi cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Võ công phái Cổ Mộ không tính là xuất sắc nhất nhưng ở trên giang hồ cũng coi như là hạng nhất. Võ công như thế còn phụ thuộc vào người học nữa.

Võ công Toàn Chân giáo rất tốt, Trọng Dương chân nhân và lão ngoan đồng đều là hai cao thủ siêu hạng. Nhưng đám con cháu hậu bối thì rất vô dụng, ngoài Toàn Chân thất tử (1) còn miễn cưỡng là được các đời về sau chẳng có kẻ nào được. Nói đâu xa một người trong Toàn Chân thất tử còn đánh không lại một người còn chưa học qua Ngọc Nữ Tâm Kinh như Long Nhi là đã rõ vấn đề.

Với tư chất tự nhiên của Quách Nhi và Long Nhi, võ công hiện tại đã đủ dùng. Trước kia tôi nhầm lẫn cho rằng do Mạc Sầu không học qua Ngọc Nữ Tâm Kinh nên không thể tự bảo vệ mình. Kỳ thật có được bao nhiêu người trong võ lâm đạt cấp bậc như Quách Tĩnh và Kim Luân Pháp Vương chứ?

Sau khi Quách Tĩnh đi rồi, tôi mới gọi Quách Nhi vào hỏi: “Sư phụ của cô cô và con cũng xem như là thầy trò dù rằng không có danh thật sự. Lúc trước sư phụ có dạy con một ít võ công phái Cổ Mộ nhưng còn có chút tinh thâm con chưa từng học qua, nếu con muốn học, cô cô có thể truyền thụ cho người.”

Quách Nhi bèn hỏi: “Vậy Long Nhi có học chưa?”

Tôi lắc đầu, “Cô cô tính năm nay sẽ dẫn con bé và Tôn bà bà đến Gia Hưng, sau đó sẽ dạy nó.”

Quách Nhi không chút nghĩ ngợi nói: “Cô cô! Con cũng suy nghĩ giống cô cô muốn làm một thầy thuốc chữa bệnh cứu người chứ không phải làm người giang hồ. Đặc biệt sau khi nghe cô cô kể lại chuyện trước kia của cha mẹ, con lại càng không muốn làm người giang hồ. Có lẽ Quách Nhi nên chuyên tâm học y, về phần võ công trong tương lai cô cô dạy Long Nhi cái gì thì dạy con cái đó, được không cô cô?”

Tôi suy nghĩ một chút, mỉm cười gật đầu.

Sau lần gặp đám người Quách Tĩnh, tính tình Quách Nhi có chút thay đổi. Tuy không đến nỗi nhanh nhẩu, xốc nổi như trong nguyên tác nhưng hề gặp con gái là nói chuyện ba hoa ít khi yên lặng. Hiện tại thì không còn như vậy, lúc đọc sách y học còn thường xuyên quên thời gian ăn cơm.

Tuy cho tới bây giờ tôi không hỏi Dương Thiên về chuyện Minh Giáo nhưng căn cứ theo số lần chàng đi xa, tần suất chàng bị thương hoặc trúng độc, thỉnh thoảng nhắc tới, gần đây lại hay cau mày thì tôi cũng có thể đoán ra là bên trong Minh Giáo chắc có vấn đề. Cái này cũng khó trách, vì võ công xuất sắc mà rất nhiều giáo chúng Minh Giáo mới tham gia vào giai đoạn lịch sử này.

Chàng ôm tôi để tôi ngồi lên đùi dù năm nay tôi đã hai mươi bảy tuổi mà chàng đã gần ba mươi bảy tuổi.

Tuy người luyện võ khó nhìn ra tuổi thật nhưng ánh mắt không chịu bị trói buộc của tuổi hai mươi bảy đã trở nên uy nghiêm như hiện giờ.

Tướng mạo của tôi không thay đổi nhiều. Bình thường mà nói, hẳn là phải từ cô gái có ánh mắt ngây thơ trở nên khôn khéo hiểu biết sự đời. Thế nhưng ai cũng biết, từ trước tới giờ tôi vẫn vậy chưa từng quá ngây thơ.

Tôi quàng tay qua và vuốt ve chân mày của chàng, an ủi chàng: “Nếu không thể giải quyết được vấn đề thì đừng ngại trì hoãn. Chỉ cần bảo tồn thực lực, chàng hoặc là người kế thừa chàng tương lai sẽ giải quyết được thôi.”

Ánh mắt chàng sáng ngời, “Mạc Sầu! Đây là lần đầu tiên nàng quan tâm đến chuyện của ta. Trước kia mặc kệ ta đi ra ngoài bao lâu, nàng ngay cả hỏi cũng không hỏi qua một câu. Ta bị thương trúng độc, người giúp ta chữa thương giải độc giống như đó chỉ là chuyện bình thường.”

Tôi cười, nhéo mũi chàng, “Chàng đây là đang giận dữ ta đối với chàng không tốt sao?”

“Ta đây là vui mừng. Trước khi thành thân, ta đã đồng ý cho nàng cuộc sống tự do, rồi cuộc hiện giờ nàng mới tiếp nhận ta”, ánh mắt chàng thâm u vô cùng. Cho dù đã kết hôn nhiều năm nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn bị chàng hấp dẫn đến ngẩn người

“Ngốc quá”, giật mình tỉnh lại tôi có chút thẹn quá thành giận.

Cổ họng chàng ta phát ra tiếng cười khê khoái trá sau đó tâm sự chuyện chàng phiền não. Cũng không có gì, chỉ là giáo chủ mới nhậm chức thay đổi người cũ bằng mới, quyền lực phân tranh, muốn làm nội bộ chia năm xẻ bảy, làm tâm ý Dương Thiên có chút nguội lạnh. Chàng vốn thấy triều đình nhà Tống suy yếu, bên ngoài có giặc mạnh, đúng là cơ hội tốt để Minh Giáo ở Trung Nguyên lớn mạnh. Lúc này chỉ cần thống lĩnh giáo chúng Minh Giáo chống Thất Lỗ, tự nhiên có thể đạt được mục đích. Đáng tiếc nội bộ Minh Giáo thân mình còn lo chưa xong, không có biện pháp nào.

Tôi vẫn chưa hiểu Minh Giáo xưng vương xưng đế là vì mục đích chính trị hay là muốn truyền bá tín ngưỡng, truyền bá một đạo giáo khác đạo phật đạo chẳng. Whatever, đối với tôi mà nói cũng chẳng sao cả.

Chỉ có điều lúc biết thân phận Dương Thiên là quang minh tả sứ, tôi bắt đầu hy vọng Dương Tiêu trăm năm sau không phải là con cháu đời sau của chúng tôi.

Trần tĩnh lại tôi nhẹ nhàng nói: “Chàng rảnh rồi cũng tốt! Ta đang có thai, đúng lúc chàng có thời gian giúp ta về núi Chung Nam dưỡng thai.”

Sau khi kết hôn tôi không cố ý tránh thai nhưng mãi vẫn không mang thai. Tôi kiểm tra thân thể của chính mình và Dương Thiên đều không có vấn đề gì, có thể là do thời điểm chưa tới.

Xem ra hiện giờ ông trời rốt cục cảm thấy được đã đến lúc để mang thai rồi. Kỳ thật không phải tôi không do dự khi sinh con lúc này, dù sao đối với người Hán mà nói, thời đại khuất nhục đã sắp đến lúc này có con có lẽ chỉ có thể làm cho chúng đến thế giới này chịu khổ. Thế nhưng sau lại nghĩ chính mình lo sợ không đâu, chỉ vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn nên cũng không cố gắng tránh thai nữa.

Tôi cười híp mắt vì đây là lần thứ hai tôi trông thấy bộ dạng ngây người của Dương Thiên. Chàng là người thông minh lại biết biến trá để đối phó phụ nữ, bình thường tôi luôn cảm thấy chàng như nắm tôi trong lòng bàn tay mà tôi lại không có cách đối phó. Bởi vậy nhìn thấy chàng lúng túng trong lòng tôi hết sức thích thú.

Chàng há hốc miệng, mắt mở to ngốc ngếch rồi bình tĩnh đem tôi ôm đến trên giường. Đắp chăn cho tôi xong xuôi thì nhẹ nhàng mở cửa rồi đi ra ngoài.

Tôi còn đang tự hỏi chàng đang thần kinh kiểu gì, ai ngờ chàng đã lên lên trên nóc nhà dùng nội lực tru lên như sấm, kết quả toàn bộ những con chó trong thành đang ngủ đều hú theo còn tôi ở trên giường cười nắc nẻ.

Tuy nhiên cách biểu đạt trực tiếp tâm trạng sắp làm cha của chàng làm tôi thực sự sợ chàng sẽ gọi hết lũ sấm ở ngoài thành đến đây.

Chớp mắt tôi đã dưỡng thai được mấy tháng trên núi Chung Nam, bụng cũng bắt đầu lớn dần. Thầy thuốc thì không tự chữa bệnh ỉn nên mỗi ngày Quá Nhi đều bắt mạch, sau đó tự mình bốc thuốc hoặc nấu thuốc bổ cho tôi. Tuy tuổi nó còn nhỏ nhưng từ bé đã gặp qua nhiều loại người cho nên rất chu đáo và hiểu chuyện.

Tôn bà bà tuổi đã lớn, tuy mặt mũi xấu xí nhưng bụng dạ rất tốt. Bà thích nhất là trẻ con. Đối với đứa cháu sắp ra đời thì thích thú nói không nên lời.

Long Nhi vẫn còn rất ngây thơ, đối với chuyện lập gia đình cứ tỉnh tỉnh mê mê, thường xuyên hỏi những câu như “Trong bụng chứa một đứa bé lớn như vậy chắc là mệt chết đi được?” Nhiều vấn đề linh tinh làm cho tôi dở khóc dở cười. Lại thường xuyên dùng lỗ tai dán lên bụng tôi nghe động tĩnh bên trong, sau đó hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thật sự rất nghiêm túc làm tôi bật cười. Xem ra nó cũng sắp tuổi trưởng thành, ở gia đình bình thường là đã lập gia đình, tôi nhân đó dạy con bé một ít lễ giáo và kiến thức sinh lý.

Về phần Dương Thiên, dường như tâm ý đối với Minh Giáo đã nguội lạnh cũng có lẽ là do tôi một phen khuyên bảo, hoặc là do có con nên chàng thật sự buông tay, một lòng mỗi ngày ở bên tôi.

Tuy trước kia thời gian chia lìa rất nhiều, tôi cũng không vì vậy giận chàng. Tôi suy nghĩ chàng cũng có chuyện cần phải làm và tôi cũng vậy. Là hai người độc lập nên tôi không cho rằng chúng tôi nên bị trói buộc hay là nên vì lẫn nhau mà từ bỏ việc chính mình muốn làm. Chính là vì biết chàng là người như thế nên tôi mới nguyện ý lấy chàng. Nếu đổi lại người khác chỉ sợ không phải họ cảm thấy tôi quá đáng mà là

tôi cảm thấy họ quá mức phiến toái hoặc thậm chí vì họ không thể hoàn toàn thuộc về một người như tôi mà cảm thấy có lỗi.

Cho nên hôn nhân đối với tôi, quan trọng nhất không phải là tình mà là hai người “thích hợp” với nhau. Có điều thời gian trôi qua, tình cảm của chúng tôi cũng ngày càng sâu đậm nên rốt cục tôi mới mở miệng khuyên chàng buông tay.

(1) Toàn Chân thất tử: Toàn Chân đạo (), hay Toàn Chân giáo () (nghĩa là giáo phái toàn hảo) là tên một giáo phái của Đạo giáo do đạo sĩ Vương Trùng Dương sáng lập.

Theo truyền thuyết, vào đời nhà Kim, Vương Trùng Dương (tự là Doãn Khanh) gặp tiên Lã Động Tân tại trấn Cam Hà, được truyền cho khẩu quyết luyện đan là Toàn chân. Ý nói bảo toàn tam bảo (toàn tinh, toàn khí, toàn thần) hội tụ trung cung, kim đan thành tựu. Vương bỏ Nho giáo theo Đạo giáo, tu luyện tại núi Chung Nam, đổi tên là Vương Triết, tự là Tri Minh, hiệu là Trùng Dương Tử (người đời hay gọi là Vương Trùng Dương). Từ khẩu quyết luyện đan, Vương Trùng Dương chọn tên của giáo phái là Toàn Chân đạo, tức Bắc tông.

Tôn chỉ của Toàn Chân giáo là quên mình phục vụ xã hội cứu giúp chúng sinh, tôn trọng sự thật (toàn chân) nên nhân dân rất kính trọng. Học trò tìm đến ông rất đông, nhưng ông dạy dỗ nghiêm khắc, thường đánh đập để thử thách nên cuối cùng chỉ còn lại bảy người. Nhóm bảy đạo sĩ này được gọi là Bắc Thất Chân hay Toàn Chân thất tử.

Mã Ngọc () là đệ nhị trưởng môn, đạo hiệu là Đan Dương Tử.

Khâu Xứ Cơ, (1148 – 1227) người nổi tiếng nhất trong Bắc Thất Chân, đạo hiệu là Trường Xuân Tử. Về sau sáng lập Toàn Chân Long Môn phái.

Ngọc Dương tử Vương Xứ Nhất

Trường Sinh tử Lưu Xứ Huyền

Trường Chân tử Đàm Xứ Đoan

Quảng Ninh tử Hách Đại Thông

Thanh Tĩnh tử nhân Tôn Bất Nhị

(Theo wikipedia)

12. Chương 12

Chương 12: Dục Nhi ra đời

Hàng xóm của chúng tôi là Toàn Chân Giáo biết sư phụ tôi đã mất, hiện giờ tôi kế nhiệm nên viết thư gửi đến. Một là thương tiếc sư phụ, hai là chúc mừng tôi tiếp nhận chức trưởng môn.

Nếu không đề cập tới sự cố chấp cứng nhắc của người phái Toàn Chân, đơn thuần mà nói bọn họ thật sự là những hàng xóm đạt tiêu chuẩn.

Danh tiếng tôi ở trên giang hồ ngày càng lớn nhưng tôi đã lập gia đình hơn nửa võ công khá cao dù có vài bọn đạo chích có chủ ý đánh ta thì không bị Dương Thiên đánh cũng bị tôi xử lý. Biết tôi xuất thân từ phái Cổ Mộ trên núi Chung Nam nên có không ít kẻ đến nơi này ngấm ngầm mưu tính.

Nghe nói có vài lần Toàn Chân thất tử không đợi cho Long Nhi ra tay đã tiện tay đánh những kẻ đó xuống núi. Cuối cùng thì bọn họ cũng còn nhớ rõ tình nghĩa giữa Trọng Dương chân nhân và tổ sư bà bà, chưa kể tình nghĩa hàng xóm những năm gần đây. Tuy rằng với võ công Long Nhi và lũ ong lợi hại mấy năm nay con bé nuôi dưỡng đủ để ứng phó những vấn đề này nhưng tôi vẫn rất biết ơn với Toàn Chân thất tử. Bánh

ít đi, bánh quy lại, tôi cũng từng ở trong thành Gia Hưng đánh nhau với bọn cướp một lòng cứu một trong Toàn Chân thất tử.

Tuy bắc đẩu thất tinh trận của Toàn Chân thất tử lợi hại nhưng lúc đánh riêng lẻ lại rất yếu. Lúc tôi cứu bà ấy là thời khắc cực kỳ nguy hiểm. Giết xong bọn cướp, may mắn thay tôi là thầy thuốc, kịp thời chữa trị cuối cùng mới cứu được tính mạng của bà ấy.

Lại nói tiếp Toàn Chân thất tử biết sự tồn tại của Quá Nhi còn sớm hơn so với Quách Tĩnh. Tuy bọn họ là hạng người cố chấp cố hủ nhưng đều là người trọng ơn trọng nghĩa. Nể tình mối quan hệ giữa Niệm Từ và tôi nên cũng không có thành kiến với Quá Nhi.

Thật ra do lui tới nên quan hệ giữa Cổ Mộ của chúng tôi và hàng xóm này càng ngày thăm thiết. Hằng năm mấy tháng tôi ở núi Chung Nam, tất sẽ có người của Toàn Chân thất tử đến thăm hỏi. Tôi cũng sẽ thuận tay giúp người của họ xem bệnh.

Điều này có thể được coi là tôi cố ý làm vì Long Nhi và Tôn bà bà ở trong Cổ Mộ. Dù Long Nhi luyện công trên giường hàn ngọc tôi vẫn không yên tâm lắm. Tôn bà bà lương thiện, nhiệt tình thích để ý những việc xung quanh còn Long Nhi không hiểu thế sự, hoàn toàn không có kinh nghiệm cư xử với người khác.

Tôi sợ có kẻ xấu tính kế hai người cũng sợ nếu bất hòa với Toàn Chân giáo sẽ đem đến cho họ những phiền toái không cần thiết. Phải biết rằng Toàn Chân giáo ngoại trừ Toàn Chân thất tử còn có tên Triệu Chí Kính nhân phẩm kém và tên trẻ tuổi Doãn Chí Bình tâm đạo không an toàn kia.

Cố ý qua lại tốt đẹp với Toàn Chân giáo coi như là đề phòng mưa rơi thôi. Huống hồ võ công mọi người Toàn Chân giáo dù không có năng lực cũng người đồng thể mạnh, lỡ tương lai có cái chuyện gì, có “tiềm năng” này mượn đỡ cũng tốt.

Nói chung vì tôi luyện nên thân thể rất khoẻ mạnh hơn nữa mỗi ngày đều uống thuốc bổ nên này em bé cũng không hành tôi. Từ lúc đau bụng đến lúc sinh xong tổng cộng chưa đến nửa canh giờ làm cho bà mẹ chúng tôi mõi dưới chân núi đến ngạc nhiên một phen. Bà nói cho tới bây giờ bà chưa gặp qua người phụ nữ nào sinh con dễ dàng như vậy.

Trái lại tôi còn không biết mệt mỏi, ôm đứa trẻ đỏ hỏn da nhẵn nhéo như con khỉ nhỏ vào trong lòng ngắm nhìn một chút. Tiểu tử thối này không hành tôi nhiều sau này sẽ yêu thương nó nhiều một chút.

Dương thiên ngồi xuống bên người tôi, đưa tay vuốt ve gương mặt đứa nhỏ, hài lòng nói với tôi: “Tên con ta đã sớm nghĩ ra rồi. Gọi là Dương Dục được không? Dục (1) nghĩa là chiếu sáng, ‘Rực rỡ như ánh mặt trời ban ngày, chiếu sáng như mặt trăng ban đêm’ (2).”

Tôi vừa nghe tiếng, Dương Dụ (3)? Kia không phải là khoai tây sao? Tôi mỉm cười gật đầu.

Từ Dục có cùng ý nghĩa là chiếu sáng giống từ Quang Minh, xem ra Dương Thiên vẫn chưa quên được Minh Giáo a. Thôi kệ, trong lòng mỗi người đều có chuyện quan trọng mà, “Sau này chàng dạy võ công cho Dục Nhi đi”, tôi chủ động mở miệng nói. Về phần sau này tiểu tử thối này có nguyện ý kế thừa sự nghiệp của cha nó không vậy thì phải xem bản lĩnh của Dương Thiên.

Dương Thiên có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn tôi, bởi vì trước kia tuy tôi mặc kệ chuyện của chàng nhưng lại ngăn cản Quá Nhi học võ với chàng, ý là nghi ngờ đối với Minh Giáo. Dù rằng không có ác cảm gì nhưng cũng không có cảm tình. Chỉ e là Dương Thiên nghĩ tuy tôi hỏi han chuyện của chàng không có nghĩa là cho người bên cạnh tham dự vào, huống chi là con của chúng tôi.

Thật ra tôi không nghĩ thế. Dương Thiên là người đàn ông nói lớn tiếng (4), không chỉ có dũng mà còn có mưu lược. Tôi nghĩ chàng sẽ không dạy con thành người ngu dốt đầu. Hơn nữa hiện tại Dương Thiên đã về hưu dù là bất đắc dĩ nhưng trong lòng khó tránh khỏi không buồn bực. Cho chàng một người kế thừa để dạy dỗ để lòng chàng vui vẻ thì tốt hơn.

Đợi đến khi Dục Nhi lớn lên, Trung Nguyên này chỉ sợ đã không còn nguyên vẹn, không bằng đi tìm hiểu thế giới bên ngoài, có thể đến lực lượng Minh Giáo cũng là lựa chọn không tồi.

Huống hồ võ công Minh Giáo cực tốt, cảm giác cũng không kém là bao so với Cửu m Chân Kinh, hiện tại tôi vẫn không phải là đối thủ của Dương Thiên là minh chứng. Dương thiên nói chung cũng phải tính thời

gian luyện võ dù sao chàng cũng đã luyện võ lâu hơn tôi mười năm.

“Nàng thật sự nguyện ý?”, mắt Dương Thiên sáng ngời nhìn tôi, “Dù cho tương lai có khả năng sẽ nhiều phiền phức?”

Lâu lắm rồi không thấy ánh mắt chàng sáng ngời tràn ngập hy vọng như thế, tôi không khỏi cười, gật đầu nói: “Không còn nhiều năm nữa Trung Nguyên này chỉ sợ một chốn cực lạc bỗng lại cũng không còn. Người Mông Cổ còn tàn bạo hơn so với người Kim, một khi đã như vậy không bằng để con sớm học được bản lĩnh của chàng. Kế thừa niềm hy vọng của chàng trong tương lai cũng hay, phải có chuyện đáng giá để con phấn đấu theo đuổi mới tốt”

Dương Thiên nhếch miệng cười. Những lúc chàng ấy cười như luôn có tác phong không đứng đắn. “Mạc Sầu, nàng là người hào kiệt chân chính trong đám người giang hồ mà ta từng thấy đó. So với Mạc Sầu đơn thuần mà ta gặp lần đầu tiên, nàng thật sự đã trưởng thành nhiều lắm. Nàng cũng biết, lúc ấy ta tiếp cận nàng không phải có lòng tốt gì.”

Tôi cũng cười, “Chàng như vậy cũng coi như là tốt rồi, ít nhất cũng không có ý gì xấu, cùng lắm chỉ là muốn xem một chút náo nhiệt mà thôi. Giúp ta sống sót, xem ta đối mặt với kẻ phản bội có phản ứng gì. Cho ta quyền độc kinh là xem ta đối phó như thế nào với người phản bội ta. Cũng không tính là đối xử xấu với ta, giờ nhắc chuyện xưa đó làm gì?”

Chàng ấy sững sốt, gật đầu nói, “Ta vẫn không nói với nàng chuyện này. Sau này chúng ta bên nhau, ta lại sợ nàng không tha thứ ta, không dám thẳng thắn nói với nàng, thì ra nàng đã sớm biết. Mới vừa rồi ta thấy nàng một lòng tin ta, mới nhịn không được nói ra. Nàng không trách ta sao?”

Tôi lắc đầu, nếu là Mạc Sầu thật sự chỉ sợ là nhờ chàng mà thành một nữ ma đầu rồi, còn chàng ấy chỉ ngồi bên cạnh xem việc không liên quan mình diễn ra. Thế nhưng đối với người có chủ kiến thì khả năng bị chàng gây ảnh hưởng rất nhỏ, chuyện chàng làm cũng chính là trợ giúp mà thôi.

Lúc ấy chàng vẫn đi theo sau Mạc Sầu, lúc ở nhà trọ dốt nát nếu không có chàng trợ giúp, có thể tôi sẽ không thể tỉnh lại. Lúc đó đối với vị thuốc đông y trong miệng tôi cảm thấy rất khó hiểu, xem thái độ của bà chủ trọ không đuổi tôi ra ngoài đã là hiếm thấy, càng không sẽ mời thầy thuốc xem bệnh cho tôi. Sau thấy chàng thần không thần quỷ ra quỷ tôi mới bắt đầu hiểu được là sao. Tương tự chuyện ở Lục gia vì sao cái gì chàng cũng biết? Chỉ là chàng một mực thờ ơ nhìn.

Đối chàng mà nói, có lẽ đó là hành động lúc nhất thời nhằm chán. Nhưng đối với tôi là cứu thân xác Mạc Sầu cũng chính là mạng của tôi.

Tuy tôi biết không ai vô duyên có đối xử tốt với người khác, nhưng khi đó tôi vẫn biết ơn hành động trợ của chàng, bây giờ lại càng không trách chàng.

Tôi nghĩ ở trong nguyên tác không phải không có chàng xuất hiện bên cạnh Mạc Sầu, mà là chàng không có hứng thú với Mạc Sầu. Còn tôi nói chung là thay đổi quá lớn so với Mạc Sầu ngây thơ mới thật sự khiến chàng chú ý.

“Thật ra lúc đầu ta rất tò mò, không biết ai có thể dạy dỗ nàng thành người như thế. Chỉ khi chính mắt thấy sự phụ và sự muội của nàng ta mới phát hiện nàng cùng họ hoàn toàn khác nhau. Cách nhìn nhận và ánh mắt của nàng cứ như là người mà trời sinh đã có nhiều kinh nghiệm, chẳng lẽ nàng là yêu quái sao?”, Dương Thiên thì thầm, để cảm lên trán tôi rồi cắn một cái.

Tôi nhịn không được cười tuy rằng chàng chỉ là lời nói đùa, nhưng đáp án cũng gần đúng. Mượn xác để hồn về (5), không phải là yêu quái sao?

(1) Dục: - Chiếu sáng

(2) , - Nhật dĩ dục hồ trú, nguyệt dĩ dục hồ dạ.

(3) Dụ (khoaai tây). Từ «Dục» và từ «Dụ» có phiên âm đều đọc là yù

(4) người có giọng rỗ rảng (nói chuyện lớn)

13. Chương 13

Chương 13

Dục Nhi đầy tháng thì tôi bắt đầu lo đến việc truyền thụ võ công cho Long Nhi. Ngọc Nữ Tâm Kinh tuy không bằng Cửu m Chân kinh nhưng cũng là tuyệt học đương thời do của tổ sư bà bà dốc hết tâm huyết sáng chế, nếu thất truyền thì rất đáng tiếc.

Nhất thời chưa quyết định, tôi gọi Long Nhi đến trước mặt, hỏi ý kiến của con bé, “Long Nhi! Võ công căn bản của muội đã đạt được, giờ là thời điểm học võ công tinh thâm. Võ công được truyền trong sư môn chính là Ngọc Nữ Tâm kinh. Nhưng sư tỷ không luyện qua Ngọc Nữ Tâm Kinh mà gặp cơ duyên sư tỷ luyện một loại võ công khác còn in h so với Ngọc Nữ Tâm Kinh. Hôm nay sư tỷ không biết nên truyền uội loại công pháp nào. Thẳng thắn mà nói truyền uội nội công cao siêu thì tốt hơn. Nhưng Ngọc Nữ Tâm Kinh là tuyệt học của tổ sư bà bà sáng chế nếu đến đời chúng ta thất truyền không khỏi có chút đáng tiếc. Nên sư tỷ muốn nghe ý kiến của muội.”

Long Nhi có chút khó hiểu hỏi lại tôi: “Sư tỷ, sư phụ không phải đã đem Ngọc Nữ Tâm Kinh truyền thụ cho tỷ sao? Sư tỷ không luyện?”

Tôi gật đầu, “Trước khi sư phụ truyền thụ Ngọc Nữ Tâm Kinh, tỷ bất ngờ gặp được một loại võ công khác và đã luyện nó nên tuy có học khẩu quyết của Ngọc Nữ Tâm Kinh nhưng không tu tập.”

Long Nhi suy nghĩ, “Muội luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh của tổ sư bà bà...”, sau đó quay đầu nhìn Quá Nhi, “vậy Quá Nhi học cái gì?”

Quá Nhi nghe xong cũng ngạc nhiên nói: “Võ công này gọi là Ngọc Nữ Tâm Kinh, không phải chỉ có nữ tử mới có thể luyện sao?”

Tôi lắc đầu mỉm cười: “Dĩ nhiên không phải, có điều tạm thời con không học võ công này. Ngọc Nữ Tâm Kinh cần phải có hai người tu tập chung, hỗ trợ lẫn nhau. Lúc tu tập không phải chỉ chọn chỗ thông thoáng mà còn phải trần truồng để lộ cơ thể để phát tán nhiệt lượng thân thể mới không bị tẩu hỏa nhập ma. Năm đó tổ sư bà bà và sư phụ cùng nhau tu tập. Hiện giờ Long Nhi muốn học, ta có thể theo nó cùng nhau tu tập. Con là nam tử học không tiện, nên cô cô sẽ truyền cho con một bộ võ công khác được không?”

Quá Nhi gật gật đầu, “Con xin nghe sự sắp xếp của cô cô.”

Long Nhi lại hỏi: “Sư tỷ đã tu tập một bộ võ công khác còn có thể theo giúp muội tu luyện sao?”

Tôi vỗ vỗ bả vai của con bé, “Có thể chứ”, loại tu luyện này đối với Long Nhi là bức tường xây trên nền móng, rất quan trọng. Còn đối với tôi chỉ là thêm gạch lên bức tường có cũng vậy. Nhưng bởi vì nội lực cao thâm tôi ít nhất có thể bảo đảm con bé không có khả năng tẩu hỏa nhập ma.

Quá Nhi tiếp tục hỏi: “Cô cô truyền thụ cho con võ công gì?”

Tôi mỉm cười, đem chuyện năm đó Ngũ Tuyệt Hoa Sơn luận kiếm tranh đoạt Cửu m Chân Kinh kể lại cho hai đứa nó nghe, sau lại còn có Đông Tà, Tây Độc, Mai Siêu Phong và rất đông người giang hồ điên cuồng vì Cửu m Chân Kinh. Cuối cùng tôi kết luận: “Nếu có người biết Cổ Mộ phái chúng ta có Cửu m Chân Kinh, bọn chúng tuy không thể đối phó với ta nhưng sẽ có rất nhiều cách để đối phó hai đứa. Lúc đó hai đứa không chỉ gặp nguy hiểm, hơn nữa vĩnh viễn không có ngày bình yên. Cho nên ta mới kể cho hai đứa nghe sự thật về môn võ công này, hai đứa phải hứa là về sau cả đời không được kể với ai khác.”

Chúng thích thú nghe tôi kể xong thì đều nghiêm túc gật đầu hứa với tôi. Thật ra Quá Nhi tâm tư kín đáo lại hiểu bản chất con người biết sự việc nghiêm trọng nên sắc mặt thay đổi. Sắc mặt Long Nhi không đổi nhưng tôi đối với Long Nhi rất yên tâm, con bé đã hứa thì nhất định có thể làm được.

Tôi nói với Quá Nhi: “Ta muốn truyền thụ cho con môn võ công này. Con còn nhỏ không hiểu hết lòng người hiểm ác. Cô cô muốn con phải thề, trừ phi cô cô cho phép, không được đem võ công này truyền thụ cho bất kỳ kẻ nào, cũng không đọc bằng miệng hoặc viết lại cho người khác.”

Quá Nhi gật đầu, trước linh vị của tổ sư bà bà và sư phụ tôi thề.

Sau đó tôi đem khẩu quyết Cửu m Chân Kinh truyền thụ cho Quá Nhi. Rồi dẫn Long Nhi đến cơ quan trong quan tài xuống mật thất tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Ngọc Nữ Tâm Kinh tổng cộng có chín tầng, cứ thế ba tháng sau, tôi đã giúp Long Nhi luyện thành tầng thứ chín. Xem như công pháp đã chút thành tựu, về sau chỉ cần con bé dốc lòng tu tập thêm là được. Tiếp theo tôi dạy con bé luyện song kiếm, có thể đồng thời tay trái vẽ hình tròn, tay phải vẽ hình vuông cực kỳ khó đạt được. Như vậy một người cũng có thể hai tay luyện thành song kiếm hợp bích “Ngọc Nữ Tổ Tâm Kiếm Pháp”. Chỉ cần luyện thành con bé có thể thành cao thủ không thua Kim Luân Pháp Vương.

Dưỡng thai hết một năm, truyền thụ võ công cho Quá Nhi và Long Nhi lại mất thêm một năm nữa. Sau hai năm sống ở núi Chung Nam trở về thành Gia Hưng tôi dẫn theo Long Nhi, Tôn bà bà và cả lũ ong mà Long Nhi nuôi.

Vì tôi sợ sẽ có người quấy rầy sự yên nghỉ của tổ sư bà bà và sư phụ nên trước khi đi tôi đã ra tay phá vỡ long thạch, từ nay về sau muốn trở về chỉ có thể đi bằng mật đạo.

Hai năm không trở về Gia Hưng, trở về không chỉ dẫn thêm một đứa trẻ còn có sư muội Long Nhi xinh đẹp không giống người trần thế, không ngờ làm dậy sóng sự bàn tán trong thành Gia Hưng

Đầu tiên tôi gặp gỡ hai người bạn Vệ Hoành và Vệ Uyển, bọn họ vừa trông thấy Dục Nhi kháu khỉnh, khỏe mạnh thì yêu thương vô cùng. Không chỉ tặng quà mà hai người họ, một người thì đòi phải làm cha nuôi của Dục Nhi, một người nói tương lai phải kết thông gia với nhà tôi.

Kỳ thật đừng thấy tiểu tử thối kia mới một tuổi, nó có người cha ruột thông minh xảo quyết, mấy người lớn chung quanh đều bị nó xoay vòng vòng. Chỉ ít đầu tiên là Quá Nhi, Long Nhi, Tôn bà bà sau là anh em Vệ gia đều bị trúng chiêu.

Biết rõ bản chất và trị được nó chỉ có hai người là tôi và cha nó. Có điều Dương Thiên đối với điểm này của Dục Nhi hiển nhiên cực kỳ hài lòng, chỉ e là muốn dạy nó gian trá hơn thôi.

Vệ Hoành và Vệ Uyển đều kết hôn trước tôi. Vệ Uyển sớm đã có hai người con trai, còn Vệ Hoành một chút động tĩnh cũng không có. Cho Dục Nhi nhận Vệ Hoành làm cha nuôi thì được, còn cùng Vệ Uyển kết thông gia thì thật là trò cười.

Thấy tôi thật sự đồng ý Vệ Hoành mừng rỡ lập tức đi mua quà tặng Dục Nhi, cho Dục Nhi quỳ lạy xem như là làm lễ xong.

Sau anh em Vệ gia, những người giang hồ, những người trong quan phủ, vài người hàng xóm có quan hệ tốt với Niệm Từ và một vài bệnh nhân của tôi lúc trước cũng sôi nổi đến góp vui. Qua lại hơn mười ngày mới yên tĩnh được và mọi người bắt đầu khôi phục lại nếp cũ: trong thành có một thầy thuốc mặc áo trắng.

Thật ra tôi cũng không thích thú gì với áo trắng, ban đầu mặc áo trắng cài khăn che mặt chỉ là để cho đẹp, giả bộ lạnh lùng hù dọa tên Lục Triển Nguyên và đám người giang hồ thôi.

Về sau là do Dương Thiên thích, tính cách tôi lười nhác đối với chuyện ăn mặc nhỏ nhặt này không quá để tâm. Lúc Dương Thiên và tôi quen nhau, chàng thường xuyên tặng trang sức, quần áo luôn có màu trắng. Tôi cũng không có ý kiến, có cái gì thì mặc cái đó thôi. Lâu dần thành thói quen. Về phần miếng lụa trắng che mặt tôi xem nó như khẩu trang của bác sĩ, phòng ngừa lúc xem bệnh bị truyền nhiễm.

Long Nhi cũng mặc áo trắng đi bên cạnh, có vài phần cảm giác tương tự tôi. Vô tình sau này người giang hồ nhắc tới phái Cổ Mộ phái liên kêu rằng “Áo trắng Cổ Mộ” linh tinh làm tôi phì cười.

Những lúc ra ngoài dĩ nhiên tôi dẫn theo Quá Nhi. Long Nhi chủ động đi theo bên người tôi, tôi cũng để con bé tùy ý. Nếu muốn hiểu biết thế giới này thì chính mình phải đi tìm hiểu.

Khi đi theo tôi, con bé luôn im lặng không nói nhiều chỉ lẳng lặng quan sát xung quanh. Chuyện gì không hiểu lúc về nhà con bé sẽ hỏi tôi. Tiện thể tôi đem chuyện về lòng người, thói đời chậm rãi giảng cho con bé nghe. Đã đến trần thế này thì không có quyền ngây thơ mãi, con bé cần phải học cách làm thế nào bảo vệ chính mình.

Việc này cũng không quá khó, vì con bé vốn thông minh đối với vị chưởng môn sư tỷ này nói gì thì nghe vậy. Chuyện đơn giản nhất trên đời chỉ sợ là ở trên tờ giấy trắng để lại dấu vết.

Tính cách Long Nhi trầm tĩnh. Ngoại trừ những việc liên quan đến chúng tôi con bé không để trong lòng, thì con bé cũng không hẳn là người đơn thuần. Hơn nữa tựa như động vật hoang dã, đối người bên ngoài có ý tốt hay ý xấu, người giả tạo, giả nhân giả nghĩa con bé có trực giác rất khác thường.

Vậy cũng đủ rồi. Thiên hạ này không có mấy người là đối thủ của con bé nên tôi không sợ có người dùng vũ lực thắng nó mà chỉ lo lắng nó bị người ta lừa gạt.

Xinh đẹp là một loại thiên phú nhưng đối với người không thể tự bảo vệ chính mình cũng một loại tai vạ. Long Nhi theo tôi vào thành Gia Hưng không lâu liền có rất nhiều người tới cầu hôn. Cũng may tôi ở trong thành cũng có chút tiếng tăm, nên người ta cầu hôn mặc kệ có quyền có thế hay có tiền đều cư xử lễ độ mời bà mối đến thưa chuyện chứ không dám dùng sức mạnh. Tôi cũng một mực từ chối lịch sự.

Đối với việc này, Long Nhi không mấy may để ý, tựa như căn bản không quan hệ tới nó. Quá Nhi có chút không thoải mái cũng là bình thường, bởi vì nó thông minh hiểu lòng người, luôn in là người giám hộ bảo vệ Long Nhi ngây thơ. Nhưng tôi nhìn ra trong mắt nó có sự khác biệt, chỉ e rằng nó còn không biết bản thân mình động lòng với Long Nhi từ khi nào.

Quá Nhi cũng đã đến tuổi trưởng thành. Trong thành có mấy hộ quen biết ngấp nghé đề nghị muốn cùng kết thân với nhà tôi, tôi đều khéo léo từ chối. Việc này nên để nó tự nguyện.

Hiện giờ tình huống này thật sự tôi chưa từng nghĩ tới: Quá Nhi có tình ý với Long Nhi, mà Long Nhi đối với chuyện này lại vô tri vô giác. Mấy năm nay, có Tôn bà bà và tôi ở bên cạnh, trọng tâm cuộc sống của con bé vẫn là luyện võ. Tuy quan hệ với Quá Nhi khá tốt nhưng không phải là loại cảm giác không thể sống thiếu nhau. Sự cách biệt tuổi tác làm con bé khó nảy sinh tình cảm khác biệt cũng là việc bình thường.

Vì thế tôi gọi Quá Nhi đến nói chuyện: “Cô cô biết con thích Long Nhi, nếu như Long Nhi cũng thích con, cô cô sẽ giúp con chuyện cưới xin.”

Quá nhân mừng rỡ nhưng bắt quá vẫn hỏi: “Cô cô không để ý con và Long Nhi chênh lệch vai vế sao?”

Tôi lắc đầu, “Không sao cả. Thứ nhất võ công của con là do sư phụ truyền trước, tính ra cũng là cùng thế hệ. Thứ hai con chưa từng gia nhập phái Cổ Mộ nên không thể luận vai vế. Chỉ là còn có một việc, nếu như con cố gắng mà Long Nhi vẫn không động lòng với con, con phải hứa sẽ không dây dưa chuyện này nữa.”

“Dạ, cô cô yên tâm”, Quá Nhi trả lời bằng vẻ mặt trầm tĩnh.

Có lẽ thế giới này bị tôi quấy rối nên có chút thay đổi. Ví dụ như hai chị em Trình Anh và Lục Song chẳng hạn, vẫn tiếp tục sống tốt làm tiểu thư khuê các bình thường trong thành Gia Hưng.

Bởi vì Lục Triển Nguyên đã qua đời còn tôi đối với Lục Lập Đình có ơn cứu mạng, vợ hắn lại là người Vệ gia nên hai nhà cũng thân thiết hơn trước một chút. Tôi được biết tình hình của hai cô gái: họ đều đã được định hôn sự với những người xứng vai xứng vế trong thành.

Vì Lục Lập Đình không tập võ nên dĩ nhiên hai cô gái cũng luyện võ công. Vận mệnh cứ như vậy không một chút dấu vết của quá khứ. Có điều số phận đối với ai mà nói cũng đều tương đối hạnh phúc.

14. Chương 14

Chương 14: Lên đảo Đào Hoa cứu Quách Phù

Một ngày vào buổi chiều, cũng phải vào năm ngày mà bệnh nhân tới xin chữa bệnh. Hôm nay tôi kiểm tra bài tập được học của Quá Nhi, Long Nhi ở bên cạnh ôm Dục Nhi ngủ trên dải lụa trắng.

Lúc này ngoài cửa có người ra sức gõ cửa rất lâu, Tôn bà bà đi mở cửa, tôi lấy hộp thuốc đứng dậy đi ra ngoài, gấp gấp như vậy chắc là có người bệnh nặng.

Nào ngờ lại là Kha Trấn Ác, Quách Tĩnh có đến đây vài lần thăm Quá Nhi, còn ông ta và Hoàng Dung đến một lần cũng không xuất hiện. Tôi hỏi: “Kha đại hiệp, có chuyện gì mà vội vàng thế?”

Ông ta nghe thấy giọng tôi, vội nói: “Dương phu nhân, mời theo ta đi một chuyến đến đảo Đào Hoa. Tĩnh Nhi và Dung Nhi đều không ở trên đảo, nha đầu Phù Nhi ra ngoài gây họa, bị người ta đánh bị thương, còn trúng độc. Bọn Tĩnh Nhi đều không có ở nhà, ta có mời thầy thuốc cũng không giải độc kia được.”

Tôi gật đầu: “Được, con đi theo người một chuyến.”

Quá Nhi vội nói: “Cô cô, con với cô cô cùng đi.”

“Mấy ngày nay dưỡng con không có ở nhà, con ở lại chăm sóc Long Nhi, Tôn bà bà và em đi, một mình cô cô đi là được.”

Quá Nhi gật đầu, tôi dặn dò chúng vài câu rồi vội vàng theo Kha Trấn Ác lên thuyền đi đảo Đào Hoa.

Ở trên thuyền, tôi mới hỏi nhỏ ông ta, thương thế Quách Phù rốt cuộc là như thế nào.

Ông ta thở dài, “Tĩnh Nhi và Dung Nhi chỉ có một đứa con, xưa nay chúng ta lại quá cưng chiều con bé, khó tránh làm nó không biết trời cao đất dày. Lần này ta mang con bé đi ra ngoài, dự tính đến thành Tương Dương tìm cha mẹ của nó. Nào ngờ trên đường đi, nha đầu Phù Nhi trêu chọc phải người giang hồ lợi hại. Vốn còn có hai con chim diều hâu đi theo, lại có ta trông chừng sẽ không xảy ra vấn đề như vậy. Chỉ tại nó cưỡi ngựa chạy quá nhanh, lúc ta đuổi kịp nó đã bị đánh trọng thương.”

“Là ai lại đi gây khó dễ một tiểu cô nương chứ?”, kỳ thật tôi muốn hỏi là, nếu Quách Phù nói ra tên cha mẹ nó, phần lớn người giang hồ đều chữa cho nó nửa mặt mũi kia mà.

“Không rõ lắm, người cũng biết Kha Trấn Ác ta mù lòa không nhìn thấy, nha đầu Phù Nhi cũng chưa gặp qua nhiều người giang hồ, con bé chỉ nói cách ăn mặc của chúng không giống người Hán.”

“Chẳng lẽ là thất tử Mông Cổ?”, tôi nghi hoặc hỏi.

Ông ta lắc đầu, “Rốt cuộc là thế nào, giờ đã không có cách nào để biết. Chờ Dung Nhi trở về hỏi Phù Nhi cận kề, có lẽ sẽ đoán được là ai.”

“Con nghe nói đảo Đào Hoa có loại linh dược, gọi là Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn, đối với nội thương và giải độc rất có công hiệu. Quách cô nương chưa thử qua sao? Hay là không có tác dụng?”

Kha Trấn Ác gật đầu, “Dương phu nhân nói không sai, quả thực đã cho Phù Nhi uống Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn rồi, tốt xấu gì cũng ổn định được độc dược trong cơ thể mới có thời gian mời Dương phu nhân đến đảo Đào Hoa.”

“Nội thương rất nghiêm trọng à?”

“Không”, Kha Trấn Ác lắc đầu, thở dài nói: “Nội thương không nghiêm trọng lắm nhưng là xương vai và xương bánh chè đều bị đánh nát. Ta lo lắng về sau con bé không thể tập võ, thậm chí tàn phế.....”

“Nghiêm trọng như vậy? Kha đại hiệp có báo tin cho Quách đại hiệp và Quách phu nhân chưa?”

Ông ta buồn bã nói: “Đã báo rồi. Ta không chăm sóc tốt Phù Nhi, cảm thấy thẹn với vợ chồng chúng lắm.”

“Thương thế Quách cô nương chưa hẳn là không trị được, Kha đại hiệp cứ tạm thời đừng lo”, tôi an ủi ông ta. Không có hai tiểu tử gốc họ Võ ở bên người con bé làm bia đỡ đạn, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Nếu đầu khớp xương thực sự nát, tôi chỉ sợ cũng không có cách nào.

Đối với độc tôi còn có chút biện pháp, thế nhưng chạy chữa mà nói chẳng qua tôi đọc nhiều sách y hơn, tích lũy được kinh nghiệm của người đi trước nhiều hơn các thầy thuốc trong thời đại này. Mặc dù được coi là

một thầy thuốc y thuật tốt nhưng không có quan hệ với cái danh “Thần y”, xương cốt bị đánh nát tôi cũng không có biện pháp nói lại được.

Đến đảo Đào Hoa, đi theo sau Kha Trấn Ác đến phòng của Quách Phù.

Sắc mặt nó xanh đen nằm ở trên giường, trong cơ thể quả nhiên còn có tàn độc. Miệng vẫn phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, giờ phút này nhìn thấy tôi đến cứu cứ như là nhìn rơm rạ vậy.

Tôi dò xét mạch của nó, nhất thời cũng điều tra không ra rốt cuộc là loại độc gì, nếu dứt khoát dùng loại thuốc giải có thể giải được nhiều loại độc nhưng hiệu quả giải độc sẽ rất chậm. Sau đó xem xét tình trạng của đầu gối trái và bả vai phải, quả thật có vỡ vụn.

Tàn tật..... Tôi nhìn thấy cô gái như đóa hoa còn chưa nở rộ, bởi vì tôi giảm bớt sự đau đớn nên nó nhìn tôi bằng ánh mắt tràn ngập tin cậy.

Trọng thương như vậy, rất khó.....

Con bé đã nhiều ngày không ngủ yên, tôi cho nó uống một ít thuốc ngủ, đợi khi nó ngủ, thì tôi đứng dậy ra khỏi phòng. Kha Trấn Ác vội vàng đuổi theo hỏi: “Dương phu nhân, thương thế Phù Nhi.....”

“Rất khó”, tôi nói thẳng, “Con phải cẩn thận suy nghĩ. Về phần độc, liên tục dùng thuốc một tháng là có thể giải.”

Ông ta thở dài, “Vậy làm phiền Dương phu nhân”, ông ta gọi một người cầm dẫn tôi đến một căn phòng đã chuẩn bị tốt dành cho khách.

Ngày thứ năm vợ chồng Quách Tĩnh đã trở lại.

“Độc ta có thể giải nhưng thương thế con bé quá nặng, ta không có nắm chắc có thể làm con bé về sau đi lại bình thường, thậm chí luyện võ. Cho nên không dám tùy tiện chữa trị, hay là Quách đại hiệp cùng Quách phu nhân mời danh y khác đi”, tôi nói thật lòng.

Tôi không biết trên đời này có thần y nào có thể chữa được thương thế này hay không nhưng bởi vì Quách Phù là con gái của Hoàng Dung, tôi không thể trực tiếp làm. Bởi vì bất kể chữa trị được phần nào thì người yêu chiều con gái như Hoàng Dung chỉ sợ đều sẽ ghi hận tôi. Bởi vậy không có khả năng chữa trị cho Quách Phù và việc khước từ cũng như nhau.

Vợ chồng Quách Tĩnh cảm ơn tôi rồi âm thầm rời đi. Dù là Hoàng Dung lắm mưu nhiều kế gặp phải chuyện sinh lão bệnh tử cũng không có biện pháp.

Trong một tháng, vợ chồng Quách Tĩnh mời rất nhiều danh y thầy thuốc đến đảo Đào Hoa, ngay cả Nhất Đăng đại sư cũng bị mời đến. Nhưng không ai có biện pháp với thương thế nghiêm trọng như vậy. Hoàng lão tà nhận được tin tức cũng trở về đảo Đào Hoa. Tuy ông ta cũng biết chữa bệnh nhưng cũng đành chịu trước thương thế của Quách Phù.

Quách Phù mỗi ngày đều uống thuốc của tôi, mỗi ngày tôi đều xem mạch thấy độc đã giải gần hết, hiện giờ thuốc chính là để giảm đau cho con bé.

Con bé có hơn mười người thầy thuốc, có lúc âm thầm nhẫn nại, có lúc đau đớn quấy khóc, có khi dùng đũa chọc giận. Nhưng không ai có cách đối phó với sự đau đớn của con bé. Chỉ khi có tôi, con bé mới im lặng, vẻ mặt làm nũng và tin cậy bởi vì thuốc và việc châm cứu của tôi có thể giảm đau đớn.

Lúc không có việc gì, tôi thường xuyên tản bộ trên bờ cát và bãi đá ngầm bên bờ biển. Đảo Đào Hoa quả thật là một nơi tuyệt đẹp, một bên là cánh rừng hoa đào trải dài không dứt, một bên là biển rộng sóng lớn.

Thỉnh thoảng lúc tản bộ khi, tôi bắt gặp Hoàng lão tà đứng yên lặng bãi đá phía tây nam cũng ngẫu nhiên tán gẫu vài câu. Hôm nay ông ta lại ở nơi đó, thấy tôi đến gần thì gật đầu nhẹ một cái, cũng không mở miệng.

Tôi gật đầu chào ông, vừa định đi qua bỗng nhiên nghe ông mở miệng hỏi: “Võ công của Dương phu nhân dường như là Cửu m Chân Kinh?”

Tôi thần nhiên gật đầu, đối với việc ông ta có thể nhìn ra cũng không giật mình. Cho dù không nhận ra, thì vợ chồng Quách Tĩnh từng học Cửu m nhất định cũng sẽ nhận ra thôi. Tuy Hoàng lão tà từng nói qua ai học Cửu m sẽ giết ngay, tôi cũng không lo lắng. Dù ông không được tính là người giảng đạo lý gì thì tôi cũng tự tin bảo vệ được chính mình.

“Tổ sư bà bà và Trọng Dương chân nhân cả đời tranh đấu không ngớt chuyện võ học. Bà sáng chế Ngọc Nữ Tâm Kinh để khắc chế hoàn toàn võ công Toàn Chân giáo. Trọng Dương chân nhân tuy tài giỏi nhưng với Ngọc Nữ Tâm Kinh thì không có biện pháp. Mãi đến ông chiếm được Cửu m, phát hiện Cửu m tuyệt học có thể thắng Ngọc Nữ Tâm kinh của tổ sư bà bà thì khi đó tổ sư bà bà đã qua đời. Ông đem Cửu m khắc ở trong mộ của tổ sư bà bà. Văn bối mới có cơ hội học một tuyệt học đã bị thất truyền như thế.”

Ông ta bỗng nhiên cười ra tiếng, “Vương Trọng Dương là một đại tông sư xằng bậy, sáng chế võ công so tài với Lâm Triều Anh, rốt cuộc lại đi ghi chép thứ của người khác.”

Lời ông ta nói tuy không khiêm nhường nhưng lấy vai vế ra thì ông ta nói như vậy cũng là bình thường thôi. Huống hồ tôi cũng tán thành lời ông ta nói. Hơn nữa lúc trước ở Hoa Sơn luận kiếm, ông ta thua Vương Trọng Dương, không có được Cửu m Chân Kinh trong lòng chắc cũng canh cánh một chút.

Tôi gật đầu, thay đổi đề tài nói: “Người ra tay với Phù Nhi đã tìm được chưa?”

Nét mặt ông lạnh lùng, hừ một tiếng thật mạnh nói: “Bất quá chỉ là mấy tên tiểu nhân ngang ngược tàn ác, đều đã bị ta giết chết. Chính là giết bọn chúng xong, cháu gái ta..... Mấy năm trước lão phu vì giận mà đánh chân mấy đệ tử của chúng, bây giờ phải chịu báo ứng trên người Phù Nhi.....”, thần sắc ông hơi có chút buồn bã hối hận.

Người xưa hay đem chuyện nhân quả báo ứng liên hệ với nhau, huống chi hiện giờ ông ta đã sớm hối hận chuyện lúc trước.

Tôi an ủi ông ta: “Việc xấu và báo ứng đôi khi cũng không liên quan. Hoàng đảo chủ đã hối hận, hơn nữa vợ chồng Quách đại hiệp vẫn đang mời danh y, chưa hẳn không có hy vọng.”

Ông im lặng lắc đầu, mới nói: “Xương cốt đều vỡ nát, chỉ sợ là Hoa Đà sống lại cũng không có cách”, tỉnh mặc trong chốc lát, đột nhiên ông ta hỏi: “Ta nghe lúc ấy người nói với bọn Dung Nhi là không có nắm chắc việc chữa trị Phù Nhi, nói như vậy còn vài phần có thể chữa?”

Tôi lắc đầu, “Con nói chữa trị, ý không phải là có thể làm cho con bé khôi phục như thường, mà chỉ có thể có thể khôi phục việc đi lại, có lẽ là đi khắp khiêng hoặc chống gậy. Hơn nữa trình độ chỉ nắm chắc một hai phân trị liệu cho nên lúc ấy mới không dám tùy tiện ra tay.”

Ông suy tư một lát, quả quyết nói: “Cho dù như thế, cũng tốt hơn là để chân hoàn toàn tàn phế”, ông ta đứng dậy, chấp tay nói: “Vậy xin kính nhờ Dương phu nhân.”

Tôi sửng sốt, vội vàng hoàn lễ, còn phải xem vợ chồng Quách Tĩnh có đồng ý không nữa. Hoàng Dung từ xa xa đi tới nói: “Đúng là như thế, người khác đều đã bó tay không có biện pháp, chỉ có Dương phu nhân nói nắm chắc một hai phân vậy thử xem xem đi”, nàng đến gần, nhìn ta nói: “Dương phu nhân không cần lo lắng, vô luận kết quả như thế nào, ta chỉ có cảm kích không có oán hận.”

Nàng ta không hổ là người thông minh nhất nơi này, vì sao tôi thoái thác trong lòng nàng ta hoàn toàn biết, nói rõ như thế cũng tốt. Tôi gật đầu, “Ta sẽ làm hết sức, bất quá ta cần một hai người ở bên cạnh giúp ta một tay.”

Lập tức tôi thu dọn đồ đạc đến chỗ Quách Phù. Con bé thấy tôi đến trên mặt lộ ra một nụ cười yếu ớt. Tôi ngồi xuống bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Mẹ và ông ngoại con đã thương lượng với ta, vẫn là quyết định để ta chữa trị cho con. Bất quá cô cô phải nói, chân con rất khó khôi phục bình thường, hơn nữa phương pháp trị liệu của cô cô rất đau, Phù Nhi có nguyện ý cho cô cô trị liệu không?”, Sắc mặt đám người Hoàng Dung căng thẳng, đều lập tức nhìn con bé.

Đôi mắt nó đỏ lên, “Lý cô cô, về sau con không thể đi lại nữa sao? Phù Nhi còn muốn đi bộ, muốn học võ công làm đại hiệp giống cha mẹ nữa.”

“Rất khó, nhưng nếu con cố gắng thì vẫn có thể đi lại”, tôi nhẹ giọng trả lời.

Con bé có chút mờ mịt, suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu, “Lý cô cô, con sẽ cố gắng.”

Tôi dùng mấy bình rượu khử trùng, sau đó cho Quách Phù dùng thuốc tê. Chỗ vết thương vì bị gãy xương đã bắt đầu muốn thối rữa. Tôi dùng dao mở rộng miệng vết thương, lấy ra những mảnh xương vỡ ở chỗ đầu xương bị đánh gãy, sau đó dùng tấm ván gỗ cố định lại.

Ba người của Hoàng Dược Sư ở bên cạnh hỗ trợ nhìn thấy cũng há miệng ngẩn ra nhìn, dù sao cũng là người trải qua nhiều sóng gió nên khá trấn tĩnh.

Một tháng sau, tôi giúp Quách Phù ngồi trên xe lăn ra bờ biển tản bộ, con bé không bị đau đớn quá nhiều, thần sắc rạng rỡ hơn rất nhiều

“Ngày mai cô cô phải rời khỏi, về sau mỗi tháng cô cô đến khám lại cho con một lần”, lâu rồi không về nhà, chưa bao giờ tôi không rời xa Dục Nhi thời gian dài như thế.

“Lý cô cô, cô cô không thể ở lại sao?”, con bé làm nũng nói.

Tôi mỉm cười nói, “Cô cô cũng có gia đình nên muốn về nhà. Bất quá cô cô sẽ thường xuyên đến xem bệnh cho con, xương cốt con muốn tốt thì về cô cô còn phải giúp con phục hồi chức năng nữa.”

Con bé yên lặng gật đầu, tuy tính tình nó do được nuông chiều quá nhưng bộ dạng đáng yêu xinh đẹp, đối với trưởng bối lại nhu thuận khéo nói, hơn nữa ở tuổi này mà biểu hiện cũng đủ kiên cường, rất khó làm cho người ta không thương mến.

Về sau mỗi tháng tôi đều đi kiểm tra thương thế của con bé, mất thêm một năm giúp con bé phục hồi chức năng, nó đã khôi phục khả năng đi lại. Không nhìn kỹ sẽ không thấy nó đi khắp khiêng. Các loại võ học của Đông tà rất nhiều, tuổi con bé còn nhỏ vẫn còn có thể thích nghi.

Hoàng Dược Sư và vợ chồng Quách Tĩnh đối với kết quả này rất vừa lòng. Hoàng Dược Sư dường như không thích nợ ân tình của ai, nên đề nghị tôi chọn một môn võ công của ông để ông truyền thụ cho tôi.

Tôi đối với võ học của ông ta cũng không quá hứng thú, vì thế nói: “Không cần đâu, Quách đại hiệp cùng Quách phu nhân đã đưa con tiền trị bệnh rồi.”

Ông ta mất hứng, “Lời ta nói ra sẽ không đổi ý.”

Tôi suy nghĩ bèn nói: “Con không hứng thú nhiều với võ học, nhưng thật ra con chỉ muốn chút thuật kỳ môn độn giáp.”

Ông ta có chút bất ngờ rồi gật đầu đồng ý, sau ba tháng truyền thụ trận pháp cho tôi còn để lại cho tôi rất nhiều sách rồi lặng yên biến mất.

Đệ tử Cái Bang đem thiệp mời dự đại hội anh hùng đến tận nhà. Dương Thiên vốn không có cảm tình với danh môn chính phái của võ lâm Trung Nguyên, đối với hoạt động đề cử mình chủ chỉ cười nhạt. Nhìn thấy thiệp mới, chàng vừa chỉ đạo võ công cho Dục Nhi vừa cười hỏi tôi: “Phu nhân có tính toán đi không?”

Tôi suy nghĩ rồi cười cười: “Ừ, tuy không có hứng thú gì nhưng cũng nên mang Long Nhi và Quách Nhi đi cho biết. Chúng đều đã lớn, cuộc sống về sau như thế nào đều là cho chúng lựa chọn, bất kể là muốn an phận một chỗ cũng tốt hay là muốn làm đại hiệp cứu dân cứu thế cũng tốt.”

“Xùy”, lúc chàng nghe ta nói đến đại hiệp phát ra một tiếng khinh thường.

Tôi cười cười, Dương Thiên cái gì cũng tốt chỉ là đối với các đại hiệp và danh môn chính phái luôn có chút thành kiến.

Có lẽ là do luyện tâm pháp phái Cổ Mộ hoặc là do chịu ảnh hưởng của tôi nên Long Nhi và Quách Nhi không có những xúc động mạnh mẽ của người trẻ tuổi, dường như thiếu sự hoạt và bốc đồng, không biết có tính là chuyện xấu không. Biết tôi muốn dẫn chúng đi Tương Dương tham gia đại hội anh hùng mà chúng chỉ bình tĩnh sắp xếp hành lý, không thấy háng hái gì hết.

Bởi vì vợ chồng Quách Tĩnh biết chúng tôi đến sớm hơn thời gian đại hội anh hùng cử hành hai ngày, nên họ tự mình ra ngoài tới đón tiếp chúng tôi. Chào hỏi lẫn nhau, Quách Nhi cũng chấp tay hành lễ với bọn họ xong mới ngồi xuống.

“Phù Nhi không ở Tương Dương sao?”, thấy Quách Phù không ở đây, tôi hỏi trước.

Hoàng Dung lắc đầu cười nói: “Phụ thân ta mang theo con bé đi du ngoạn khắp nơi, nếu học không võ công, không bằng theo phụ thân ta học những bản lĩnh khác.”

Tôi gật đầu, ‘Khi ở đảo Đào Hoa ta cũng học được chút kiến thức bản lĩnh của Hoàng đảo, dù Phù Nhi học không thành hạng nhất chắc cũng không tệ. Hơn nữa thuật kỳ môn độn giáp, tuy được Hoàng đảo chủ truyền thụ ba tháng, đến nay ta vẫn chưa hiểu rõ hết thấy.’

Quách Tĩnh còn nói cười vài câu: “Phụ nhân ta có thai gần đây lại làm lụng vất vả quá độ, ta rất lo lắng thân thể của nàng, làm phiền Dương phu nhân xem mạch giúp.”

Thân hình Hoàng Dung mang thai đã thấy rõ. Tôi xem mạch một chút, chậm rãi nói: “À, hai bé trai và Quách phu nhân không có vấn đề gì, có điều Quách phu nhân vẫn phải chú ý nghỉ ngơi bảo dưỡng.”

“Hai bé trai?”, Hoàng Dung và Quách Tĩnh vừa mừng vừa sợ.

Tôi gật đầu, mạch tượng là như thế nhưng do biết trước trong nguyên tác nên tôi cười nói: “Đúng vậy nhưng thật ra là một bé trai, một bé gái. Quách đại hiệp và Quách phu nhân thực sự rất may mắn”, tôi dứt khoát cho họ biết một chút tin tức.

Nhân hai ngày ở lại nội viện của vợ chồng Quách Tĩnh, tôi tiện thể cho Quách Nhi và Long Nhi đi theo vợ chồng Quách Tĩnh, để quen biết giang hồ nhân sĩ và mở mang kiến thức đối nhân xử thế cho chúng.

Lúc rảnh rỗi Quách Tĩnh còn cùng Quách Nhi bàn luận, chỉ điểm một chút võ công. Tuy thiên phú của Quách Nhi nhưng dù sao vẫn thiếu kinh nghiệm và thời gian từng trải so với Quách Tĩnh.

15. Chương 15 – Hoàn

Chương 15: Đại hội Anh Hùng

Đại hội Anh Hùng ngày đó, ngoại trừ đệ tử Cái bang còn có hơn trăm người giang hồ. Dĩ nhiên võ học chính tông thiên hạ của Toàn Chân giáo được sắp xếp ngồi trong nội sảnh vì phái Cổ Mộ chúng tôi là hàng xóm vài năm nay quan hệ vẫn không tồi, nên Toàn Chân thất tử ngồi ngay cạnh bên chúng tôi.

Nhân tiện nhìn đôi mắt của Doãn Chí Bình đang đứng sau lưng bọn họ. Có lẽ bởi vì không phát sinh chuyện xấu đó nên thoát nhìn cảm giác hắc rất chính nhân quân tử.

Tuy cá tính của những người trong Toàn Chân thất tử có chút cố chấp nhưng vì tôi đã cứu tính mạng bà nên một khi đã tiếp nhận tôi nên cũng thật lòng đối đãi với tôi như người một nhà. Cùng là phụ nữ với nhau tuy nói về vai vế trong Toàn Chân thất tử bà cao hơn tôi một bậc nhưng nói chuyện rất thân thiết. Chúng tôi nói chuyện phiếm về đại sự của giang hồ gần đây, chiều hướng của Mông Cổ.... cuối cùng thì tôi nghe nhiều mà nói thì ít.

“Quý môn vẫn luôn ở ẩn, thật ngờ lần này Dương phu nhân lại tới tham dự đại hội Anh Hùng.”

“Tôn đạo trưởng sao lại quên, tổ tiên tệ môn cũng cùng Trọng Dương chân nhân cùng nhau chống lại người Kim mà”, tôi cười nói, “phái Cổ Mộ tuy người rất thưa thớt nhưng nếu người Mông Cổ muốn ngồi trên đầu người Hán, tệ môn tự nhiên không thể ngồi yên.”

“Đúng thế”, bà thở dài đang định nói cái gì thì bên ngoài ồn ào một trận. Thì ra là Kim Luân Pháp Vương mang theo hai đồ đệ và một vài kẻ giang hồ bại hoại đến.

Kim Luân liên tục khiêu khích Hoàng Dung đang mang thai, bức nàng ra tay. Tuy rằng hấn vì lợi ích dân tộc mình nhưng một cao thủ tuyệt đỉnh lại đi lợi dụng thời điểm phụ nữ đang mang thai mà khiêu khích không khỏi làm người ta khinh bỉ. Người như vậy, dù võ công tu vi cao tới đâu cũng sẽ bị cản trở.

Toàn Chân thất tử từng thấy qua võ công của Hoắc Đô, biết bắc đầu thất tinh trận nhất định có thể thắng nhưng nếu đánh riêng lẻ sẽ không nắm chắc phần thắng. Cho nên nhất thời mọi người cũng khó xử.

Tôi cười nói với Quách Tĩnh: “Trận đầu cứ để Long Nhi xung phong, đi thăm dò mức độ của chúng được chứ?”

Quách Tĩnh nghe xong ánh mắt sáng ngời, hẳn biết trình độ võ công của tôi thấy tôi tự tin như thế lập tức gật đầu đồng ý.

Chẳng qua Kim Luân Pháp Vương cứ lải nhải không ngớt, nói là nhất định muốn so tài với võ công của Hồng Thất Công.

Tôi cười lạnh: “Bằng thực lực của các người mà cũng muốn so tài với võ công của Hồng lão bang chủ? Đến vùng Trung Nguyên của chúng ta, khách nên theo chủ nhà, người nghĩ rằng ta và nhóm người võ lâm Trung Nguyên là cái gì mà để mặc người chọn chọn lựa lựa? Để hậu bối phái Cổ Mộ ta giao đấu với các người là đã nể mặt mũi cho các người rồi.”

Kim Luân Pháp Vương sắc mặt tức giận đến xanh tím, thật ra hẳn cũng là người lươn lẹo nên mới nhẫn nại dụ giọng nói: “Nếu chúng ta thắng, trận này các người không thể chống chế cho rằng chúng ta ức hiếp tiểu bối.”

Người giang hồ bên phía chúng tôi nghe xong thì do dự. Dù sao đấu võ là để xác định chức vị mình chủ võ lâm. Nếu để bọn người Mông Cổ thắng chẳng phải thiên hạ dễ dàng tuột vào tay chúng sao.

Quách Tĩnh chẳng may may nhúc nhích chỉ quát lớn: “Dĩ nhiên sẽ không chối cãi.”

Biểu hiện của hắn làm cho ta có chút bội phục quả nhiên là dùng người thì không thể nghi ngờ người. Dù hắn không rõ thực lực của Long Nhi lắm nhưng tín nhiệm tôi.

Long Nhi nhìn về phía tôi, tôi dặn dò: “Phải cẩn thận cây quạt kia, có lẽ bên trong có thứ cổ quái, phải cẩn thận ám khí đánh lên.”

Long Nhi hướng tôi gật đầu, bình thần bước lên võ trường. Lấy tu vi của Long Nhi và song kiếm chắc chắn mạnh hơn võ công của Hoắc Đô đệ tử của Kim Luân Pháp Vương. Cho nên trận này chỉ có thắng không thể thua được.

Sắc mặt đám người Toàn Chân thất tử có chút quái dị, hỏi: “Võ công này của quý phái..... là.....”

Tôi cười nói: “Tổ tiên sư cùng Trọng Dương chân nhân là bạn bè tốt, trong võ học lại không ai nhường ai, sáng chế ra loại võ công để cùng giao đấu với Toàn Chân giáo, xin chư vị đừng ngạc nhiên. Tuy Mạc Sầu là môn hạ của Cổ Mộ cũng cho rằng Toàn Chân giáo mới là võ học chính tông thiên hạ, môn đồ cũng đông đảo. Không giống phái Cổ Mộ ta võ công tuy quý dị tinh xảo nhưng đối với người tu tập yêu cầu rất cao nên thu nhận đệ tử rất ít, không bằng võ công Toàn Chân mệnh môn rộng lớn.”

Tuy là trấn an bọn họ nhưng đó là sự thật. Tổ sư bà bà sáng chế ra Ngọc Nữ Tâm Kinh, chính là vì tranh chấp với Trọng Dương chân nhân mà hình thành. Hơn nữa Ngọc Nữ Tâm Kinh đối với người yêu cầu rất cao, dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, người có tư chất bình phàm rất khó luyện thành. Điểm này khác với tâm pháp phái Toàn Chân, dù tư chất mỗi người thế nào đều có thể luyện tập, tiến hành theo chất lượng, không có nguy cơ bị tẩu hỏa nhập ma.

Toàn Chân thất tử nghe tôi nói xong thì sắc mặt tốt lên rất nhiều, đều là bậc thầy võ học họ biết rõ tôi nói không sai. Huống hồ hai phái chúng tôi ở gần nhau, lại có giao tình tổ sư, khẳng định là bạn không phải kẻ thù liền đem chuyện lo lắng có người nhắm vào Toàn Chân giáo vứt bỏ.

Có lẽ bởi vì Long Nhi là cô gái xinh đẹp nên Hoắc Đô cũng không nhân lúc giao đấu phóng ra ám khí, ngược lại rất nho nhã lễ độ.

Tới trận thứ tiếp theo Đạt Nhĩ Ba bước lên, Quách Tĩnh cố ý lấy danh nghĩa nghĩa huynh cho Quá Nhi thượng đài. Vốn tôi cũng muốn như vậy sau lại lo lắng phái Cổ Mộ độc chiếm hai trận thì không hay nên không tiện mở miệng. Thấy Quách Tĩnh chủ động đề nghị, dĩ nhiên tôi không có ý kiến.

Quá Nhi không đùa cợt giống như trong nguyên tác mà nó rất điềm tĩnh và nhanh chóng thắng lợi.

Tôi vừa xem luận võ, vừa nghĩ trong lòng dường như Quá Nhi và Long Nhi đều bị tôi dạy dỗ thành người trầm tĩnh, biết kiềm chế. Thực sự đây không phải là ý định của tôi. Ý định của tôi là hy vọng chúng không yếu kém, ra ngoài không bị mất mặt, giờ nhìn thấy hai đứa nó còn trẻ mà mặt cứ đơ đơ (tất nhiên là trong giới hạn có sự hiện diện của người ngoài) có phải chứng minh phương pháp giáo dục tôi thất bại hay không?

Mặc dù tôi không thực sự là người tốt nhất của cả hai thế giới nhưng cũng được coi là nho nhã lịch sự, giúp mọi người làm điều tốt mà? Thậm chí đôi khi thiếu kiên nhẫn khuôn mặt tôi cũng đâu có đơ đơ thiếu cảm xúc như thế, làm thế nào dạy hai đứa trẻ thành ra “lạnh lùng” thế này?

Bất quá người giang hồ ở đây không nghĩ giống tôi, bọn họ phần khích khi người của tôi thắng lợi, lại tán thưởng Quá Nhi và Long Nhi tuổi còn trẻ mà thắng không kiêu ngạo, chính chắn ung dung rồi khen ngợi cả phái Cổ Mộ dạy giáo đồ có phương pháp....

Đành vậy..... Dù sao đã thành hình tích cách khó mà sửa đổi.....Cũng may tôi biết rõ bên trong Quá Nhi không thiếu sự khôn khéo, trực giác nhìn người Long Nhi lại tốt đáng sợ nên cả hai đứa không cần tôi quan tâm nhiều.

Thắng liên tiếp hai trận, không cần thiết phải tỷ thí thêm nữa. Có điều tôi lại cần thêm lần tỷ thí cuối cùng vì phái Cổ Mộ căn cơ nông cạn tuyệt đối không thể tiếp nhận được gánh nặng của chức võ lâm minh chủ này. Còn chưa kịp mở miệng, Kim Luân Pháp Vương liền khăng khăng đòi phải so tài thêm một lần nữa.

Tôi nói với Quách Tĩnh: “Kim Luân Pháp Vương là quốc sư của Mông Cổ, nếu có thể thắng hắn, nhất định sẽ bẻ gãy nhuệ khí của người Mông Cổ, nói không chừng cũng có thể trì hoãn quân đội Mông Cổ tiến quân. Bất quá ta thấy huyết Thái Dương của hắn hẳn là nội lực rất tinh thâm. Trận này Quách đại hiệp không thể không ra tay.”

Khâu Xứ Cơ cũng nói: “Dương phu nhân nói không sai, nếu có thể thắng hắn rất có lợi với võ lâm Trung Nguyên chúng ta. Tĩnh Nhi, người có thể có nắm chắc phần thắng không?”

Quách Tĩnh nghiêm mặt nói: “Đệ tử sẽ cố gắng hết sức”, nói xong đạp bước mà đi.

Nhìn bóng lưng hắn tôi chợt nghĩ: ngoại trừ thiếu trí tuệ và mưu kế (điểm này có Hoàng Dung bù lại), Quách Tĩnh là người không cố chấp, không tranh quyền, lòng dạ rộng rãi, trầm ổn và đáng tin cậy, một người vô cùng thích hợp đứng đầu võ lâm.

Tôi lập tức so sánh sự khác biệt giữa Dương Thiên và Quách Tĩnh, đại khái sự khác biệt chính là sức hấp dẫn. Quách Tĩnh có thể thống lĩnh số ít người võ công không cao nhưng là võ lâm nhân sĩ lòng mang chính nghĩa. Còn Dương Thiên thống lĩnh một đám võ công cực cao, cá tính lại cuồng ngạo tà khí. Minh giáo là nơi nhân tài ẩn dật, tôi vẫn tò mò chỗ họ sao có nhiều bí tịch võ công đỉnh cao như thế.

So sánh đơn giản thế này, Quách Tĩnh là sói lãnh đạo một bầy cừu, bởi vì thực lực chênh lệch nên việc lãnh đạo không có vấn đề gì. Còn Dương Thiên là sói lãnh đạo một bầy sói, nói như vậy hẳn chính là vua sói. Nếu đổi Quách Tĩnh đến vị trí của Dương Thiên, hẳn nhất định không thể đảm nhiệm bởi vì hắn không hiểu quyền mưu, không biết cách phát uy, ban ơn để không chế bậc bề tôi....

Giờ trong nhà có thêm con sói con được thiên phú rất giống cha. Tôi là người tương đối đơn giản, đối với việc mình có thể sinh ra đứa con gian xảo cũng rất giật mình, cư nhiên một chút cũng không kể thừa sự tử tế của tôi..... Khụ, khụ..... Không biết so sánh với Dương Thiên và tôi cuối cùng ai tử tế hơn nhỉ?

Hai trận trước bị thua, Kim Luân Pháp Vương bị áp lực phải nhanh chóng chiến thắng lấy lại thể diện, Cho nên dưới tình huống này, Quách Tĩnh thắng trận này và trả giá bằng vết thương nhẹ ngược lại làm cho Kim Luân Pháp Vương phải chịu nội thương.

Đám người Mông Cổ sắc mặt xanh mét, chúng ta bên này hoan hô thắng lợi, không nghi ngờ gì nữa chức võ lâm minh chủ thuộc về minh chủ. Tuy nhiên cũng có người dị nghị nói người phái Cổ Mộ thắng hai trận hẳn phải làm minh chủ, lập tức bị tôi bác bỏ: “Kim Luân Pháp Vương là đối thủ lợi hại nhất đương nhiên Quách Tĩnh là minh chủ.”

Thấy tôi nói như vậy không ai dị nghị thêm nữa.

Trước khi rời đi, tôi để Quá Nhi và Long Nhi ở lại hỗ trợ Quách Tĩnh nhân tiện săn sóc Hoàng Dung trước khi sinh. Võ lâm nhân sĩ nơi này tuy nhiều nhưng thực lực lại quá yếu.

“Ta không ở cạnh, hai đứa phải tín nhiệm và giúp đỡ lẫn nhau. Bình thường nên nói ít và lắng nghe nhiều hơn, phải xem xét hậu quả trước khi làm. Gặp chuyện không giải quyết được phải lập tức về nhà không được ở bên ngoài làm loạn”, suy nghĩ xong tôi nói tiếp: “Nếu sau này hai đứa nguyện ý ở lại nơi này giữ thành hoặc muốn bước chân vào giang hồ, ta cũng không phản đối. Hai người phải đi với nhau và thường xuyên gửi tin tức về nhà, đừng làm ta lo lắng.”

Long Nhi nói: “Đội Quách phu nhân sinh xong đứa nhỏ, mọi lập tức về nhà.”

Quá Nhi cũng gật gật đầu nói: “Con cũng vậy. Cô cô yên tâm đi, chúng con sẽ không có việc gì đâu.”

Trên đường trở về, bỗng nhiên tôi nghĩ đến, Quách Tĩnh nhắc với tôi chuyện hôn nhân của Quách Phù và Quá Nhi. Thật là một người đàn ông tử tế, chắc hẳn nghĩ con gái mình tàn tật, không muốn miễn cưỡng việc kết hôn.

Về nhà chưa được mấy ngày thì Quách Phù tới. Thì ra Hoàng lão tà nghe nói con gái đang mang thai, nên không yên lòng muốn dẫn Quách Phù đến Tương Dương thăm. Lúc đi ngang qua Gia Hưng Quách Phù không hiểu sao muốn đến chỗ tôi, không chịu đi Tương Dương nữa. Hoàng lão tà đành phải đi cùng con bé, bất quá dù sao ông ta cũng là cao nhân không ở lại nhà tôi, cách vài ngày đến thăm con bé..

Quách Phù từ khi chân có tật tới nay, không thích xuất hiện trước mặt người khác, nên không muốn đi Tương Dương, tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Con bé ở lại nhà tôi giống người học việc “cần công kiệm học”, bởi vì tôi rất chú trọng việc riêng tư, bất luận gia cảnh như thế nào, trong nhà cho tới bây giờ chưa bao giờ có người hầu, ăn mặc ở đi lại đều tự mình làm lấy.

Nên Quách đại tiểu thư ở chỗ tôi có rất nhiều cái đầu tiên, lần đầu tiên xuống phố mua đồ ăn, lần đầu tiên xuống bếp, lần đầu tiên tự tay giặt quần áo của chính mình.

Tôi đứng ngoài quan sát biểu hiện của con bé. Con bé sinh ra vốn đã không như con gái những nhà bình dân, những chuyện này có nguyện ý làm hay không cũng không sao cả. Nhưng tôi để ý thấy mới đầu con bé có vài phần tò mò, lúc sau tuy không quen nhưng thấy tôi cũng làm tương tự thế nên nó không biểu hiện thái độ thiếu kiên nhẫn, cũng có vài phần vui sướng. Tôi vô tình giúp Hoàng Dung giáo dục con cái. Sống chung với con bé mấy tháng trong lòng tôi vẫn hy vọng về sau nó có thể đi lại bình thường.

Buổi tối lúc ở trong viện, Quách Phù trầm mặc đi tới bên người tôi cúi đầu không nói.

“Có tâm sự à?”, biểu hiện này hơn phân nửa là có tâm sự lại muốn nói với tôi nên tôi mở miệng hỏi.

Trầm mặc trong chốc lát, con bé mới nhẹ giọng nói: “Lý cô cô, tháng trước ông ngoại có có việc bận, để con ở Dương Châu một tháng, con có gặp một người.”

“A? Là ai thế?”

“Chàng tên Gia Luật Tề, là đệ tử của Toàn trấn giáo Chu Bá Thông. Chàng và người em gái ở chung nhà trọ với con, sau đó con du hồ thấy gặp chàng ở bờ sông.”

Chúng gặp nhau, tôi gật đầu, “Sau đó thế nào?”

“Kể từ con bị thương, không biết vì sao không thích trò chuyện với người khác. Chàng ta lại rất thích tìm con trò chuyện, con khó chịu vì bị quấy rầy, chàng không trách con mà vẫn kiên nhẫn trò chuyện. Trước khi đi chàng nói chàng yêu mến con, còn nói chàng sẽ đi tham gia đại hội Anh Hùng hẹn gặp lại con ở nơi đó.”

Tôi cố nhớ lại, ở đại hội Anh Hùng không có ấn tượng đối với ai tên Gia Luật Tề, chắc là bị lẫn trong đám người kia, “Thế vì sao con không muốn đi Tương Dương?”

“Cô cô, từ khi chân con bị tật về sau không thể luyện võ công. Vì sao chàng ta yêu con? Là bởi danh tiếng của ông ngoại hay là của cha mẹ con nên chàng mới nói như vậy, con không biết như thế nào để tin tưởng chàng.”

“Ông ngoại con nói như thế nào?”

“Ông không nói gì hết.”

Thành thật mà nói lúc tôi đọc nguyên tác nhìn vào mục đích, ban đầu tôi cũng hoài nghi Gia Luật Tề hướng hồ vô lâm nhân sĩ. Từng là con trai Thừa tướng, cân nhắc lợi ích hay quyền hành nặng nhẹ đã là bản năng của loại đệ tử thế gia này rồi.

Chính là có quyền hành chưa hẳn là chuyện xấu. Ít nhất Gia Luật Tề đối với Quách Phù ôn tồn săn sóc, cuối cùng lại cùng nhau chết trong trận hạ thành Tương Dương cũng là một giai thoại đẹp.

Nghĩ đến đây, tôi hỏi: “Con thấy nó thế nào, sao không nói cảm nhận của con. Con có thích nó không?”

Quách Phù do dự một chút, đỏ mặt gật đầu.

Tôi cười nói: “Vậy không sao cả. Con thích nó vậy là đủ rồi. Cho dù hiện tại nó không thích con, hoặc chỉ có vài phần thích con, con cũng có thể tự mình cố gắng đem vài phần biến thành mười phần thích mà.”

“Dạ?”, Quách Phù ngậy người một chút, “Chỉ là bộ dạng này của con, chàng có thể thích con mười phần sao?”

“Sao lại không thể? Không phải luận vô chiêu thân, chuyện con không có võ công có quan hệ gì đâu.”

“Chính là.....”

“Về phần chuyện đầu tiên con nói về ông ngoại và cha mẹ con, kỳ thật cũng không nên nghĩ quá nhiều. Cho dù nó muốn lợi dụng danh tiếng và địa vị của Quách đại hiệp, chưa hẳn nó là người xấu. Cảm tình giữa người với nhau cứ bồi dưỡng từ từ, tốt có thể biến thành chín phần, không biết quý trọng chín phần cũng có thể giảm xuống thành một. Chuyện tình cảm đòi hỏi phải có sự nỗ lực riêng của mỗi người, không thể nhốt mình vào thế giới không có ánh sáng mà sụp đổ.”

Quách Phù cười khúc khích: “Lý cô cô, nói chuyện với cô cô thực sự rất thú vị không giống với cha mẹ con. Lý cô cô chưa thấy qua chàng, không lo lắng chàng không phải người tốt sao?”

Tôi cũng cười nói: “Cho nên cô cô phải hỏi thái độ của ông ngoại con? Nếu người đó tâm thuật bất chính, ông ngoại con sẽ không để nó yên.”

“Dạ!” Quách Phù gật đầu: “Lý cô cô, người thật thông minh.”

Tội cốc nhẹ lên trán con bé: “Phù Nhi, công phu nịnh nọt của con cũng tăng lên đó.”

Con bé nở nụ cười hiếm hoi, thật ra gần đây nó khó có được thời gian thoải mái rồi đứng dậy. Con bé quyết định ngày mai sẽ đi Tương Dương, buông những gánh nặng trong lòng, bình yên trở về nghỉ ngơi.

Sau khi Quách Phù trở về phòng, Hoàng lão tà bồng nhiên hiện thân nói với tôi “Đa tạ”, rồi bồng nhiên rời đi, làm tôi giật cả mình.

Trở lại phòng, Dương Thiên từ sau lưng vòng tay ôm thắt lưng của tôi, nhẹ giọng hỏi: “Phu nhân, tình cảm của nàng đối với ta hiện tại là mấy phần?”

Tôi nhin không được liếc mắt xem thường, lâu lâu mới có dịp làm chị cả chỉ dạy một chút cho cô gái xinh đẹp tuổi dậy thì, thế mà hai ông già này cứ nhiên dán lỗ tai nghe lén, thật là hết chỗ nói.

Có điều tôi thấy giọng điệu chàng chờ mong, vì thế cười khê đáp: “Chín phần thì không tới, tám phần thì có thừa.”

“Còn chưa tới chín phần?”, Chàng bắt măn nói

“Không được tham lam”, tôi nhẹ nhàng cười nói, “Thời gian còn dài về sau chẳng lẽ chúng ta không có điểm triển vọng sao?”

Nghe xong lúc này sắc mặt chàng mới chuyển sang vui. Tôi nhin không được cười thở dài. Sống với tôi, chỉ số thông minh của chàng hình như càng ngày càng giảm, càng ngày càng dễ bị lừa.

Kết thúc

$\alpha \sim (\theta^*) \sim \alpha$

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-ly-mac-sau>